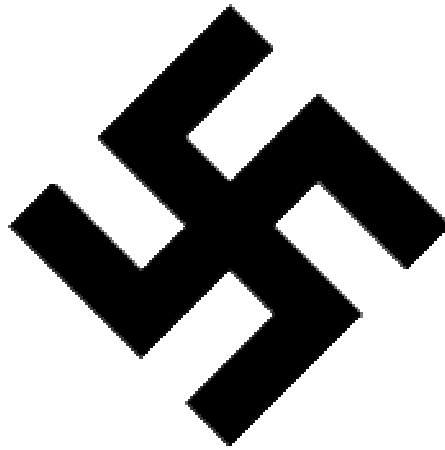

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ BALANDŽIO MĖNUO

ŠEŠTASIS NUMERIS

SKIRTAS

DIDŽIAUSIAM VISŲ LAIKŲ VYRUI

ADOLFUI HITLERIUI PAGERBTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

ADOLFAS HITLERIS

Adolfas Hitleris gimė 1889 – ujų metų balandžio 20 – ają dieną, Branau prie Ino. Jo tėvas buvo muitininkas, o jo motina – vaikus auginanti šeimnininkė, tikra vokiečių motina. Adolfas Hitleris buvo ketvirtasis savo tėvų vaikas. Tačiau visi kiti trys jų vaikai buvo mirę nuo silpnos sveikatos. Adolfas Hitleris gimė pagal šlovingą Apvaizdos valią, pasauliui davusią didžiausią visų laikų asmenybę ir tikrąją ne tik vokiečių tautos, bet ir visos arijų rasės išganytoją.

Adolfas Hitleris nuo pat vaikystės buvo kitoks, negu kiti, paprasti žmonės. Jis labai mylėjo savo Tėvynę – Vokietiją. Tada, kaip ir dabar, Austrija buvo atplėšta nuo likusių vokiečių tautos žemių, dėka pigių politikierių ir buržuazinių monarchų užgaidų. Adolfas Hitleris suvokė, kad dalis jo misijos – suvienyti savo gimtinę su likusia Vokietijos valstybe, nes „vienas kraujas reikalauja vieno Reicho“. Nėra tokios „austrių“ tautos, yra būtent viena vokiečių tauta, kurią vėliau visiškai suvienijo būtent Adolfas Hitleris.

Kai Adolfui Hitleriui buvo trylika metų, mirė jo tėvas. Jo tėvas buvo griežtas, tačiau „Mano Kovoje“ Hitleris jį prisimena su meile ir pagarba. Adolfui Hitleriui dar būnant ankstyvoje jaunystėje, mirė jo motina, Klara Hitler. Po šito sekė jo „Vienos periodas“, kurį jis atsimena „Mano Kovoje“ kaip ypač sunkų ir skaudų savo gyvenimo laikotarpį. Tačiau čia Adolfas Hitleris patyrė labai daug svarbių dalykų, kurie padėjo susiformuoti jo mastymui. Jis suprato socialinį, rasinį bei žydų klausimą, prijautė Austrijoje veikusiems nacionalistams, pasisakiusiems už prisijungimą prie Vokietijos nacionaliniu pagrindu.

Adolfas Hitleris daug ir sunkiai dirbo fizinį darbą, vėliau vertėsi atvirukų kūrimu. Norėjo įstoti mokytis dailės, tačiau jis buvo nepriimtas su rekomendacija studijuoti architektūrą. Vienoje, pamatęs Vagnerio „Rienzi“ operą, Adolfas Hitleris, matydamas ten rodytą veikėjo pasiaukojimą už savo tautą, suprato savo misiją. Jo pažįstamas, Augustas Kubičekas, tai aprašė knygoje „Jaunasis Hitleris, kurį pažinojau“. Hitleris pasakė apie tą patyrimą: „tada *TAI* prasidėjo“. Tačiau likimas lėmė, kad Adolfas Hitleris toliau aukštojo institucinio išsilavinimo negavo, o paliko Austriją, norėdamas ne tik išvengti

tarnybos kosmopolitinėje Habsburgų kariuomenėje, bet būtent tarnauti Vokietijos, vokiečių tautos kariuomenėje. Jis atvyko gyventi į Bavarijos Miuncheno miestą. Jis tai irgi aprašo savo knygoje „Mano Kova“.

Ne už ilgo prasidėjo Pirmasis pasaulinis karas, į kurį Adolfas Hitleris išėjo savanoriu. Kare jis pasižymėjo išskirtine drąsa, buvo ne kartą apdovanotas išskirtiniais apdovanojimais, demonstravo neįtikėtiną heroizmą ir pasiaukojimą vardan savo Tėvynės. Tačiau jis, kaip ir dalis kitų karių, pastebėjo itin žalingą marksistinę bei antivokišką propagandą, skirtą raudonojo maro skleidimui kariuomenės gretose.

Nukentėjęs nuo apakinančių dujų, Adolfas Hitleris buvo ligoninėje. Jis ten išbuvo, savo didžiuliam skausmui, iki pat karo pabaigos ir Vokietijos išdavimo 1918 –ųjų metų lapkričio 9 –ąją dieną. Jis tvirtai suvokė savo Misiją ir iš netrukus prasidėjo jo politinė veikla.

1920 –ųjų metų vasario 24 –ąją dieną buvo įkurta Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija (NSDAP – Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei). Šiai organizacijai buvo lemta išvaduoti Vokietiją, ją atvesti į neįtikėtiną klestėjimą ir parodyti tikrai teisingąjį kelią ne tik vokiečių tautai, bet visai Europai ir baltajai rasei. Sunkus darbas ir kova privedė iki 1923 –ųjų metų mėginimo išvaduoti Vokietiją iš judokratijos pančių. Deja, šis sukilimas buvo numalšintas žydijos pakalikų.

Dėl pasiaukojančio mėginimo išgelbėti Vokietiją, Adolfas Hitleris buvo pasodintas į kalėjimą (nors teisėjai jam buvo palankūs ir suprato jo teisingus motyvus, rengiant perversmą). Kalėjime jis parašė savo garsiąją knygą – Mano Kovą (Mein Kampf), kurioje jis išdėstė itin svarbias ir amžinas tiesas. Tik krikščionių Biblija turi didesnę tiražą už Adolfo Hitlerio knygą (turėkite omenyje, kad jis yra labiausiai „moderniojo“ demokratizmo pasaulio nekenčiama ir niekinama asmenybė!). Išėjęs iš Landsbergo kalėjimo, Hitleris pertvarkė Nacionalsocialistų Partiją ir ją sistemingai vedė iki pat pergalės. Nuo 1926 –ųjų iki 1933 –ųjų metų vokiečių nacionalsocialistai susidūrė su persekiojimais, terorų, žudynėmis ir įvairiomis represijomis. Tačiau 1933 –ųjų metų sausio 30 –ąją dieną atėjo Vokietijos išganumo akimirka kai Nacionalsocialistų Partija išvadavo Vokietiją iš žydiškosios tironijos – judokratijos – pančių.

1934 ir 1935 metais NSDAP galutinai Vokietiją įtvirtino kaip nacionalsocialistinę Valstybę – ne tik vokiečių nacijos tvirtovę, bet visos ariškosios žmonijos skydą nuo žydiškosios tironijos. Sąmoningiausi europiečiai žvelgė į Adolfo Hitlerio Valstybę kaip į pavyzdį, į Europą gelbstintį veiksnių. Nuo pat 1933 –ųjų metų žydija paskelbė boikotą ir ekonominį bei informacinį karą atgimusiai Vokietijai. Kaip rodo istorija, tai nesustabė Vokietijos, kuri iki 1939 –ųjų metų iš nuskurdusios ir kapitalistinės žydų diktatūros išvargintos šalies tapo galingiausia valstybe Europoje ir pasaulyje.

Tačiau pasaulinei žydijai susimokius su pasaulio „demokratijų“ vadeivomis, buvo suorganizuotas visuotinis karas su tikslu Europoje fiziškai sunaikinti nacionalinę-rasinę Idėją, kurios priešakyje stovėjo Adolfas Hitleris ir jo Tėvynė.

Visą laikotarpį nuo 1933 –ųjų sausio 30 – osios, iki pat karo su Lenkija pradžios, Vokietija buvo internacionalinio teroro, šmeižto, provokacijų ir melu pagrįstos žydų propagandos objektas. Karo norėjo ir jį organizavo ne Hitleris, o pasaulinė judokratija.

Istorija permaininga ir, deja, karas, kuris atrodė būsiąs pralaimėtas žydijos, pasisuko Europai ir Vokietijai neigiama linkme ir, galiausiai, 1945 –ųjų metų pavasarį, Nacionalsocialistinė Vokietija buvo

fiziškai sudaužyta ir nukankinta žydiškosios demokratijos ir bolševizmo jėgų ir pakalikų. Dauguma sakys, kad tai yra nacionalsocialistinės, o tiksliau, rasinės-nacionalinės Idėjos galas. Tai būtų tikras melas.

Tai, nors buvo pergalė žydija, yra tik laikina pergalė, kuria jie džiaugsis toli gražu ne amžinai. Tai yra nacionalsocialistinio judėjimo apsivalymas: kai būta naudinga vadintis „nacistu“, tų tariamų nacionalistų buvo daug. Tačiau prasidėjus didžiausiems persekiojimams, Judėjimo gretos išgrynėjo. Tikriausiai jos grynėja ir kiekvieną dieną.

Adolfas Hitleris į šį pasaulį atėjo kaip Dievo, kaip Apvaizdos siųsta visko, kas kilniausia ir didingiausia – personifikacija. Jis atėjo ir mums parodė kelią bei pavyzdį, kuriuo sekdami išsivaduos ne tik vokiečiai. Išsivaduosime ir mes, ir visa ariškoji žmonija. Jo asmeninis pavyzdys mus įpareigoja ir įkvėpia kovoti už savo rasės ir Nacijos išlikimą.

Šlovė mūsų nemirtingajam dvasiniam Vadui! Šlovė didžiausiam visų laikų vyrui! Šlovė Vokietijos, Europos ir žmonijos Išgelbėtoji! Šlovė Adolfui Hitleriui!

HEIL HITLER!

Didybės matas

Dr. William Luther Pierce

„Nacionalinio Avangardo“ redakcinis straipsnis iš 1989 metų

Šių metų balandžio 20 diena yra šimtas didžiausio mūsų eros vyro jubiliejus – vyro, kuris išdrįso ir pasiekė daugiau, kuris sau iškėlė aukštesnį tikslą ir kopė aukščiau, kuris jautėsi giliau ir galingai sujudino aplink buvusių žmonių dvasias, kuris buvo labiau prisiderinęs prie Gyvybinės Jėgos, kuri persmelkia mūsų visatą ir jai suteikia reikšmę ir tikslą ir padarė daugiau, kad pasitarnauti tai Gyvybinei Jėgai, negu bet koks kitas mūsų laikų vyras.

Ir vis dėl to jis yra labiausiai apšmeižtas ir nekenčiamas mūsų laikų vyras. Tik kelios dešimtys tūkstančių vyrų ir moterų, išsibarščiusios grupelės aplink visą pasaulį, minės jo gimimo dieną su meile ir pagarba balandžio dvidešimtąją, bet visi kontroliuojamos žiniaskalaidos rašleivos ir komentautojai, kontroliuojami politikai ir kontroliuojami bažnytininkai išlies savo neapykantą ir nuodingas melagystes prieš jį ir tomis melagystėmis patikės šimtai milijonų.

Kas yra didybės matas žmogui?

Tik pats vulgariausias ir doktriniškiausias demokratas rimtai sulygingtų didybę su populiarumu – nors didžiausio šimtmečio žmogaus rinkimuose dauguma eilinių piliečių atiduotų daug balsų Elviui Presliui, Džonui Kenedžiui, Bilui Greihamui, Maiklui Džeksonui ir visokiems kitokiems didelio matomumo lengvasvoriams: charizmatiškiems atlikėjams politikos scenoje, roko koncertuose, sporte, ar dar kame nors panašaus.

Rimtesni piliečiai praeitų lengvasvorius ir pasirinktų vyrus, kurie kaip nors yra pakeitę pasaulį. Mes išgirstume pasirinkimus, kaip Frankliną Ruzeveltą („jis išgelbėjo pasaulį nuo fašizmo“), Albertą Einšteiną („jis mums išaiškino mūsų visatos prigimtį“) ir Martiną Liuterį Kingą („jis mums padėjo pasiekti rasinį teisingumą“), priklausomai nuo to, ar balsuotojo polinkiai esti politikos, mokslų, ar rasinio savęs žeminimo srityse.

Bet, jeigu, vietoje to, būtų renkamas blogiausias šimtmečio vyras, labiausiai nekenčiamas vyras, arba vyras, padaręs labiausiai neigiamą įtaką, bent jau trys ketvirtadaliai mėlynakalnių ir baltakalnių balsuotojų kartu įvardintų Adolfą Hitlerį. Tai, žinoma, tebutų priminimas rolės, kurią jam paskyrė kontroliuojama masinė medija, o ne iš tiesų aiškus ir teisingas pasirinkimas.

Visa tai iškelia labai įdomių klausimų. Pavyzdžiui, yra klausimas, kaip mes priėjome prie šiandien esančios absurdiškos padėties, kai mes patikime savo nacijos, savo planetos ir savo rasės likimą masėms balsuotojų, kurių pasirinkimai pasireiškia tokiais dalykais, kaip kokios televizijos laidos yra žiūrimiausios ir koku metu jos turėtų būti rodomos ir kokie žmonės yra renkami į valdžią. Ir yra vienodai svarbus klausimas kaip, žinodami kaip lengvai masės yra suklaidinamos patekti į rankas tautos, kurios interesai taip radikaliai skiriasi nuo mūsų.

Gal net svarbesnis žmogiškosios didybės apsvaistymui yra klausimas, kaip mūsų vertybių sistema buvo apversta aukštyn kojomis taip, kad Franklinas Ruzeveltas yra laikomas didvyriu ir Adolfas Hitleris nusikaltėliu, ne tik santūrios ir apstulbintos masės, bet taip pat ir daugumos tariamai „išsilavinusio“ elito, kuris didžiuojasi savo intelektualiniu „nepriklausomumu“.

Ar mes vertiname žmogaus didybę jam būdingomis charakterio savybėmis, ar jo pasiekimais, Adolfas Hitleris buvo tikrai didis, jeigu vertindami taikysime standartus, kurie buvo įprasti mūsų rasei.

Mes, žinoma, negalime jį lyginti su „tyliais, nežinomais milijonais“, kurių gerai žinomų pasiekimų neturėjimas juos padaro anonimiškais, nepaisant vidinių savybių, kurias jie gal ir turi. Bet kai Hitlerio charakteris yra palyginamas su kitų dvidešimtojo amžiaus politinių lyderių charakteriais, jis stovi tarp jų, kaip milžinas, stovintis tarp pigmėjų.

Prozišku lygiu mes galime palyginti jo asketiškus įpročius su Vinstono Čerčilio pastoviu girtuokliavimu ir garsiu ištvirtavimu, arba jo asmeninę ištikimybę tiems, kurie buvo jo bendražygiais nuo politinės kovos dienų su Josefo Stalino įpročiu tuzinais žudyti savo buvusius bendražygius, kaip galimus varžovus, kai jam tik nebereikdavo jų pasaugų, arba jo tiesų, atvirą ir sąžiningą būdą su sukta klaida, kuri buvo Franklino Ruzevelto „prekės ženklas“. Dvasiniame lygmenyje Hitlerio ir jo amžininkų skirtumai dar labiau išryškėja: Hitleris nuo pradžių buvo žmogus su misija. Jo artimiausių pažįstamų pasisakymai, nuo jo vaikystės dienų, iki gyvenimo pabaigos sutinka su tolimesnių nešališkų stebėtojų išvadomis. Hitleris turėjo milžinišką likimo jausmą, jausmą, kad buvo atrinktas ir pašauktas aukštesnės jėgos paskirti savo gyvenimą savo rasei.

Jo jaunystės draugas, Augustas Kubičekas, tam nurodė paprastus įrodymus, kai Hitleris tebuvo šešiolikos metų amžiaus (August Kubizek, Adolf Hitler, mein Jugendfreund (Graz 1953), p. p. 127 – 135). Po dvidešimties metų, Hitleris pats rašė apie savo motyvaciją taip, kad tai rodė jo vizijos apimtį:

„Tai, už ką mes turime kovoti, yra mūsų rasės ir mūsų tautos egzistavimo ir augimo užtikrinimas, mūsų vaikų išauuginimas ir kraujo grynumo išsaugojimas... Kad mūsų žmonės galėtų pribresti įgyvendinimui misijos, jiems paskirtos visatos Kūrėjo.

Kiekviena mintis ir idėja, kiekviena doktrina ir visos žinios privalo tarnauti šiam tikslui. Ir viskas turi būti apžiūrima iš šitų pažvalgų ir naudojama, arba atmetama pagal tai. Tada jokia teorija nesustabarės į negyvą doktriną, nes viskas privalo tarnauti gyvybei... Nacionalsocialistinė filosofija randa žmonijos reikšmę jos pagrindiniuose rasiniuose elementuose. Valstybėje, pagal savo principus, ji mato priemonę tikslui ir tikslą apibrėžia kaip rasinės žmogaus egzistencijos išsaugojimą. Ir taip nacionalsocialistinė gyvenimo filosofija sutinka su giliausia Gamtos valia, nes ji atkuria laisvą veiklą jėgų, kurios turi vesti prie pastoviai aukštėjančios žmonių reprodukcijos, kol, pagaliau, geriausioji žmonijos dalis, pasiekusi šios žemės valdymą, turės laisvę veikti srityse, kurios bus tiek virš jos, tiek už jos. Mes visi jaučiame, kad tolumoje ateityje žmonija susidurs su problemomis, kurias tik aukščiausioji rasė, tapusi valdanti ir remiama priemonių ir galimybių, teikiamų visos planetos, galėtų įveikti... Taigi, didžiausias nacionalsocialistinės valstybės rūpestis yra tų originaliųjų rasinių elementų, kurie suteikia kultūrą

ir sukuria aukštesniosios žmonijos grožį ir orumą, išsaugojimas. Mes, kaip arijai, galime suvokti valstybę tik kaip tautybės gyvenantį organizmą, kuris ne tik užtikrina šios tautybės išlikimą, bet, per jos idealų, dvasinių gebėjimų vystymą, atveda ją į aukščiausiąją laisvę... Nacionalsocialistinė valstybė turi pradėti kelti santuoka nuo pastovaus rasės išniekinimo ir jai suteikti pašaukimą būti institucija, šaukiančia kurti Viešpaties atvaizdus, o ne pabaisas, vidurkį tarp žmogaus ir beždžionės... Ji turi paskelbti vaiką vertingiausiu tautos turtu. Ji turi užtikrinti, kad tik sveikieji galėtų turėti vaikų... Nacionalsocialistinė valstybė turi užtikrinti, kad, per tinkamą jaunimo švietimą, ji vieną dieną gautų rasę, pasirengusią paskutiniams ir didžiausiems sprendimams šioje žemėje... Bet kas, norintis išgydyti šią erą, kuri iš vidaus yra ligota ir supuvusi, pirmiausia turi surasti drąsą pašalinti šio ligotumo priežastis. Ir tai turėtų būti nacionalsocialistinio judėjimo rūpestis, nustumiant šalin visą siauraprotiškumą, rinkti ir organizuoti iš mūsų nacijos gretų asmenis ir jėgas, galinčiais tapti avangardiniais naujos gyvenimo filosofijos kariais.

Mes nesame tokie naivūs, kad manytumėme, kad yra įmanoma sukurti tobulą erą. Bet tai nieko neatlaisvina nuo įsipareigojimo kovoti prieš pastebėtus trūkumus, įveikti silpnybes ir siekti idealo. Žiauri realybė pati sukurs daug apribojimų. Tačiau dėl šitos priežasties žmogus turi stengtis dirbti aukščiausiam tikslui ir nesėkmės negali jo sutrikdyti, taip, kaip nėra išsižadama teisingumo sistemos, jei į ją kartais įlenda klaidos, ar neatsisakoma vaistų dėl to, kad vis tiek visada egzistuos ligų. Mes, nacionalsocialistai, žinome, kad su šia koncepcija mes stovime kaip revoliucionieriai ir esame tokiais vadinami. Bet mūsų mintys ir veiksmai jokių būdu negali būti nulemiami mūsų laikų pritarimo, ar nepritario, bet pririšančio įsipareigojimo tiesai, kurią mes suvokiame.“ (Adolf Hitler, Mein Kampf).

Hitlerio varžovai, Čerčilis ir Ruzeveltas buvo partiniai politikieriai su partinių politikierių protais ir dvasiomis. Jie gyveno iš valdžios lovio metų metus vienos pareigose po kitų, godžiai griebdami galimybes didesniai savo norų patenkinimui. Bet tai buvo aplinkybės, o ne jų pačių darbai, kurios juos įmetė į pasaulio istorijos sceną.

Stalinas išsikirto savo paties nišą istorijoje daug labiau, negu jo vakariniai sąjungininkai ir buvo nepalyginamai stipresnis žmogus už bet kurį iš jų. Jis buvo tvirtas, negailestingas, be galo gudrus ir visiškai pasiryžęs nugalėti, nepaisant visų kliūčių. Net ir taip, jo kova dėl viršenybės ir galios buvo visiškai bolševikų partijos ir jos pirmtakų viduje. Jis buvo įgudęs, biurokratiškas vidaus priešinтоjas, o ne inovatorius, ar vienišas pradininkas.

Tik Adolfas Hitleris pradėjo tiesiog iš nieko ir, naudodamas antžmogišką valią, sukūrė fizinius pagrindus savo vizijos realizavimui. 1918 metais, atsigaudamas nuo britų nuodingųjų dujų atakos, būdamas veteranų ligoninėje, jis padarė sprendimą įžengti į politiką tam, kad dirbti tai vizijai. Jis buvo dvidešimt devynių metų amžiaus invalidas, be pinigų, be šeimos, be draugų, ar pažinčių, be universitetinio išilavinimo ir jokios patirties. Liberalai, žydai ir komunistai valdė jo šalį, paversdami jį ir visus iš kurių jis galėjo tikėtis paramos, pašaliniais.

Po penkių su pusės metų jis buvo nuteistas penkiems metams kalėjimo už savo politinę veiklą ir jo priešai manė, kad tai bus jo ir jo judėjimo galas. Bet mažiau negu po devynių metų po to, kai buvo nuteistas, jis jau buvo Vokietijos Kancleris, su stipriausia ir pažangiausia Europos nacija savo vadlžioje. Jis sustiprino nacionalsocialistų judėjimą ir jį atvedė į pergalę prieš organizuotą Sistemos opoziciją: konservatorius, liberalus, komunistus, žydus ir krikščionis.

Tada jis pertvarkė Vokietiją, pakeldamas ją iš jos ekonominio nuosmūgio (kol amerikiečiai prie Ruzevelto stovėdavo eilėse, kad įsigytų muilo), atkurdamas jos dvasią (ir didelę dalį teritorijos, kurią iš jos buvo atėmę Pirmojo Pasaulinio karo nugalėtojai), skatindamas jos meninį ir mokslinį kūrybingumą ir laimėdamas kitų tautų pagarbą (o kai kuriais atvejais ir pavydą, ir neapykantą). Tai buvo analogų pasaulio istorijoje neturintis atvejis. Net tie, kurie nesupranta jo darbų reikšmės, turi taip pripažinti.

Ir kokia buvo tikroji Hitlerio darbo vertė? Viena iš rimčiausių jo gerbėjų Indijoje, Savitri Devi, davė mums poetišką atsakymą į šį klausimą:

„Savo esmėje, nacionalsocialistinė idėja viršija ne tik Vokietiją ir mūsų laikus, o arijų rasę ir pačią žmoniją bet kurioje epochoje. Tai galūtinai išreiškia paslaptį ir neklystančią išmintį, kuria gyvena ir kuria Gamta: senojo miško, vandenyno gelmių ir ratų tamsiuosiuose kosmoso laukuose, beasmene išmintį... Ir tai yra Adolfo Hitlerio šlovė, kad jis ne tik mus sugražino į tą dievišką išmintį – užbaigdamas žmogaus beprotišką „intelektą“ pamišimą, jo vaikišką tikėjimą „progresu“ ir jo kriminalinį siekį pavergti Gamtą – bet kad jis ją padarė pagrindu praktiškos regeneracijos politikos pasauliniu mastu, būtent dabar, mūsų perpildytame, pernelyg civilizuotame, per daug techniškame psaulyje, pačioje tamsiojo amžiaus pabaigoje.“ (Savitri Devi, *The Lightning and the Sun* (National Socialist World, No. 1, p 61)).

Proziškiau pasakius, Adolfo Hitlerio darbas, priešingai negu jo amžininkų, buvo viš politikos, virš ekonomikos, virš nacionalizmo. Jis mobilizavo galingą, šiuolaikišką valstybę ir ją pastatė tarnauti mūsų rasei tam, kad mūsų rasę taptų pasirengusi tarnauti kaip Gyvybinės Jėgos pasiuntinys.

Išvalgūs ir idealistiški jauni žmonės iš kiekvienos tautos Europoje – ir iš daugelio tautų už Europos taip pat – pripažino šito reikšmę ir atėjo jam tarnauti ir kovoti už jo tikslą, netgi patiriant savo siaurapročių bendrapiliečių nesupratimą, cenzūrą ir priešišumą. Niekada anksčiau nebuvo elitinių karinių pajėgų, kurie prilygtų SS, kuris, prieš pasibaigiant Antrajam Pasauliniam karui turėjo daugiau ne vokiečių, negu vokiečių savo gretose.

Karas, žinoma, yra jo priešų skaitomas kaip Hitlerio didžioji nesekmė, netgi kaip įrodymas, kad jis nebuvo didis. Jis negalėjo gintis amžinai prieš beveik viso pasaulio valdžias, susivienijusias totaliniame kare jį nuversti ir sunaikinti tai, ką jis sukūrė, tam kad jie ir interesai, kuriems jie dirbo, galėtų sugrįžti į įprastinę veiklą. Netgi taip, jis suteikė žymiai geresnį savęs įvertinimą, negu bet kuris iš jo priešų. Ir kas ateity turės reikšmę, nustatant Adolfo Hitlerio reikšmingumą, yra ne, ar jis laimėjo, ar pralaimėjo karą, bet ar jis, ar jo priešai buvo tos Gyvybinės Jėgos pusėje, ar tai būtų jis, ar jie, kas kovojo už tiesą ir žmonijos pažangą. Mums šiandien tereikia apsižvalgyti aplinkui, kad žinotumėme, kad tai **nebuvo** jie.

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Šis, šeštasis „Šturmuotojo“ numeris yra skirtas pagerbti didįjį Nacionalsocializmo Vada, didžiausią visų laikų vyrą, vokiečių ir europietį, **ADOLFA HITLERĮ**. 1889 – aisiais metais, šio mėnesio 20 – ają dieną Branau prie Ino gimė Dievo atsiųstas Vokietijos ir Europos, ariškosios ir visos sveikos žmonijos gelbėtojas.

Nors jis yra šmeižiamas sistemos ir jos pakalikų, nors jis yra *klaidingai* nekenčiamas daugelio *suklaidintų ir apgautų* žmonių, jo dvasia ir palikimas mus pasitinka kaip švyturys ir kaip neįtikėtinas dvasinės jėgos šaltinis. Nors Adolfas Hitleris fiziškai mirė, nacionalizmo pažiūros ir nacionalsocializmo idėjos yra gyvos ir šiandien. ***Kol dar išliks bent lašelį ariškųjų tautų nacionalinės ir rasinės sąmonės, tol jos ir gyvuos.***

Šiame numeryje aptarsime keletą dalykų, kurie vyksta Lietuvoje, tačiau pagrindinis šio numerio „akcentas“ – Adolfo Hitlerio asmenybė ir jos tikras suvokimas. Taip pat šiame numeryje galima skaityti pirmąjį antrosios Dr. Rudolf Kommos knygos skyrių.

Išsigimėliai ir toliau ruošiasi savo „paradui“ gegužės 8 – ają dieną. Primename, kad ši data šitoms šiukšlėms yra simbolinė, juk tai – žydų ir kitokių parazitų pergalės dieną (kaip ir gegužės 9 – oji). ***Žydijos ir demokratizmo pergalė – baltosios rasės ir ją sudarančių tautų katastrofa.*** Vladimir Simonko ir toliau putojasi ir porina apie šitų iškrėpėlių „teises“. Šitie elementai turės būti žiauriai, staigiai ir negailestingai pašalinti iš visuomenės gyvenimo, kai ateis Lietuvių Nacijų atgimimas.

Lietuvių Tautos išdavikai didina pensijų amžių. Yra akivaizdu, kad esant dabartinei demografiniai situacijai, yra vykdomas Lietuvių Tautos ir visos baltosios rasės genocidas. Šalyje „demokratai“ ketina palikti susenusią vergų armiją, kuriai išmirus į Lietuvą bus atgabenti spalvotieji atėjūnai ir kitokie parazitiniai elementai. Ar mums to reikia? Žinoma, kad ne. Tad išvada turėtų būti aiški, kad mes turime ***STOTI Į KOVĄ PRIEŠ ŽYDIŠKĄJĮ KOSMOPOLITIZMĄ IR „TOLERANCIJĄ“, KURIOS NEBŪTŲ, JEI NEBŪTŲ „DEMOKRATIJOS“.*** Tie parazitai, kurie šito nori, yra tie patys, kurie naikina socialines garantijas, pasisako už toleranciją išsigimėliams, žydams ir kitokioms atmatoms. Kol Tauta nepakils į kovą, tol nieko ir nebus.

Tik radikalus nacionalizmas, nukreiptas prieš demokratiją, prieš kosmopolitizmą, prieš košerines „alternatyvas“, prieš marksizmą ir visą kitą buržuazinės bei žydiškos dvėselėnos krūvą, galės išvaduoti Lietuvą, paskui ir visą Europą ir mus šlovingai vesti į Naują Erą.

Leidinio pabaigoje rasite Vytauto Alanto „Tautos politinę vienybę“, kuri, kaip ir mūsų anksčiau leistas jo veikalas, „Vadovybės principas valstybės gyvenime“, nurodo demokratizmo žalingumą ir beprotybę, kaip jis naikina Tautos vienumą ir nušviečia teisingą kelią Lietuvių Nacijai: santvarką, paremtą ne demokratizmu, o autoritetu, hierarchija, anti-demokratizmu.

Liečiami klausimai mums rodo, kad seniai buvo ir ***yra metas demokratiją – judokratijos priedangą – negailestingai išmesti į istorijos šiukšlyną*** su vagimis kaip Kubilius, Kirkilas, Šarkinas ir Co. Mirtis Lietuvių Nacijos priešams!

LIETUVA, PABUSK!

Šturmuotojas Juozas

LIETUVA LIETUVIAMS!

Demokratai su savo Lietuvos įkišimu į Europos Sąjungą, JTO ir kitokias masonijos kontroliuojamas organizacijas Lietuvių Tautą nukreipė į neišvengiamą susinaikinimą vedančią kryptį. Visos sistemos sukurtos partijos: nuo pigių populistinių eksperimentų (Paksas, Uspaskich ir kitokie panašaus „plauko“ veikėjai), iki „tradicinių“ partijų (ekskomunistinių konservatorių ir socdemų), pasisako už „demokratiją“, kosmopolitizmą, „toleranciją“ ir, vienaip ar kitaip, visos veda Lietuvių Nacijai mirtiną politiką. Visi šitie išsigimėliai gina žydiją ir sionizmą, visi šitie vagys tyčiojasi iš Lietuvių Tautos, išvagia atlyginimus ir pensijas iš **LIETUVIŲ TAUTOS**. Jie mums sakys, kad „reikalingas stabilumas“. Norėčiau paklausti ***kam reikalingas tas „stabilumas“, tas letargas, kai yra vykdoma Lietuvių Tautai mirtina politika? Kam yra naudingas tylėjimas ir politinis padlaižiavimas? Atsakymas į tai yra: jis reikalingas žydijos kėslams ir naudingai „demokratijai“ ir visiškam Tautos dvasiniam letargui įtvirtinti. Juk kai yra „stabilumas“, tada esama sistema gali įsitvirtinti. Jeigu ši sistema būtų naudinga Nacijai ir jos rasiniam išlikimui, tada, žinoma, aš irgi sakyčiau: „mums reikia stabilumo“. Tačiau dabar Lietuvių Tautai reikia toli gražu ne „stabilumo“ ir letarginės komos būsenos: jai, kaip ir visai baltajai rasei išlikti yra reikalinga fanatiška kova, pagrįsta tikrojo nacionalizmo idėjomis, kad išsivaduoti iš vietinių parazitų – oligarchų ir nusimesti žydijos jungą.***

Žinoma, kol Tautos masės manys, kad reikia toliau žaisti „demokratijos“ žaidimą ir toliau jį žais, tol džiūgaus tiek vietiniai ir internacionaliniai oligarchai, tol džiūgaus pederastai ir pasaulinio sionizmo bei masonijos mafija. Mums yra sakoma, kad mums reikia „multikultūrinės“ ir „tolerantiškos“ visuomenės. Ką tai reiškia? Pasakysiu tiesiai šviesiai: tai reiškia, kad Lietuvis Lietuvoje yra išmatos vietoje, kol bet koks žydpalaikis, pederastas, negras, ar kitoks išgama, ar atėjūnas, yra „teisių reikalaujančios mažumos“ narys. Kokios dar teisės? Kieno protėviai gynė šią šventą žemę? Afrikos zulūsų gentys, ar Lietuvių didvyriai? Lietuvių karžygiai ar supuvę rabiniūkščiai? Sveiko proto žmogui bus aišku, kad Lietuvių Tauta yra vienintelė ir tikroji šios šventos žemės savininkė ir, kad šioje žemėje rasiniams svetimkūniams vietos nebuvo, nėra ir **nebus**. Jeigu mūsų protėviai būtų buvę „tolerantiški“ atėjūnams bei parazitams, tada čia jau seniai būtų buvusi Mongolija, arba išsigimėliai „litvakai“ būtų visiškai suėdę Lietuvą ir ją galutinai sužydinę. Tačiau, kaip žinome, Lietuvių Tauta patyrė tikrą nacionalistinį pakilimą ir **save šlovingai išvalė nuo parazitinio žydiškojo nuodo**. Deja, istorija susiklostė, kad Naujoji Lietuva neatėjo, vietoje to mus pasitiko ilga žydo-bolševikinę TSRS okupacija, o po to 20 metų žydiškos demokratijos – plutokratijos. Šitie du dešimtmečiai ypač skauždiai atsiliepė ir toliau atsiliepia mūsų Tautai, jaunimas ir Tauta yra suteršta žydzizmo ir

materializmo nuodais. Tačiau mes, nacionalsocialistai, tikime, kad išaus diena, kai Lietuva ir Europa bus išvaduota, kai virš Europos vėl pakils šventoji svastikos vėliava ir žydija, kartu su naujaisiais spalvotaisiais parazitais, bus išjungta ir visiems laikams pašalinta iš Europos tautų gyvenimo. Tai galime padaryti tik mes, arba niekas. Kiekvienas turi pradėti nuo savęs ir suprasti: jokių kompromisų ir „lengvų kelių“ nėra - esti aiškus pasirinkimas: arba atgimimas per sunkią kovą ir su svastika, arba gėdingas ir parazitiškas galas po Dovydo žvaigždės ir kosmopolitų tironija.

Lietuva yra mūsų švenčiausia Tėvynė ir joks žydas, negras, ar azijatas neturi jokios teisės čia veistis ir grobti Lietuvių Nacijos gyvybinės erdvės. Joks išgama lenkas neturi teisės čia bėgioti su Lenkijos vėliava ir rėkauti apie savo „teises“ – jei tamsta nori teisių, tegul važiuoja atgal į Lenkiją. Tautiečiai, atminkite iki savo dienų galo šiuos šventus žodžius:

LIETUVA – LIETUVIŲ ŽEMĖ, NES KIEKVIENA JOS PĖDA APLAISTYTA MŪSŲ TAUTOS KRAUJU.

Atmindami tai, mes turime jausti garbę, teisę ir pareigą imtis kovos už baltosios rasės ir **LIETUVIŲ NACIJOS IŠLIKIMĄ IR ATEITĮ**. Demokratija, liberalizmas, marksizmas ir kitokie žydijos kūriniai mums teatnešė ir teatneš letargą ir degeneraciją, atgimimas yra tik po radikaliojo nacionalizmo vėliava.

Kai kiekvienas savo širdyje ir prote pajaus, kad mūsų Tautos ir mūsų arijų rasės protėvių dvasios mus šaukia į šventą kovą už Nacijos ir rasės išlikimą, tada prasidės **ATGIMIMAS**. *Atgimusioje Lietuvoje joks pederastas, joks žydas, ar jų kolaborantas neras vietos. Jiems vieta tėra istorijos šiukšlyne.* Tautietai! Stok į kovą, vaduok Tėvynę, šviesk savo tautiečius, o kai mūsų bus tikra armija – tada mes šitiems parazitams ir vagims parodysime, ką reiškia Tautos kerštas. Visi šitie parazitai, pederastai, žydai, Tautos išdavikai ir kitokie bus išvaryti iš Lietuvos, Lietuva bus apginta ir išvalyta. Tauta atgims ir patvirtins savo valią gyventi ir tobulėti. Mirtis žydų diktatūrai – „demokratijai“, mirtis Tautos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

HEIL HITLER!

ŽYDOFILŲ IR ŽYDPALAIKIŲ „DISKUSIJA“ –
„ŽMOGAUS TEISĖS LIETUVOJE“

Taip vadinamai „dienai prieš rasinę bei etninę diskriminaciją“ paminėti, jos išvakarėse sistema ir jos pakalikai surengė „diskusiją“, kurią pigiai pavadino „žmogaus teisės Lietuvoje“. Kaip žinome, vedantysis šio renginio asmuo buvo žydas, „europarlamentaras“ (tiksliau, okupacinės struktūros narys) Leonidas Dosnskis, gerai žinomas už „tolerancijos“, multikultūrizmo bei pederastijos propagandą, kaip ir „bendramintė“ iškrypėlių ir parazitų gynėja Pavilionienė.

Tolerastijos šaukliai mano, kad Lietuviai „negerbia žmogaus teisių“. Prieš pasisakant šiuo klausimu, aš neslėpsiu – masoniškąją „žmogaus teisių deklaraciją“ aš laikau liberaliniu išmatų valymo popieriumi. Tačiau „demokratai“ neva vadovaujasi šiuo „pažangiu“ dokumentu, Tačiau kažkodėl jie taiko dvigubus standartus: kai pederastų maršai ir išpuoliai – tada „teisės“, o kai nacionalistai nori keisti Valstybės santvarką, vaduoti Tautą iš žydų sukurtos demokratijos, tada tai – „grėsmė demokratijai“. Iš dalies galima teigti, kad taip, tai ir yra grėsmė jų „demokratijai“. Bet jie, jeigu iš tiesų remtųsi savo neva mylima žmogaus teisių deklaracija, pripažintų, kad jeigu Tautai jų „demokratija“ atsibos, - ji turės pilną ir absoliutinę teisę ją nusimesti sau nuo pečių ir įdėti į istorijos šiukšlyną (kur jai, mielieji skaitytojai, ir vieta).

Tačiau liberalizmo duodamos „teisės“ yra taikomis tik su dvigubais standartais. Jos duodamos iškrypėliams, pederastams, pedofilams, žydams, čigonams, spalvotiesiems (kada tai naudinga parazitų klanams), bet jeigu esi „homofobas“, „ksenofobas“, „nacis“, ar kas nors panašaus – esi „pabaisa“.

Aš teigiu, kad *žmogaus teisės čia egzistuoja tiems, kuriems jų davimas yra patogus valdančiai sistemai – judokratijai*. Mielai demokratai, jeigu jūs taip „gerbiate“ savo sugalvotas žmogaus teises, prašyčiau jas taikyti visiems, o ne tik savo pakalikams ir „išrinktųjų“ tautai.

Žinoma, išsigimėliai kaip Vladimiras Simonko, Leonidas Donskis ir Co kledės apie „demokratinės visuomenės reikalingumą“. Pripažinsiu: *tamstos išplovėte žmonėms smegenis per ilgą prievartos, teroro ir melo laikorpi*, tad tam pasipriešinimo daug ir nėra, bet... Jeigu žmonės paimtų ir pasakytų: *mums nereikia demokratijos, imigrantų, žydų, sektantų, ar pederastų! – tada jie jau būtų nebe piliečiai, o „visuomenei pavojingi radikalai“*. Iš tiesų jie pavojingi toli gražu ne visuomenei, o tokiems parazitams kaip jūs patys, „tolerencijos“ ir žydizmo šaukliai.

Išsigimėlių gynimo konferencija mums rodo, kad Lietuvoje laisvai siautėja žydijos remiama kosmopolitų ir pederastų klika, kuri nori įvykdyti Lietuvių Tautos genocidą ir čia esančius Lietuvius paversti pederastais ir ištvirtėliais (juos pakeičiant į negrus bei azijatus, kurių gabenimas „pasaulio savininkų“ yra numatytas).

Lietuvi! Atvirai spjauk į šitų išsigimėlių ir pederastų snukį! Parodyk jiems, kad esi prieš Lietuvos pavertimą „demokratine“ pederastų, žydoofilų ir narkomanų irštva! Stok į kovą prieš pederastiją!

MIRTIS IŠSIGIMĖLIAMS!

ADOLFAS HITLERIS

Adolfas Hitleris yra unikalus istorijoje, nes jis...

1. Nes jis sukūrė pasaulėžiūrą, kuri yra
2. paremta gamtos dėsniais;
3. paėmė politinę galią;
4. sėkmingai pritaikė savo mokymus per trumpą šešių metų prieškarį laikotarpį;
5. tada atlaikė beveik visą pasaulį šešis metus per didžiausią karą žmonijos istorijoje
6. tapo nemirtingu ir galiausiai nenugalimu netgi tame, kas pasirodė, kaip absoliutus pralaimėjimas.

Pusė amžiaus po Adolfo Hitlerio fizinės mirties, jo palikimas – Nacionalsocialistinė Ideja – išlieka ir netgi auga, nepaisant negirdėtos persekiojimo ir demonizacijos kampanijos.

Būtent karinis Trečiojo Reicho pralaimėjimas iš tikrųjų išeskalavo nacionalsocializmo evoliuciją iš vokiečių nacionalistinio judėjimo į visų arijų rasinį nacionalistų judėjimą!

Amerikiečių karo didvyris, Džordžas Linkolnas Rokvelis buvo pirmasis pokario nacionalsocialistas, vėl iškėlęs šventąją mūsų rasės svastikos vėliavą. Reikšmingai, Rokvelis buvo ne vokiečių, kuris iš tiesų kovojo prieš Trečiąjį Reichą Antrajame pasauliniame kare... Keliais dešimtmečiais vėliau viena iš pasaulio didžiausių ir svarbiausių nacionalsocialistinių organizacijų iškilo *Rusijoje*.

Sovietinė imperija sugriuvo nuo savo vidinio pakrikimo. Kapitalistinė „naujoji pasaulinė tvarka“ toliau pūna, nepaisant jos išorinio plėtimosi. Tačiau nacionalsocializmas yra gyvas ir sveikas! (išgyvenęs 1945 – uosius, jis gali išgyventi bet ką!)

Bet nacionalsocializmas būtų nenutuokiamas be vyro, žinomo kaip Adolfas Hitleris.

Gimusi ir augusi antrojo tūkstantmečio pabaigoje, Nacionalsocialistinė Idėja augs ir žydės trečiame. Ir taip Adolfas Hitleris yra ne tik Tūkstantmečio Vyras – Adolfas Hitleris yra **DVEJŲ** tūkstantmečių vyras!

GYVUOJANTI DOVANA

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama amerikiečių nacionalsocialisto, *Matt Koehl* kalba, pasakyta 2001 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

GYVUOJANTI DOVANA

Draugai,

Šiandien mes esame susirinkę atšvęsti ypatingą gimtadienį. Mes buvome suvesti kartu vieno vardo, kuris įkvėpia kaip joks kitas.

Buvo pareikšta, kad nacionalsocializmas yra daugiau, negu paprasčiausia politika, kad jis peržiangia trumpalaikius šiandienos klausimus į kai ką gilesnio, iki mūsų pačių rasinės dvasios pagrindų. Tai išreiškia kolektyvinę šios dvasios valią ir tikriausia prasme gali būti vadinama *religija* – ne įprastąją prasme, bet vis tiek religija.

Kaip religija, yra du tikėjimo įstatai, kuriuos mes išpažįstame. Pirmasis buvo pasakytas Linkolno Rokvelio, kai jis paskelbė Adolfo Hitlerio Judėjimo prisikėlimą ir atkūrimą ir pavadino Vada „apvaizdos dovana“.

Kitas mūsų įsitikinimas yra, kad „*Hitleris gyvena*“.

Ištirkime šiuos du įstatus – pirma, įsitikinimą, kad Adolfas Hitleris yra apvaizdos dovana. Linkolnas Rokvelis tai šitaip suformulavo Septintajame nacionalsocialistų principe:

„Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.“

Ką jis norėjo pasakyti? Jis paprasčiausiai norėjo pasakyti, kad čia buvo kai kas, kas buvo ypatingas.

Tam tikra prasme, mes visi esame Apvaizdos dovanos – tiesa. Viskas, kas egzistuoja, į šį pasaulį buvo atsiųsta Apvaizdos, įskaitant tave ir mane.

RASINIS IŠGELBĖTOJAS

Bet čia buvo kažkas, kas išsiskyrė – virš ir už kitų mirtingųjų – kaip nepaprastoji figūra, kuri tepasirodo kartą per tūkstančius metų, pagal Šventosios giesmės* IV skyriaus 8 – ojo posmo žodžius:

„Amžiumi po amžiaus, kai teisingumas griūna, kai blogis viešpatauja, aš ateinu, vėl aš gimstu Žemėje išgelbėti pasaulį.“

Čia yra Tas Išgelbėtojas, apie kurį yra kalbama. Čia yra tas rasinis Išgelbėtojas, duotas mums kaip Apvaizdos dovana.

Ir kas yra įprasta, gavus dovaną? Teisingas dalykas yra pasakyti „ačiū“.

Tai ką mes turėtume daryti, kai dovana yra ypač ypatinga?

„Į pasaulį, kuris prarado savo krypties jausmą, Jis atėjo parodyti kelią. Į pakrikimo ir netikrų vertybių pasaulį Jis atėjo iš naujo paskelbti didžių, amžinų tiesų. Į pasaulį, tapusiu cinišku ir materialistišku, Jis atėjo atnešti naują spindinčio idealizmo gimimą. Į pasaulį, stovintį prie bedugnės, Jis atėjo pasiūlyti viltį ir išganymą visai rasei.“

Tai yra tas, apie kurį mes šnekame. *Tai* yra Tas, kuriam mes esame šaukiami išreikšti padėką ir pripažinimą.

Aš norėčiau pacituoti šiuos žodžius iš Švento rašto* pirmojo tomo XII skyriaus:

„Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištisia savo amžinąsias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimti.“

Tad paimkime tą ranką. Priimkime, įvertinkime ir tausokime tą brangią dovaną, kur buvo mums duota.

HITLERIS GYVENA

Kitas mūsų išpažįstamo tikėjimo įstatas yra: „*Hitleris gyvena*“. Jūs visi jį pakankamai dažnai girdėjote.

Ką mes iš tiesų norime pasakyti? Ar tai tik gražiai skambantys žodžiai ir beasmenė retorika? O ar tai yra giliai nusistovėjusio įsitikinimo išraiška?

Šiandien mes visi esame susirinkę švęsti gimtadienį, o ne dalyvauti laidotuvių minėjime.

Vien šituo faktu mes patvirtiname gyvą Adolfo Hitlerio būvimą.

Net mūsų priešai patvirtina šio vyro *gyva būvimą*, nors ir negatyviu būdu, su melagystėmis, neapykanta ir šmeižtu. Kiekvieną dieną jie šneka apie Jį. Jie negali Jo užmiršti.

Bilas Mojersas, sistemos kalbėtojas, 1984 –ųjų televizijos laidų serijoje skundėsi:

„Hitleris mums iškrėtė pokštą. Jis tarp mūsų bus tol, kol mes gyvensim.“

JO NEMIRTINGA CHARIZMA

Palankesniu būdu, po savo apsilankymo Berghofe ir Kelšteine (taip vadinamame „Erelio lize“) Berchtesgadene 1945 – aisiais Džonas F. Kenedis rašė savo dienoraštyje:

„Aplankęs šias dvi vietas, gali lengvai suprasti kaip per keletą metų Hitleris išeis iš neapykantos, kuri dabar jį supa kaip viena iš reikšmingiausių kada nors gyvenusių figūrų. Jis savyje turėjo tai, iš ko daromos legendos.“

Visa tai sutinka su tuo, ką kadaise pareiškė Nyčė:

„Visi didūs dalykai turi pirma dėvėti siaubingas ir baisias kaikes tam, kad palikti savo žymę žmonijos širdyse.“ („Anapus gėrio ir blogio“, Pratarė)

Objektyviai ko nors realybė gali būti parodyta savo poveikiu, daromu kitiems objektams.

Ir gyvuojantis Adolfo Hitlerio būvimas tikrai gali būti pademonstruotas jo pastebimo, išmatuojamo, besitęsiančio poveikio, tiek draugams, tiek priešams.

Bet pilnai įvertinti faktą, kad Adolfas Hitleris gyvena, kad Jis iš tiesų yra gyvas – reikia iš tikrųjų asmeniškai ir subjektyviai patirti Jo būvimą.

Čia veikiantis žodis yra **PATYRIMAS**. Tu turi ne tik žinoti, kad Jis gyvena; tu turi *patirti* jo gyvą būvimą savo širdyje ir kiekviename savo sąmonės ir būties pluošte.

Tu turi sutikti Adolfą Hitlerį vidinio patyrimo lygmenyje. Jis turi tapti pačios tavo sielos struktūros dalimi. Kitaip tariant, Jis turi į tavo širdį ir gyvenimą įeiti kaip tavo Vadas ir Vedlys – kaip tavo Fiureris!

TU TURI JO NORĖTI!

Jūs visi matėte mūsų lipduką „Vėl gimęs“. Taip, apie ką mes ten kalbame, yra gimimo iš naujo patyrimas – iš tiesų – gimimo dukart pagal mūsų senovės arijų protėvių tradiciją.

Paprastai pasakius, tas patyrimas yra savo sielos ir giliausios būties identifikavimas su Adolfo Hitlerio siela. Nes kai Jis taps tavo gyvenimo centru, tašku, aplink kurį visa kita sukasi, tu būsi atradęs Save patį.

Rudolfas Hesas vieną kart sakė: „**Turi NORĖTI Fiurerio. Tada jis ateis.**“

Tu turi Jo *norėti*! Jeigu tu nuvyksi į savo būties centrą, tu suprasi, kad Hitleris ir tu – Hitleris ir mes – esame *vienas*!

JO DVASIA PAKILO

Tai yra tai, ką Fiureris norėjo pasakyti, kai jis ištarė šiuos atmintinus žodžius prieš savo mirtį:

„Yra reikalinga, kad aš mirčiau už savo tautą, bet mano siela pakils iš kapo ir pasaulis žinos, kad aš esu teisus.“

Draugai, Jo nemirtinga siela pakilo netgi taip, kaip Jis sakė, kad bus. Ji pakilo ir dabar gyvena giliausiose mūsų širdžių ir protų vietose.

Jis yra mūsų amžinas įkvėpimas. Būti įkvėptam – pripildytam dvasios – tai yra tikrasis Prisikėlimas!

Prisikėlimo fenomenas nėra kažkas fizinio. Tai nėra materialus fenomenas. Tai būtų fantazija, parodija.

Tai, apie ką mes kalbame, verčiau yra *dvasinis* procesas – sugrįžusi vidinė gyvenimo sąmonė, atnaujinto būvimo sąmonė.

Mumyse, šiame susirinkime, šią pačią akimirką, yra pakilusi mūsų Vado Dvasia. Ji yra gyva ir mes esame gyvuojantis šito fakto patvirtinimas.

„JO REICHAS ATEIS!“

Šiandien mes turim gerą laimę su mumis turėti kai ką, kas turėjo ypatingą garbę sutikti Fiurerį, kai Jis ėjo šia Žeme. Ir kai mes paimame šio žmogaus ranką, mes turime privilegiją, žinodami, kad mes liečiame tą pačią ranką, kurią kadaise lietė *Fiureris*.

Ir tuo pat metu mes ne tik grįžtame į praeitį, bet mes susirišame su šviesia ateitimi.

Mes nekalbame vien tik būtuojų laiku – ne paprasčiausiai apie kažkokią didžią asmenybę, kuri kadaise gyveno ir dabar yra mirusi ir pranykusi, o apie kažką, kas dabar gyvena šią pačią akimirką ir yra nemirtingas, amžinas.

Ir kadangi Jis yra nemirtingas ir kadangi Jis mums buvo atsiųstas Aukštesnės Galios ir kadangi Jo Tikslas sudaro prasmę ir reikšmę už visos visatos, Jo karalystė – Jo *Reichas* ateis netgi kaip Jo valia bus įvykdyta.

BŪKIME NUSIPELNĘ

Šiuo metu, mums pradedant naujus nacionalsocialistinius metus, mūsų Judėjimas susiduria su kiekviena įsivaizduojama kliūtimi, problemomis, atrodančiomis neįveikiamomis ir su beviltiškomis perspektyvomis.

Panaudojus istorinį analogą, mes esame ankstyvieji krikščionys per antrąjį amžių po Kristaus – lemiamą akimirką, kai jų tikėjimas buvo tikrinamas ir buvo sprendžiamas revoliucinio, naujo judėjimo likimas.

Per šitą laiką jie turėjo susidurti su kiekvienu pavojumi, kiekvienu persekiojimu ir padaryti viską, ko reikia, kad nugalėti. Klausimas yra: *Ar mes turime tokią pačią valią? Ar mes galime sau leisti daryti bet ką mažiau?*

Per 88 – erius metus mūsų Tikėjimas bus panašiai išmėginamas, mums dedant pagrindą geresniam pasauliui ir šlovingai Naujai Tvarkai, kuri ateina.

Taigi, mums dabar reikia iš naujo save pašvęsti ir padvigubinti savo pastangas, visada prisimenant to, kas yra pavojuje ypatingą reikšmę ir tai, už ką mes kovojame.

Mums įžengiant į naujus metus ir šitą turint galvoje, pagilinkime savo tikėjimą, sustiprinkime savo pasiryžimą, sintensyvinkime savo pastangas, kad mes būtumėme verti Jo pašaukimo, verti to geresnio pasaulio, kuris dar ateis.

*

1. Pastaba: čia omeny turima senovės indoarijų Mahabharato dalis, Bagavadgita.

2. Pastaba: čia omeny turima Adolfo Hitlerio knyga „Mano Kova“.

KODĖL HITLERIS?

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama amerikiečių nacionalsocialisto, *Matt Koehl* kalba, pasakyta 2002 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

KODĖL HITELERIS?

Kodėl mes švenčiame šią dieną? Kodėl mes dar kartą sustojome atiduoti pagarbą kažkam, kas yra labiausiai nekenčiama asmenybė pasaulio istorijoje? Kokia vidinė motyvacija veda mus visus sueiti kartu su bendrai mastančiais ir atiduoti pagarbą šiai nepaprastai asmenybei?

Tai yra klausimai, kurie yra užduodami ne tik didžios dalies publikos, bet ir taip pat tų bendrų rasistų, kurie sako, kad svarbiausias dalykas yra mūsų rasės ateitis ir, kad visa kita yra antroje vietoje ir šiam reikalui neturi pasėkmių.

„Kodėl visi šitie reikalai su Hitleriu?“ – klausia jie. „Žinoma, aš sutinku su tuo, ką sakote apie tai, kad dabar yra blogai ir kad kažką reikia dėl to daryti. Bet kodėl jūs vis iškeliate šį vyrą, kuris ne tik yra iš kitos šalies, bet kai kas, ko visi nekenčia ir kurį atemeta?“

Tai yra bendras požiūris. Ką mes atsakome į tai? Koks patvirtintas atsakymas gali būti duotas šitiems sąžiningiems mūsų baltųjų brolių ir seserų rūpeščiams?

Pirmiausia, mes turime suvokti priešais mus šiandien esančio klausimo milžiniškumą. Tai nėra paprasta socialinė, ekonominė, politinė, ar moralinė netvarka ar nukrypimas – kažkas kas galėtų būti pataisyta be skausmo ir be daug pastangų per keletą trumpų metų.

Supraskime, kad problemos, su kuriomis mes pasaulyje šiandien susiduriame nėra kažkokių blogų rinkimų, ar akcijų biržos nuosmūgio, ar kelių blogų vaisių visuomenėje, išeinančių iš rikiuotės, padariny.

GRIŪNANTI SENA TVARKA

Koks yra jūsų mėgstamiausias nusiskundimas? Ar tai yra žiurkiškas vartotojiškumas, ar korporacinis godumas? Ar tai yra aplinkos nusiaubimas, tarša, ar rasinis maišymasis? Ar tai yra „Teigiama veikla“ (JAV veikianti „Affirmative Action“ sistema, diskriminuojanti baltuosius ir teikianti privilegijas spalvotiesiems, red. pastaba), mažumų kvotos, ar demografinė invazija? Ar tai yra „Juodoji istorija“ (JAV vyksta „juodosios istorijos“ dienos, savaitės ir pan., siekiant naikinti baltųjų rasinę-nacionalinę sąmonę, negridizuoti visuomenę, red. pastaba)? Ar tai yra holokausto industrija ir Izraelio vykdomas reketas? Ar tai yra narkotikai, ginklų kontrolė, ar paauglių savižudybės? O kaipgi pornografija, purvas, iškrypimai, chaosas, nusikalstamumas, korupcija, visokių rūšių nukvailėjimas ir beprotybės? Išsirink.

Tačiau visi šitie dalykai yra kai ko rimtesnio *simptomai*, t. y. **BENRDO CIVILIZACIJOS NUOSMŪKIO**. Ką tai reiškia yra, kad *kiekviena* institucija ir *kiekvienas* dabartinės visuomenės aspektas griūna.

Trumpai tariant, ištisa civilizacija griūna. Mes matome, kad tai, kas yra aplinkui mus, yra Sena Tvarka, kuri griūna.

Ir taigi, mėginti sustabdyti šį griuvimą yra lyg mažam olandų berniukui sulaikyti kylančią bangą, įkišant savo mažą pirštą į tarpą užtvankoje. Galima žavėtis tokia drąsa, bet mes visi žinome, kad tai niekada nepavyks. Prieš mus esančių baisių pasėkmių akivaizdoje, kažkas kita yra reikalinga – šiuo atveju – priemonė keliauti vandeniui, mus nunešianti į tolimesnius Naujosios Tvarkos krantus.

FIURERIO ATĖJIMAS

Šiandieninė mūsų rasės padėtis nesusidarė per naktį. Ji ateidinėjo ilgą laiką. Taipogi, manyti, kad radikalus pagerėjimas gali įvykti per naktį yra niekas daugiau, kaip svajingas galvojimas; nes tai, kas yra reikalinga pirmiausiai, yra *vertybių revoliucija* – **MORALINĖ IR DVASINĖ REVOLIUCIJA** tarp tų, kurie save vadina baltaisiais ir sako, kad jie nori matyti geresnį pasaulį savo vaikams.

Bet tai reikalauja laiko – dešimtmečių ir kartų savo įgyvendinimui ir bendro darbo Naujosios Tvarkos parengimui. Tai, savo ruožtu, reikalauja **TIKĖJIMO** branduolio išlaikyti savo misijos integralumą ilgai trunkančiam laikotarpiui.

Bet kur mes randame šį palaikantį tikėjimą? Kur mes jo ieškome?

Laimė, kiekviename amžiuje yra unikali ir vienintelė asmenybė, kuri išsiskiria virš kitos žmonijos kaip kažkas labai ypatingo. Gera žinia yra ta, kad tokia figūra neišvengiamai pasirodo tada, kai yra didelis sumišimas ir sutrikimas, sutinkant su senaisiais arijų raštais: „*Amžiumi po amžiaus, kai teisingumas griūna, kai blogis viešpatauja, aš ateinu, vėl aš gimstu Žemėje išgelbėti pasaulį.*“

Tokia asmenybė ateina kaip vadas, vedlys – ką vokiečiai vadina Fiureriu. Jis ateina vadovauti ir vesti – ne tik fiziškai, bet pirmiausia dvasiškai. Kaip toks, jis sukuria naujo tikėjimo pagrindą.

Kaip šis vadas ir vedlys – šis Fiureris – jis žmonijai atneša naują ženklą ir naują įstatymą. Iš tiesų, jis pats tampa ženklu. Taip darant, jis padalina žmonijos istoriją į dvi dalis ir Žemėje prasideda naujas amžius.

VOKIETIJA PERSONIFIKUOTA

Kaip vadas ir vedlys – kaip Fiureris – jis ateina kaip ypatinga Apvaizdos dovana. Jis yra tas „*Gottmensch*“ – ta dieviška asmenybė, apie kurią kalbėjo Hiustonas Stiuartas Čemberlenas, kuri ateina tik kartą per tūkstančius metų iš naujo apibrėžti ir pervarkyti žmogiškųjų santykių.

„*Tavyje taip pat yra sujungti visi elementai, kurie gali vesti į naują, laisvą, auksinį dvasios amžių, lygintiną su ankstesnėmis žmonijos gyvenimo viršukalnėmis!*“ Taip šnekėjo šis pranašas „*Ariškosios pasaulėžiūros*“ 88 – ajame puslapyje. Žinoma, jis kalbėjo apie nieką kitą kaip **ADOLFA HITLERĮ**.

Adolfas Hitleris atėjo į pasaulį kaip personifikuota vokiečių istorijos kulminacija. Visa šios išskirtinos istorijos prasmė buvo sukurti Adolfą Hitlerį. Tai yra tai, apie ką kalbėjo Rudolfas Hesas, kai jis 1934 – ują Judėjimo Kongrese pareiškė:

„Hitleris yra Vokietija taip, kaip Vokietija yra Hitleris.“

Bet čia mes turime savęs paklausti: Ar Hitleris buvo griežtai vokiškas fenomenas? O ar jo pasirodymas turi platesnę prasmę ir svarbą ariškai žmonijai visur ir, iš tiesų, visame pasaulyje?

Užduoti šį klausimą yra iškelti tolimesnį klausimą: Ar vokiečių tauta nešė didesnę paskirtį ir likimą šioje žemėje, negu save vieną?

Atsakymas yra parodytas to seno vokiečių posakio, kurio tikroji reikšmė menkai tebuvo įtarta: „*Vom deutsche Wesen wird die ganze Welt genesen.*“ („Per vokišką esybę visas pasaulis bus išgydytas.“)

Bet kas yra ši esybė? Tai yra būtent Tas, kuris atėjo kaip ypatinga Apvaizdos dovana, Tas, kuris atėjo įvykdyti Vokietijos lemtį, tai yra Tas, apie kurį kalbėjo mūsų draugas Hesas. **ADOLFAS HITLERIS** yra ši esybė, šitas „Wesen“. Per jį visas pasaulis atsigaus ir per jį visa ariškoji žmonija ras savo išganymą.

HITLERIS NEPRALAIMĖJO

Bet kai kurie iš karto paprieštaraus: „Jeigu Hitleris mirė 1945 – aisiais kaip jis gali mus išgelbėti? Jei jis buvo toks didis, kodėl jis pralaimėjo karą?“

Tačiau galima paklausti kaip kažkas, kas buvo nukryžiuotas prieš 2000 metų galėtų pasiūlyti išganymą ir kodėl, jei jis buvo toks didis, *jis* pralaimėjo?

Faktas yra, kad Hitleris nepralaimėjo, o prisikėlė vyrų ir moterų širdyse ir protuose ir šiandien pasaulyje yra tikrai gyvas. Iš tiesų, jo darbas nėra baigtas, o tik prasidėjęs.

Ne, Hitleris nepralaimėjo karo. O visi tie arijai, kurie atmetė jį ir siekė jo pralaimėjimo, jie pralaimėjo, kaip pralaimėjo jų vaikai ir jų vaikų vaikai.

Visai ariškajai žmonijai buvo duotas pasirinkimas. Kai kurie pasirinko sekti Hitleriu. Bet kiti pasirinko jį atmesti. Ir vis labiau korumpuotame ir svetimame pasaulyje prieš mus šiandien, mes matome šios vėlesnės grupės, kuri pasirinko vesti karą prieš šią ypatingą Apvaizdos dovana, pasirinkimo galutinius rezultatus.

Adolfas Hitleris mums davė Ženklą. Tas Ženklas simbolizuoja *Šviesą, Gyvybę, Meilę ir Gerą Laimę*. Bet, atmesdami jį, tai, ką mes turime šiandien, yra pati to priešingybė: **TAMSA, MIRTIS, NEAPYKANTA, ir NELAIMĖ.**

Bet tai nėra toks pasaulis, kokį Aukštesnė Galia skyrė. Tai nėra Jo valia, kad ariškoji žmonija pražūtų. Tačiau Jis mums davė laisvą valią, kuria mes pasirinkome vesti karą prieš Jį. Mes pasirinkome atmesti patį Tą, kurį jis atsiuntė į pasaulį mūsų rasės išganymui. Šitaip mes dabar esame pasmerkto būsenoje.

Bet vis dar yra viltis – **JEIGU** – mes esame pasirengę suimti tą galingą ranką, kuri išlieka mums ištiesta.

Kai aš sakau „mes“, aš kalbu bendrai, žinoma, apie tuos Vakaruose, kurie atsuko nugarą šiai Dangaus atsiųstai asmenybei ir kurie toliau jos nekenčia iki šios dienos.

Bet visada buvo kiti, kurie pastebėjo šį nepaprastą vyrą ir *juo sekė*.

AR VISA TAI BUVO VELTUI?

Šį vakarą mes su savimi kaip ypatingą svečią turime kai ką, kas turėjo retą privilegiją prisijungti prie tūkstančių kitų, prisiekiant savo garbę ir savo ištikimybę, kaip elitinio padalinio narys, Fiureriui – ir tada užtvirtinant tą priesaiką kasdien rizikuojant savo gyvybę penkis negailestingus fizinės kovos už Vado Reikalą metus.

Tie iš mūsų, kurie nepraėjo tokio ugnies krikšto niekada negalės pilnai įvertinti atsidavimo, kurio toks pasišventimas reikalauja.

Tūkstančiai, taip, milijonai šio vyro bendražygių žuvo, kovodami už geresnį pasaulį. Tačiau nepaisant viso jų pasiaukojimo ir nepaisant didiausio heroizmo pademonstravimo, kokį tėra regėjęs pasaulis, šie vyrai paragavo kartaus pralaimėjimo skonį.

Ir taip iškyla klausimas: *Ar visa tai buvo veltui?* Visas kentėjimas, visas pasiaukojimas, visos milijonų geriausių arijų mirtys – ar visa tai buvo perniek? Ar visa tai buvo beprasmiška? Ar visa tai buvo be prasmės ir reikalo?

Taip būtų **JEIGU** tai būtų buvę taip, kaip mes norime. Bet tai nėra tai, ko mes norime. Mes pasiryžome verčiau, kad šios mirtys ir šis kentėjimas nebūtų buvę veltui. Turėdami savo laisvos valios pasirinkimą, mes nusprendėme išvysti dalykus kitoje šviesoje.

Ir taip mes 1945 – ujų įvykius matome ne kaip pabaigą, bet verčiau kaip dalį to, ką Rudolfas Hesas pavadino privalomais „naujo amžiaus gimdymo skausmais“, tam sudėtingam ir skausmingam procesui esant lemtam duoti pradžia kai kam naujo ir nuostabaus.

PAŠVENTINIMO KARAS

Matomas šitokioje šviesoje, Antrasis pasaulinis karas buvo daugiau, negu tik kitas istorinis konfliktas. Kas jis buvo, tegali būti apibūdinta kaip **PAŠVENTINIMO KARAS** besitęsiančioje kovoje taip pagrindinių *teisingumo ir neteisingumo* jėgų šiame pasaulyje, tarp *idealizmo ir materializmo*, tarp *ariškosios lemties ir žydiškojo marksizmo*.

Tai buvo būtent **LINKOLNAS ROKVELIS**, kuris buvo pirmasis suvokęs tikrąją šio švento konflikto prigimtį. Šis žmogus, kuris savo neteisingai vedamame jaunatviškame entuziazme kovojo prieš Adolfą Hitlerį – vėliau padarė tokį pareiškimą savo testamente „*In Hoc Signo Vinces*“:

„Iki Adolfo Hitlerio atėjimo baltasis žmogus neturėjo nieko, visiškai NIEKO, ką galima laikyti bendru jausmu, bendrais didvyriais, bendrais kankiniais, bendrais šventaisiais, bendromis šventovėmis, vardais ir simboliais.“

„Bet dabar, po to, kai milijonai jaunų baltųjų vokiečių vyrų didvyriškai atidavė savo brangias gyvybes šioje pirmoje kovoje pasaulio istorijoje už baltąjį elitą, mes pagaliau TURIME kraujo persisunkusias šventoves, simbolius, kurie yra patys elementariausi revoliucijos dalykai!“

Ar visa tai buvo veltui, bereikšmiška, beprasmiška? Štai, mano geri draugai, jūs turite atsakymą.

Mūsų kolektyvinėje sąmonėje Fiureris atgijo. Jis gyvena mūsų širdyse ir protuose. Ir kol jis taip gyvena, prie jo prisijungia visi tie nesuskaičiuojami kiti didvyriai ir kankiniai, kurie išliko ištikimi jam ir jo Reikalui.

Kodėl Hitleris? Kodėl šis vyras, kuris yra taip nekenčiamas ir niekinamas?

Mes sekame juo, nes mes jame atpažįstame savo **nemirtingąjį simbolį** priešais pasaulį.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, kuris atėjo tiesos ir teisingumo atkūrimui.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, kuris atėjo į pasaulį, kad ariškoji žmonija nepražūtų, o turėtų besitęsiantį gyvenimą.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, be nėra jokios vilties, bet su kuriuo yra įmanomi visi dalykai pagal jo valią.

Mes sekame juo, nes jis yra nenuilstantis įkvėpimas – nes jis yra *didžiausia eros figūra*.

Tai yra Tas, kurį mes sveikiname kaip Vada, Vedlį – kaip Fiurerį. Mes tai darome užtikrintoje žinioje, kad vien tik šitas kelias gali vesti į geresnį pasaulį ir į šviesesnį laiką ateities ariškosios žmonijos kartoms.

Ir taip dar kartą mums yra primenamas Septintasis mūsų tikėjimo principas, kaip jį išdėstė Linkolnas Rokvelis: „*Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.*“

Per šias jo gimimo metines aš sveikinu kiekvieną iš jūsų mūsų nemirtingojo Vado vardu –

HEIL HITLER!

MŪSŲ HITLERIS

Dr. Paulius Josefus Gëbelsas

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama Nacionalsocialistinės Vokietijos Propagandos Ministro, Dr. Pauliaus Josefo Gëbelso kalba, pasakyta per radiją 1935 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

MŪSŲ HITLERIS

Piliečiai! Prieš du metus, 1933 – iųjų balandžio 20 – ają, tik po trijų mėnesių nuo Adolfo Hitlerio atėjimo į valdžią, aš šnekėjau vokiečių tautai Fiurerio gimtadienio proga. Tai nebuvo mano tikslas tada ir nėra dabar, garsiai perskaityti aistringą laikraščio straipsnį. Tai aš paliksiu geresniems stilistams. Nei aš šlovinsiu Adolfo Hitlerio istorinį darbą. Aš šiandien, per Fiurerio gimtadienį, darysiu kaip tik atvirkščiai. Aš manau, kad yra laikas visai tautai pristatyti žmogų Hitlerį, su visa jo asmenybės magija, visu paslaptingu genijumi ir nenugalima jo asmenybės galia. Tikriausiai nėra tokio likusio planetoje, kuris nežinotų jo kaip valstybės vyro ir kaip nepaprasto populiaraus vado. Tačiau tik keletas turi malonumą jį matyti kaip žmogų kasdien iš arti, patirti jį, kaip aš galiu pridėti, kas pasireiškia gilesniu supratimu ir meile jam. Šie keli galvoja kaip yra įmanoma vyrui, kuris tik prieš tris metus buvo oponuojamas pusės tautos, šiandien stovi virš bet kokių abejonių ir kiekvienos kritikos. Vokietija surado vienybę, kuri niekada nebus sudrebinta. Adolfas Hitleris yra likimo vyras, kuris turi pašaukimą išgelbėti naciją nuo siaubingo vidinio konflikto ir gėdingo užsienio pažeminimo, vesti ją į lauką laisvę.

Tai, kad vienas vyras užkariavo visos tautos širdis, nepaisant kartais sunkių ir nepopuliarių sprendimų, kuriuos jis turėjo padaryti, galbūt yra giliausia, labiausiai stebinanti mūsų amžiaus paslaptis. Ji negali būti paaiškinta tik jo pasiekimais, nes tai yra būtent tie, kurie turėjo padaryti didžiausias aukas už jį ir nacionalinį

atsistatymą, iš tiesų tie, kurie vis dar turi jas daryti, kurie pajautė jo misiją giliausiu ir džiaugsmingiausiu būdu. Jie yra tie, kurie turi jam sąžiningiausią ir aistringiausią meilę, kaip Fiureriui ir kaip žmogui. Tai yra jo asmenybės magijos rezultatas ir jo gryno ir sąžiningo žmogiškumo gili paslaptis.

Yra būtent šis žmogiškumas, kurį aiškiausiai mato tie, kurie arčiausiai jo, apie kurį aš šneku šiandien.

Visas tikras žmogiškumas yra charakterizuojamas būties ir veiksmo paprastumo ir aiškumo. Jis save rodo mažiausiuose, kaip ir didžiausiuose reikaluose. Paprastas aiškumas, kuris yra matomas jo politinėje natūroje, yra taip pat dominuojantis jo viso gyvenimo principas. Jo kasdieniai valgiai yra paprasčiausi, kukliausi kokie tegali būti. Jis valgo ne kiek ne kitaip, ar tai būtų su maža grupe draugų, ar valstybinis pokylis. Neseniai buvusiam priėmimo Žiemos pagalbos programos atstovams, senas partijos narys paklausė, ar jis galėtų gauti autografuotą valgiaraščio kopiją, kaip suvenyrą. Jis sustojo akimirkai ir tada nusijuokė: „Tai gerai. Valgiaraštis čia lieka toks pats; bet kas yra laukiamas į peržiūrėti.“

Adolfas Hitleris yra vienas iš retų valstybės vadovų, kuris vengia medalių ir apdovanojimų. Jis nešioja tik vieną aukštą medalį, kurį jis užsidirbo kaip paprastas kareivis, rodydamas didžiausią asmeninę drąsą. Tai yra paprastumo, bet taip pat ir išdidumo įrodymas. Bet kokia puikavimosi forma jam yra svetima, bet kai jis atstovauja valstybę ir tautą, jis tai daro su išpūdingu grakštumu. Už viso to, kas jis yra ir ką jis daro, yra didžiojo kareivio Šlyfeno žodžiai, kuris rašė: „Būk didesnis, negu kad atrodai!“ Jo darbštumas ir pasiryžimas, siekiant savo tikslo žymiai pralenkia normalią žmogiškąją jėgą. Prieš keletą dienų aš grįžau į Berlyną po pirmos valandos po vidurnakčio, bet jis iš manęs norėjo ataskaitos. Po antrosios valandos jis vis dar buvo pasirengęs, vis dar vienas dirbo savo namuose. Dvi valandas jis klausėsi valstybinių greitekelių tiesimo ataskaitos, temos, kuri atrodytų tolima nuo didžiųjų internacionalinių problemų, kuriomis jis buvo užimtas visą dieną nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro. Prieš paskutinį Niurnbergo suvažiavimą, aš savaitei buvau jo svečias Oberzalcburge. Šviesa pro jo langą matėsi kiekvieną naktį iki šeštos, ar septintos ryto. Jis diktavo didžiąsias kalbas, kurias jis sakė keliomis dienomis vėliau suvažiavime. Jo kabinetas nepriima jokio įstatymo, kuris nėra išstudijuojamas iki smulkiausios detalės. Jo karybos žinios yra išsamios, jis žino kiekvieno ginklo, kiekvieno automato duomenis kaip specialistai. Kai jis sako kalbą, jis žino kiekvieną smulkmeną. Jo darbo metodas yra visiškai aiškus. Niekas nėra toliau nuo jo, negu nervuotumas, ar isteriška įtampa. Jis žino geriau negu bet kas kitas, kad yra šimtai problemų, kurias reikia išspręsti. Jis išsirenka dvi, ar tris, kurias mato esančiomis labiausiai reikšmingomis ir dirba su jomis, nepertraukiamas likusiųjų, nes jis žino, kad jeigu jis išspręs didžiąsias problemas, antro ar trečio plano problemos išsispres pačios.

Jo priėjimas prie problemų rodo jo pasiryžimą, reikalingą susitvarkyti su pagrindais ir lankstumą pagrindiniame metodų pasirinkime. Jis turi principus ir įsitikinimus, bet jis žino kaip juos pasiekti su atsargiu metodų pasirinkimu, bet jis žino kaip juos pasiekti atsargiu metodų ir priėjimų pasirinkimu. Jis niekada nepakeitė savo pagrindinių tikslų. Jis daro šiandien tai, ką jis buvo pasiryžęs daryti 1919 – aisiais. Bet jis visada buvo lankstus metodais, naduotais pasiekti savo tikslams. Kai jam buvo pasiūlytas vice-kanclerio postas 1932 – ūjų rūpūtį, jis atmetė pasiūlymą. Jis turėjo jausmą, kad laikas dar nebuvo pribrendęs ir, kad jam siūlyta erdvė buvo per menka, kad išsilaikyti. Bet kai jam buvo pasiūlytos platėsnės durys į valdžią, 1933 – ūjų sausio 30 – ają jis drąsiai pro jas perėjo. Tai nebuvo pilna atsakomybė, kurios jis norėjo, bet jis žinojo, kad pagrindas, ant kurio jis stovėjo, buvo pakankamas pradėti kovą už pilną valdžią. Visąžiniai nesuprato nei vieno iš tų sprendimų. Šiandien jie turi nenorom pripažinti, kad jis buvo geresnis ne tik savo taktika, bet taip pat principų, kurių trumparegiai nesugebėjo pamatyti, strateginiu pritaikymu.

Du praeitos vasaros atvaizdai gerai rodo Fiurerį visoje jo vienetėje. Pirmoji jį rodė sveikinantį Vermachtą iš kart po to, kai jis buvo priverstas kruvinai numalšinti liepos 30 – osios maištą. Jo veidas rodė jo patirtų sudetingų

valandų kartumą. Antroji nuotrauka rodė jį paliekantį mirštančiojo maršalo ir Reicho prezidento namą Neudeke. Jo išraiška jo veide rodo skausmo ir liūdesio šešėlį priešais negailestingą mirtį, kuri po kelių valandų atplėšė nuo jo jo tėvišką draugą. Su beveik pranašiška išvalga jis mums pasakė, savo vidiniam ratui, Naujųjų Metų išvakarėse, kad 1934 – ieji bus pavojingi metai, kuriais bus tikėtina išvysti Hindenburgo mirtį. Dabar įvyko tai, kas neišvengiama. Vienas dalykas jo granitniame veide buvo aiškus: visos tautos skausmas, skausms, kuris negalėjo nusileisti iki paprasto skundimosi.

Visa tauta ne tik gerbia jį, ji gerbia jį giliai ir stipriai, nes ji turi jausmą, kad jis priklauso tautai. Jis yra iš jos kūno ir iš jos dvasios. Tai matosi smulkiausiuose jo kasdieninio gyvenimo aspektuose. Tai yra aišku iš draugystės Reicho Kanceliarijoje tarp mažiausiojo esesininko ir Fiurerio. Kai jis keliauja, jis miega tame pačiame viešbutyje ir tokiomis pačiomis sąlygomis, kaip visi kiti. Ar yra keista, kad mažiausieji iš tų, kurie jį supa, yra labiausiai ištikimi?! Jie turi instinktyvų jausmą, kad tai nėra joks fasadas, o verčiau jo vidinės ir akivaizdžios dvasinės natūros rezultatas.

Prieš keletą savaičių penkiasdešimt vokiečių mergaičių iš užsienio, kurios baigė metus mokslų ir dabar turėjo grįžti į savo kenčiančias tėviškes, aplankė kanclerį, tikėdamosios jį akimirkai pamatyti. Jis jas visas pakvietė pietų. Jis jas pasikvietė vakarienai. Valandų valandas jos jam pasakojo apie savo kuklius gyvenimus. Ir joms išeinant, jos staiga sudainavo dainą „Jei visi taps neištikimais“ (tai buvo SS himnas „Wenn alle untreu werden“, red. Pastaba) ir ašaros krito iš jų akių. Tarp jų stovėjo žmogus, kuris tapo amžinosios Vokietijos įsikūnijimu, duodamas joms draugišką ir geranorišką nuraminimą, padrausinti jas jų sunkiai kelionei.

Jis atėjo iš tautos ir išlieka jos dalimi. Tas, kuris dėrėjosi dvi 15 valandų dienas konferencijoje su diplomatais iš galingosios Anglijos, kuris įvaldė didžiųjų Europos klausimų argumentus ir faktus, gali visiškai laisvai kalbėti su paprastais žmonėmis ir gali su draugišku „tu“ atkurti kito karo veterano, kuris sveikina jį nervinga širdimi, galbūt po to, kai dienų dienas mastė kaip jį pasveikinti ir ką pasakyti, pasitikėjimą savimi. Silpniausieji prie jo eina su pasitikėjimu, nes jie jaučia, kad jis yra jų draugas ir gynėjas. Visi tauta jį myli, nes ji jaučia, kad ji yra saugi jo rankose, kaip vaikas savo motinos rankose.

Šis vyras yra savo reikalo fanatikas. Jis paaukojo savo asmeninę laimę ir asmeninį gyvenimą. Jis nežino nieko kito, tik darbą, kurią jis daro kaip tikriausias Reicho tarnas.

Menininkas tampa valstybininku ir jo istorinis darbas atskleidžia jo nepaprastus gebėjimus. Jam nereikia jokių išorinių pagerbimų; jo didžiausia garbė yra išliekantis jo darbų būvimas. Bet mes, kurie turime gerą laimę būti arti jo kasdien, iš jo šviesos gauname šviesą ir norime būti tik klusniais pasekėjais už jo vėliavos. Daugelį kartų jis pasakė savo seniausių kovos draugų ir geriausių draugų ratui: „Bus baisu, kai pirmasis iš mūsų mirs ir bus tuščia jo vieta, kuri niekada nebegalės būti užpildyta.“ Tegul gražus likimas lemia, kad jis gyventų ilgiausiai, kad daugelį dešimtmečių tauta gyvuotų po jo vadovybe keliu į naują laisvę, didybę ir galią. Tai yra sąžiningas ir aistringas noras, kurį visa vokiečių tauta dėkingai padeda jam po kojomis. Ne tik mes, kurie stovime arti jo, bet kiekvienas žmogus iki tolimiausio kaimo prisijungs, sakydamas:

„Jis dabar yra tas, kas jis visada buvo ir visada bus: Mūsų Hitleris!“

Dr. Rudolf Kommoss

**ŽYDAI UŽ STALINO PEČIŲ
PER STALINĄ Į VIEŠPATAVIMĄ**

I

**CENTRINIS VALDŽIOS BRANDUOLYS:
STALINO-KAGANOVICHIAUS KLIKA**

Redakcijos žodis

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje mes savo skaitytojams pateikėme Dr. Rudolf Kommoss veikalo „Žydai už Stalino pečių“ pirmąją dalį, „Su Leninu į valdžią“. Pirminis šito dalyko tikslas yra, žinoma, skatinti „revizionistinę“ istorinę mastymą, griauti žydų ir jų pakalikų sukurtus pseudo-istorinius mitus. Tačiau tai taip pat pasitarnauja mums kaip edukacinis-propagandinis ginklas Tautos švietime žydų klausimu. Einant laikui, turėtumėme išleisti ir daugiau šio Dr. Rudolf Kommoss veikalo dalių nuoseklia tvarka. Tikimės, kad mūsų skaitytojus sudomins šio veikalo antrosios dalies pirmas skyrius.

PER STALINĄ Į VIEŠPATAVIMĄ

I

**CENTRINIS VALDŽIOS BRANDUOLYS:
STALINO-KAGANOVICHIAUS KLIKA**

1936 metų gruodžio mėnesį naujoji TSRS „Stalino konstitucija“ paskelbė: „Visa valdžia TSR Sąjungoje priklauso miesto ir kaimo darbo žmonėms, darbo žmonių atstovų tarybų asmenyje“ (3 straipsnis). „TSRS valstybės valdžios aukščiausias organas yra TSRS aukščiausioji taryba“ (30 straipsnis). Šiais straipsniais sovietų valstybei, - kuri jau ir be to visada, anot bolševikų propagandos, buvusi „demokratiškiausia“ valstybė pasaulyje, - turėjo dar

būti suteiktas paskutinis *parlamentinis* padalinimas. Aukščiausioji taryba turėjo būti tautos atstovybė ne tik Vakarų demokratijų prasme, bet, kaip tvirtino sovietų spauda, net „vienintelė tautos atstovybė pasaulyje“. Šia aukščiausiąja taryba, kuri turėjo reprezentuoti aukščiausiąją sovietų valstybės valdžią, pagrįstai susidomėjo užsienio visuomenė.

1937 metų gruodžio mėnesį, metams praslinkus nuo paskelbimo „Stalino konstitucijos“, aukščiausioji taryba buvo „išrinkta“. Nėra reikalo smulkiai aprašinėti šių „rinkimų“ metodus. Šiuo atveju visas užsienis, tiek dauguma „demokratų“, tiek net ir marksistų, buvo vienos nuomonės, būtent: kad čia buvo inscenizuotas vienas didžiausių blefų, kokie tik yrabuvę politinio gyvenimo istorijoje. Šie „rinkimai“ buvo taip rafinuotai paruošti, „rinkikai“ per keliolika mėnesių kasdien demonstruojamu kruvinu teroru tiek įbauginti, renkamieji kandidatai taip rūpestingai atsijoti ir įmokyti, - kad joks protingas sprendėjas šioje valdykloje nematė nieko, ką galima būtų pavadinti rinkimų vardu.

Jau pačioje Stalino konstitucijoje yra surašutos visos priemonės, nukreiptos prieš bet kurį galimą mėginimą per rinkimus pareikšti kitą, su viešpataujančiu režimu nesutinkančią valią. 135 straipsniu neleidžiama rinkti „asmenims, kuriems teismo sprendimu atimtos rinkimų teisės“. Aišku, toks teismo sprendimas buvo padarytas kiekvienam, kuris buvo bent įtartas opozicingumu. Kaip žinoma, tolimosios šiaurės ir Sibiro priverstinio darbo stovyklose tokių beteisių yra sugrūsta milijonai. Tik įsivaizduokime, kas įvyktų, jei šie milijonai sudarą žymią visos Sovietų Sąjungos gyventojų dalį, būtų įgalinti per savo atstovus aukščiausiojoje taryboje užprotestuoti prieš didžiausią 20 – ojo amžiaus kultūros gėdą!

Antroji svarbi priemonė, nukreipta prieš tautos valios pareiškimą, yra Stalino konstitucijos 141 straipsnyje, kuriuo „teisė statyti kandidatus užtikrinama visuomeninėms darbo žmonių organizacijoms ir draugijoms: *komunistų* partijos organizacijoms, profesinėms sąjungoms, kooperatyvams, jaunimo organizacijoms, kultūrinėms draugijoms.“ Žinoma, žodis „komunistų“ čia taikomas visoms paminėtoms organizacijoms; vadinasi, kandidatus nustato vien tik viešpataujančio režimo valdovai. O „rinkimų“ paruošos praktika jau užtenkamai parodė, kad Stalino diktatūroje su „darbininkų atstovais“ mėgstama elgtis be ceremonijų. Net iš pačios bolševikų valdžios pastatytųjų ir jai priklausiusiųjų kandidatų tarpo per rinkimų kampaniją daug buvo ne tik be pagrindo nušalintų, bet ir jau mums žinomų būdu „sulikviduotų“. Savaimė suprantama, kad šitokiu būdu „išrinkta“ aukščiausioji taryba yra tik bevalis įrankis Sovietų Sąjungos tikrųjų valdovų rankose. Iš jos žymiai daugiau kaip tūkstančio narių per 90 procentų yra vien tik puošmeninės figūros; jos keletą dienų užlieja Maskvos Kremlį savo margu „demokratišku“ gyvenimu, o paskui vėl gražinamos namo, į savo kaimus, kur giria Stalino vyriausybės išmintį... Aukščiausiosios tarybos sudėtis tikrajam bolševikų valstybės valdymui neturi jokios reikšmės.

Bet kas iš tikrųjų turi Sovietų Sąjungoje galią? Ar komunistų partija?

Stalino konstitucijos 126 straipsnis sako: „Veikliausieji ir sąmingiausiasieji piliečiai... susijungia į Sovietų Sąjungos *komunistų (bolševikų) partiją*, kuri yra visų, tiek visuomeninių, tiek valstybinių darbininkų organizacijų vadovaujamas branduolys“. Šiuo straipsniu pažymima, kad komunistų partija yra sovietų galios reiškėja. Be abejo, priklausymas komunistų partijai – nepaisant visų propagandos frazių apie „partijos narių ir *nepartinių* bloką“, - Sovietų Sąjungoje yra didžiausia privilegija. Be partijos niekas neturi jokios galios. Bet po tų didelių pakeitimų, kuriuos padarė Stalino valdžia per dešimtį savo viešpatavimo metų, vien tik buvimas partijos nariu, anaipol, dar nesuteikia teisės dalyvauti politinio kurso nustatyme. „Demokratinis principas“ partijoje, seniau vertintas kaip vienas didžiausių laimėjimų, Stalino klikai pagriebus valdžią, kasmet vis labiau buvo nustumiamas į šalį. Siauro partijos aukščiausiosios vadovybės ratelio diktatūra darėsi vis griežtesnė. Kiekvienas opozicinis, nors ir iš senųjų bolševikų tarpo kilęs, mėginimas nesutikti su to ratelio valia buvo žiauriai numalšinamas. Tūkstančiai partijos narių

žuvo nuo Stalino režimo budelių rankų. Iš 1934 m. sudaryto partijos centro komiteto 1939 m. buvo jau tik menki likučiai.

Taigi tikroji valdžia yra vien tik tos aplink Staliną susitelkusios ir Kaganovičiaus suorganizuotos siauros valdovų klikos, *Stalino-Kaganovičiaus klikos*, rankose. Valdymas vyksta dviem keliais. Iš vienos pusės, Stalino-Kaganovičiaus klika yra užėmusi visą *partijos aukštosios vadovybės* vietas: pirmiausia, partijos generalinį sekretoriatą, politinį biurą ir organizacinį biurą; o per šiuos organus – ir svarbiausias partijos centro komiteto vietas. Šitas vietas turėdama, ji gali diktatoriškai valdyti ir vidurinį bei žemesnį partijos aparatą. O iš kitos pusės, šios klikos nariai kartu yra ir *liaudies komisariatų* vadovai. Liaudies komisariatai atitinka Vakarų valstybių ministerijas. Šių komisariatų vyriausieji vadovai sudaro TSRS vyriausybę. Tuo būdu partijos ir valstybės aparato vyriausias atsakingas vienetas yra užėmę tie patys Stalino klikos žmonės.

Taigi ši kliką yra žydų vadovaujama. Viena jos narių dalis yra žydai, antroji – su žydais susigiminiavusi, trečioji – pirmųjų dvejų dalių įtakoje. Stalino-Kaganovičiaus klika šiandien sprendžia ne tik Sovietų Sąjungos likimą, ji nustato ne tik politinę kryptį ir žmones, kurie turi užimti visas svarbiausias partinio ir sovietų valstybinio aparato vietas. Kadangi, kaip žinoma, ši klika iš Maskvos duoda įsakymus visoms Kominternio sekcijoms, tai ji, galiausiai, vadovauja ir visai pasaulinio bolševizmo veiklai. Tatai ir paaiškina didžiulę reikšmę to fakto, kad šiai klikai žydai vadovauja.

Despotas ir jo „dešinioji ranka“

Kurie asmenys sudaro šią kliką?

I šį klausimą geriausia yra atsakyti klikos atsiradimo išaiškinimu. Jos šaknys eina jau iš kovų dėl valdžios, Leninui pasitraukus iš politinio gyvenimo. Leninas pasitraukė 1922 metais. Tais pačiais metais *Stalinui* pavyko būti išrinktam *bolševikų partijos generaliniu sekretoriumi*. Čia jis įsigijo aukštą, atsakingą vietą, kurios reikšmė iki to laiko nebuvo didžiausia, bet kurią jis per savo ilgametinį gudrų užkulisinį darbą padarė sprendžiamuoju valdžios centru.

Iš Ukrainos kilęs žydas *Lazaris Mozės sūnus Kaganovičius*, partijos narys nuo 1911 metų, jau tada buvo vienas artimiausių Stalino draugų. Ypač nuo 1923 m. 12 – ojo partijos suvažiavimo Stalino ir Kaganovičiaus tarpusavio bendradarbiavimas darėsi vis glaudesnis. Iš pradžių generalinis sekretorius Stalinas leido išrinkti Kaganovičių partijos centro komiteto kandidatų; 1924-25 metais Kaganovičius buvo jau centro komiteto sekretorius. Tada prasidėjo baigiamoji kova su Trockiu ir jo bendrininkais. Stalinas su Kaganovičium tą kovą laimėjo (1) ir tuo laimėjimu padėjo pagrindą naujai grupei viešpatuoti.

Stalino ir Kaganovičiaus tarpusavio santykius suprasti yra ne visai lengva. Reikia pažinti šių dvejų vyrų būdus, jų politines karjeras, jų tikslus, norint pamatyti tikroje šviesoje jų ryšį vieno su antru. Pirmiausia, yra faktas, kad Stalinas ir Kaganovičius sovietų Rusijoje yra laikomi neginčijamais aukščiausiais valdovais, kurių pirmasis yra *matomas*, antrasis *nematomas*, pirmasis – kaip *jo pavaduotojas*, jo *dešinioji ranka*, jo „*geležinis komisaras*“, vyras, kuris, stovėdamas už pirmijo pečių, jį moko ir daro įtakos jo sprendimams. Be abejo, ši tautos nuomonė yra teisinga. *Stalinas* su savo fiziškai stipria energija, savo didžiausiu žiaurumu, savo gudrumu, antra vertus, daugybės jo asmeniškų pažįstamų manymu, su savo primityviu dvasios lygiu, - be abejo yra tinkamiausias žmogus užimti pačiai aukščiausiai ir atsakingiausiai vietai bolševikų diktatūroje. Trockis apie jį sako (2), kad jo interesų siaurumas, jo empirizmas, jo psichologinis nerangumas sudarė jo striprumą. Bet, kiek esąs ribotas jo politinis

akiratis, tiek esanti didelė jo ištvermė ir atkaklumas. Leninas įvertinęs Stalino kietumą ir praktišką protą, bet kartu apibūdinęs jį kaip žmogų nepatikimą, galintį piktam valdžią panaudoti.

Apie *Kaganovičių* vienas senas bolševikas sako (3), kad jis esąs nepaprasto organizacinio talento žmogus. „Niekas taip, kaip jis, nesugeba vadovauti visokioms konferencijoms ir komisijų posėdžiams, kurių pirmininkams reikia turėti gabumų visų pasakytų kalbų esmei suprasti. Tik gaila, kad *ši talentinga galva priklauso tokiam žmogui, apie kurio dorovingumą kažin ar gali būti dvi nuomonės. Partijos sluoksniuose jis yra pagarsėjęs savo nepatikimumu. Jo žodžiu negalima pasitikėti: jis lengvai duoda pažadus, bet, juos davęs, lengvai ir atsiima... Savo didžiąją karjerą partijoje jis pradėjo tuo metu, kai buvo be galo didelė neištikimų žmonių paklausa. Bet, antra vertus, ar jis nebuvo vienas iš tų, kurie patys, daugiau nei kiti, didino šią paklausą?*“

Dėl to Kaganovičius yra vykusiai apibūdinamas kaip tipingas politikas intrigantas, kaip didysis užkulisinis kurstytojas. Be jo organizacinio talento, kartu pabrėžiamas ir jo nepaprastai visur pritaikomas gudrumas, jo didelis darbingumas, jo gera atmintis. Šis vyras *tikrai yra gudresnis už Staliną*. Jei žiaurus gruzinas su savo fiziniu stiprumu yra Stalino klikos širdis, tai Kaganovičius yra jos smegenys. Jis pasimokė iš Trockio, Zinovjevo, Kamenevo ir kitų nevykusių bandymų įgalinti žydus stipriai įsigalėti Sovietų Sąjungoje. Dėl to pirmenybę jis užleido nežydui Stalinui. Bet jis pats yra tas žmogus, kuris Stalino kliką organizuoja ir moka nustatyti jos sprendimus.

Savo įtakai Stalinui sustiprinti Kaganovičius griebėsi seniai žydų išmėgintos priemonės – vėdybų.

Roisa Kaganovič,

jo duktė, yra „*Rusijos Eстера*“. Kai 1932 m. paslaptinguose aplinkybėse mirė Stalino trečioji žmona, rusė Nadieža Alilujeva, - Kaganovičius padarė savo dukterį Stalino asmenine sekretore. Jauna žydaitė tuojau tapo nelegalia diktatoriaus žmona. Tuo būdu Kaganovičiaus ir Stalino savitarpio santykiuose prie politinio prisidėjo ir šeimyninis ryšys (4).

Be to, šio šeimyninio ryšio faktas gerokai nušviečia ir kai kurių politinių spekuliantų sugalvotą Stalino „antisemitizmą“. Tik įsivaizduokime sau: kaukazietis Džugašvili, - nuo pat savo revoliucinės karjeros pradžios bendradarbiavęs su įvairiausių tautų ir rasių teroristais, jų tarpe ir su daugybe žydų, galiausiai žydę žmoną pasiėmęs, - antisemitas! Kažin, ar galima sugalvoti didesnę nesamonę. Stalinas yra žydų apsuptas, jo primityvus „idėjinis lobis“ yra iš žydų pasiskolintas, jo režimas yra daugiausia žydų remiamas ir jais laikosi. Ir tik dėl to, kad jis atsitiktinai vieną žydų grupę supjūdė su antra, jis turi būti antisemitas! Ar dar bereikia šios „teorijos“ šalininkams priminti, kad pats Stalinas mėgino pašiepti „antisemitizmą kaip pavojingą kanibalizmo liekaną“ (4). –

Bet visai galimas daiktas, kad kada nors Stalinas dar gali, - kaip, pavyzdžiui, jis tai jau 1927-28 metais padarė, - taktiniais sumetimais duoti kurį laiką laisvai pasireikšti antisemitinės srovės ir net jas palaikyti. Šis žiauriausias naujų laikų despotas ir šiuo atžvilgiu nesilaiko jokių principų. Jei tik jo viešpatavimui bus naudinga, aišku, jis bus pasiruošęs ir žydams galvas nukapoti. Bet tai neturi nieko bendro su antisemitizmu.

Šalia Stalino ir už jo stovįs Lazaris Mozės sūnus Kaganovičius yra Sovietų Sąjungoje viešpataujančios klikos lemiantysis asmuo. Jo karjera yra nepaprasta. Jis labai greitai suėmė į savo rankas žymiausius partinius ir valstybinius organus: kos tapo *Stalino pavaduotoju* svarbiausiojo viso bolševikų aparato vietoje – *partijos generaliniame sekretoriате*; toliau – jis tapo *politinio biuro nariu*, *organizacinio biuro nariu* ir *partijos kontrolės komisijos pirmininku*. Dar toliau – jis pasiėmė sau aštuonias kitas partijos ir vyriausybės komisijų pirmininkų vietas.

Partijoje jis daug kartų padarė griežtas „valymo akcijas“, be pasigailėjimo sunaikindamas savo klikos priešus. Taip 1933 m. vasarą iš *Ukrainos partinio aparato* jis „išvalė“ visus elementus, kurie priešinosi maskvinės centralizacijos politikai. Buvo pašalintas ir baigė gyvenimą savižudybe *Skrypnikas*, iki to laiko Ukrainoje daugiausia galios turėjęs asmuo, senas bolševikas, kuris, pasitikėdamas savo autoritetu, kaip ilgametis Lenino draugas, protestavo prieš griežtas Maskvos priespaudos priemones. 1937 m. pradžioje Kaganovičius dar kartą „apvalė“ Ukrainos komunistų partiją: šį kartą tapo auka Skrypniko įpėdinis *Postyševs*, buvęs nuo 1933 metų iki 1937 metų neginčijamas Ukrainos diktatorius.

Sovietų Sąjungos *valstybiniame aparate* Kaganovičius vaidina vaidmenį „geležinio komisaro“, įsikišančio visur, kur tik Stalino-Kaganovičiaus režimui palaikyti reikia imtis lemiamų priemonių. Taip nuo 1929 metų jis kartu su daugeliu kitų žydų – Jagoda, Baumanu, Krinickiu, Jakovlevu-Epšteinu – įvykdė *priverstinį žemės ūkio sukolektyvinimą*, vieno esmingiausių stalininio penkmečio programos punktų. 1935 m., kai dėl transporto nesėkmės sovietų apsiginklavimas atrodė esąs kritiškoj būklėj, Kaganovičius pasiėmė *naujai suorganizuoti visą susisiekimą*. O 1937 vasarą, kai sunkiosios pramonės gamyba, ypač anglies iškasimas ir naftos gavimas, vis labiau atsiliko nuo plano ir vėl grėsė sovietų apsiginklavimui, Kaganovičius pasiskelbė *sunkiosios pramonės liaudies komisaru*. 1941 metais jis vadovavo trims liaudies komisariatams: susisiekimo, naftos pramonės ir kuro. Bet visas tokias aukštas vietas jis, paprastai, laiko užėmęs tik tol, kol „išvalo“ jų asmeninę sudėtį ir užima ją savo žmonėmis. 1938 m. rugpjūčio mėnesį jis dar pasiėmė visos sovietų vyriausybės (liaudies komisarų tarybos) pirmininko pavaduotojo vietą. Bet lemiamoji jo galios pozicija, kurią jis nuolatos tvirtai laiko savo paties rankose, yra jo, kaip Stalino pavaduotojo, vieta vyriausiuose partijos organuose (5).

Stalino klikos organizavimas

Tuojuo, kai tik buvo sutriuškinta trockininkų opozicija, 1927 m. gruodžio mėnesį, Kaganovičius ryžtingai ėmėsi organizuoti Stalino kliką. Pirmiausia į ją buvo įtrauktas GPU viršininko pavaduotojas *Heršelis Jagoda*. Tuojuo jis buvo padarytas vyriausiuoju GPU vadovu ir, juo būdamas, Stalino-Kaganovičiaus įsakymas, masiškais kankinimais priverstinio darbo stovyklose „likvidavo“ savarankiškai ūkininkaujančius valstiečius – vienintelį gyventojų sluoksnį, iš kurio tikėjosi rimtos opozicijos. Dėl šio savo žygio Jagoda tapo vienu iš pagrindinių režimo ramščių. Tarpais jis priklausė pirmosios Stalino-Kaganovičiaus klikos pažiboms. Bet pagaliau ir savo įsakymams jis pasidarė per daug galingas. Jo vadovaujama GPU grėsė pasidaryti valstybe valstybėje; Stalinui ir Kaganovičiui tai buvo didžiausias pavojus, nes Jagoda, kaip jis buvo 1938 m. kovo mėn. „trockininkų“ byloje kaltinamas, užmezgė ryšius su klikos priešais. Dėl to Jagoda buvo pašalintas. Pirmiausia, 1936 m. rugsėjo mėn., jį atleido iš vidaus komisaro pareigų, o 1937 m. balandžio mėn. – ir iš pašto komisaro vietos; pagaliau, 1938 m. kovo mėn., jį sušaudė.

Jagodos vietą užėmė žmogus, kuris nuo pat savo karjeros pradžios tiesiog su vergišku klusnumu vien tik vykdė Stalino ir Kaganovičiaus įsakymus. Tai *Ježovas*. Nors jis pats rusas, bet, *susituokęs su žyde*, buvo žydo Kaganovičiaus įtakoje. Jo iškilimas prasidėjo nuo to laiko, kai Stalinas ir Kaganovičius pasigriebė valdžios vairą; nuo 1927 m. jis buvo partijos centro komiteto narys; čia jam bebūnant, Kaganovičius jį įstatė į įvairias vietas: jis tapo partijos kontrolės komisijos nariu, o vėliau jos pirmininku, pagaliau organizacinio biuro nariu ir politinio biuro kandidatu. Už tą baisų terorą, kurį jis po Kirovo nužudymo vartojo prieš kiekvieną opozicingumą įtartą, Ježovas buvo pripažintas pribrendusiu įgyti aukščiausiam bolševiko laipsniui, su kuriuo jis 1936 m. rugsėjo mėn. užėmė Jagodos vietą. Dvejus metus jis vadovavo sovietų vidaus reikalų komisariatui – apskritai, tai buvo dveji kruviniausi metai bolševizmo istorijoje.

Vėliau jis pateko nemalonėn ir 1938 m. gruodžio mėn. buvo pakeistas gruzinu *L. P. Berija*, kuris greitai įsistūmė į pirmąsias Stalino-Kaganovičiaus klikos eiles. Atrodė, kad, Berijai valdant, GPU teroras kurį laiką einas nauju keliu; laikinai rodėsi, kad senieji masinių šaudymų metodai išeina iš mados. Bet visose lemiamose situacijose Stalino tautietis pasirodė lygiai toks pat žiaurus budelis, kaip ir jo pirmtakai. 1941 m. vasario mėnesį iš jo valdomo vidaus reikalų komisariato buvo laikinai išskirtas ir vienam jo bendradarbių pavestas vadovauti „valstybės saugumo liaudies komisariatas“, t. y. anksčiau buvusi GPU. Bet 1941 m. liepos mėnesį, kai karas vėl perėmė bendrą vidaus politinių ir policinių reikalų vadovybę.

Aplink Staliną susitelkusios valdovų grupės centrinis asmuo yra *Molotovas*; jis, kaip ir Stalinas, yra vedęs žydę – P. S. Žemčužiną. Molotovas su Stalinu glaudžiai bendradarbiauja nuo 1920 metų. Tada jis buvo Stalino pakviestas į partijos centro komitetą antruoju sekretoriumi ir kovoje su Trockiu bei jo šalininkais stovėjo Stalino pusėje. Tada užsimezgė ir jo santykiai su Kaganovičium. Labai greitai jis pateko į politinį biurą ir 1931 m. ėmė pirmininkauti liaudies komisarų tarybai (tapo ministriu pirmininku); šioje vietoje jis išsilaikė 10 metų. Kai 1939 m. gegužės mėn. pasitraukė Finkelšteinas-Litvinovas, Molotovas tapo ir užsienio reikalų liaudies komisaru. Tuo būdu jis atsistojo šalia Kaganovičiaus kaip artimiausias Stalino bendradarbis. 1941 m. gegužės mėn., prieš pat karą su Vokietija, ministerio pirmininko vietą jis atidavė pačiam Stalinui, o pats paliko užsienio reikalų komisaru ir ministerio pirmininko pavaduotoju.

Apie 1937 m. pabaigą žydas *L. S. Mechlis* greitai iškilo į žymiausius Stalino-Kaganovičiaus klikos narius. Iš pradžių jis ilgus metus buvo vyriausiuoju „Pravdos“ redaktoriumi, 1937 m. lapkričio mėn. tapo partijos spaudos skyriaus vedėju, o gruodžio mėnesį gavo svarbią visos raudonosios armijos politinio vadovo vietą. Ją užimdamas, Mechlis vėl atstatė 1937 m. gegužės mėn. Gemarniko nusizudymu nutrauktą tradiciją, kad toji vieta turi būti žydo užimta. 1940 m. rugsėjo mėn. ypatingą Stalino pasitikėjimą turįs Mechlis gavo nepaprastai svarbią valstybės kontrolės liaudies komisaro vietą; toliau jis tapo ir vienu liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotoju.

Per savo brolių Lazarį ir Stalino grupei artimų sluoksnį pateko *Mykolas Mozės sūnus Kaganovičius*. Iš pradžių ilgą laiką jis vadovavo aviacijos pramonei, vėliau visai karo pramonei. 1941 m. jis jau vėl aviacijos pramonės liaudies komisaras. Partijos vadovybėje jis yra centro komiteto narys, ir ilgą laiką užėmė vietą įtakingiausių vietų organizaciniame biure. Stalino-Kaganovičiaus klikai yra ypatingai svarbūs, tarp kita ko, jo santykiai su Jungtinių Amerikos Valstijų stambiaja pramone.

Toliau Stalino-Kaganovičiaus klikai priklauso tam tikras skaičius didžiųjų veikėjų, kurie partijos sluoksniuose turi garsius vardus, bet, žinoma, negali daryti esminės įtakos centrinės valdovų grupės politiniams sprendimams. Čia paminėtieji yra: *A. A. Andrejevas* politinio biuro narys, partijos centro komiteto sekretorius, sąjungos tarybos pirmininkas; *A. A. Ždanovas*, politinio biuro narys, partijos centro komiteto sekretorius, Leningrado partinis galiūnas; *M. I. Kalininas*, politinio biuro narys, TSRS aukščiausiosios tarybos pirmininkas; *N. S. Chruščiovas*,

politinio biuro narys, Ukrainos partinis galiūnas; *A. I. Mikojanas*, politinio biuro narys, užsienio prekybos liaudies komisaras ir liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotojas. Labiausiai pervertinama reikšmė yra *K. J. Vorošilovo*, kuris daug metų buvo politinio biuro nariu, karo komisarų ir vyriausiuoju raudonosios armijos vadu. Jis niekada nevaizdino tikro politinio vaidmens, bet visada klausė savo aukščiausių įsakytojų nurodymų. 1940 m. gegužės mėn. jis pasitraukė iš krašto komisarų vietos ir tapo krašto gynybos komiteto pirmininku ir liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotoju.

Nuo 1930 iki 1939 metų Stalino-Kaganovičiaus klikos užsienio politikas buvo visiems žinomas žydas *Finkelšteinas* (6), kuris, norėdamas, kad jo vedamoji žydų bolševikų politika būtų išoriškai rusiška, pasivadino skambia rusų bajorų pavardė – *Litvinovu*. Kai tik Stalinas ir Kaganovičius paėmė valdžios vairą, tučtuojau rusas *Čičerinas* buvo atleistas iš užsienio reikalų komisariato vietos. Ją užėmė Finkelšteinas. Per kelis mėnesius sovietų užsienio reikalų komisariatas tapo viena labiausiai sužydintų ministerijų Sovietų Sąjungoje. TSRS užsienio politika savo pobūdžiu ir tikslais tapo žydiškesnė, negu kada nors anksčiau. Stalino grupėje visą savo veiklos metą Finkelšteinas užėmė ypatingą vietą. Jis niekada nepriklausė grupės centrui. Jo dažni būvimai užsienyje, jo glaudus santykiavimas su Vakarų „demokratijų“ politikais šiek tiek apsaugoja jį nuo Kremliaus valdovų saualės; dėl to jie kartais žiūri į jį kiek su nepasitikėjimu. Betgi yra faktas, kad per devynerius metus jo užsienio politika buvo Stalino ir Kaganovičiaus pageidaujama Maskvos užsienio politika. Kad jo metodai pagaliau neturėjo pasisekimo, - už tai jis užmokėjo savo padėtimi, bet ne gyvybe; jį pasiliko atsargai, ateities galimybėms, nes dėl tikslų su Stalinu ir Kaganovičium visada buvo vienos nuomonės, ir dėl tų tikslų galėjo atsirasti būtinas reikalas jo asmenį dar kartą panaudoti. Iš tikrųjų, 1941 m., prasidėjus karui su Vokietija, Finkelšteinas vėl išnėrė į paviršių, pasidarydamas pagaliau net ambasadorium Vašingtone.

Dar kartą pažvelgsime aplink Staliną ir Kaganovičių susitelkusių žmonių ratelį, kuris sovietų valstybėje turi didžiausią galią. Apskritai, turint galvoje visus paskutiniųjų laikų politinius svyravimus ir pakitimus, *į šią kliką, siauriausiąją jos prasme, teks įskaityti 13 žmonių: Stalinas, Lazaris Kaganovičius, Molotovas, Berija, Mechlis, Švernikas, Mokyloas Kaganovičius, Mikojanas, Andrejevas, Ždanovas, Kalininas, Chruščiovas.*

Iš šitos trylikos 4 yra žydai, kiti 2 su žydais susigiminiavę; tai yra klikos pusė. Bet politiniu atžvilgiu ta trylika žmonių yra labai įvairaus svorio. 3 centriniai asmenys, kurie praktiškai daro visus sprendimus, yra Stalinas, Lazaris Kaganovičius ir Molotovas; vienas su žydais susigiminiavęs kaukazietis, vienas žydas ir vienas su žydais susigiminiavęs rusas. Reikšmės atžvilgiu po jų pirmieji eina Berija ir Mechlis: vienas kaukazietis, o antras žydas. Taip žiūrint į Stalino-Kaganovičiaus kliką, daug aiškiau pasirodo jos žydiškasis veidas. Sutraukus į krūvą visus faktus, galima pasakyti, kad visais Stalino valdymo metais Sovietų Sąjungoje politiką pagrindinai nustato žydai.

Kovos dėl valdžios

Paskutiniaisiais metais Stalino - Kaganovičiaus klika pergyveno daug krizių. Bet nuo to jos jėga tik sustiprėjo. *Kirovo*, vieno artimiausių Stalino bendradarbių, *nužudymas* 1934 m. gruodžio mėn. parodė plačią politinių sluoksnių nepasitenkinimą vis labiau diktatorėjančia Stalino-Kaganovičiaus klika. Kaganovičius pavedė Ježovui ir žydui Sorenzonui-Agranovui imtis prieš juos žiauriausių priemonių. Net už mažiausią opozicinę reiškinių partijos viduje žmonės užmokėdavo savo gyvybėmis. Tučtuojau buvo likviduotos „*senųjų bolševikų*“ ir „*buvusių katorgininkų*“ (caro laikų politinių kalinių) draugijos, kurių nariai murmėjo prieš vis didėjančią viršūnių apačioms varomą terorą. Žydas Steckij „išvalė“ *spaudą*. 1935 m. birželio mėnesį buvo pašalintas iš vietos vienas paskutinių likusių nuosaikiosios krypties atstovų – *Jenukidzė*, buvęs TSRS centrinio vykdomojo komiteto sekretorius, po pustrėčių metų, 1937 m. gruodžio mėnesį, jis buvo sušaudytas. 1936 m. pradžioje buvo likviduota „*Komunizmo Akademija*“, kur dar sėdėjo senųjų bolševikų likučiai, nenorėję besąlygiškai pasiduoti vis labiau aštrėjančiam Stalino-Kaganovičiaus klikos despotizmui. Galiausiai prasidėjo generalinis atsiskaitymas su dar nuo 1927 metų didžiojo konflokto išlikusiais „*trockininkų opozicijos*“ likučiais. Būrelis po būrelio jie buvo sunaikinti: 1936 m. rugpjūčio mėn. sušaudyti *Zinovjevas*, *Kamenevas* ir 14 kitų; 1937 m. sausio mėn. – *Radekas*, *Sokolnikovas*, *Piatakovas*, *Serebriakovas* ir kt.; galiausiai, 1938 m. kovo mėn., buvo sušaudyti taip pat „trockininkais“ pavadinti *Bucharinas*, *Rykovas*, *Jagoda*, *Krestinskis*, *Rozengolcas*, *Ivanovas*, *Černovas*, *Grinka*, *Šarangovičius* ir kiti.

Trockininkų tarpe, žinoma, yra daug žydų. Nors dauguma sovietų žydų po 1927 m. Trockio nuvertimo nuo jo atsiskyrė ir perėjo pas Kaganovičių, bet viena dalis, - ypač kai kurie žemesnieji, nesutikusiai naujai klikai tarnauti žemesnėse vietose, - pasiliko senojoje draugijoje. Dėl to ir į Stalino – Kaganovičiaus klikos kovą su „trockininkais“ reikia žiūrėti daugiausia kaip į *dvių žydų klikų savitarpio kovą dėl valdžios*. Kaganovičius, valdžios vairą turinčios žydų grupės vadas, be pasigailėjimo naikina tuos savo rasės žmones, kurie neatsisakė nuo nesėkmingo ir dėl to visai Sovietų Sąjungos žydijai žalingo Trockio politikos kurso.

Tuo pat laiku, kai buvo naikinama „trockininkų opozicija“, buvo sulikviduotos ir kitos opozicinės grupės: pirmiausia, 1937 m. birželio mėn., maršalas *Tuchačevskis* ir jo šalininkai, o sekančiais mėnesiais – dar daugybė kitų karinės vadovybės asmenų. Nuo 1934 iki 1938 metų visas valstybės ir partijos aparatas buvo pagrindinai „išvalytas“ nuo Stalino – Kaganovičiaus klikos priešų; sekančiais metais buvo daromas tik, palyginti, mažesnis valymas.

Savo epochos pabaigoje, Stalinas atsižiūri atgal į tą klaikųjį kraujo kelią, kurio nėra nuėjęs joks kitas naujųjų laikų despotas. Kurį laiką jis bendradarbiavo su visais asmenimis ir grupėmis, kurie tik kada nors bolševikų laikais turėjo galios; savo gudriu užkulisiniu darbu, o dar dažniau žiauriu smurtu jis sugebėjo juos visus pamažu iš valdžios išstumti ir pagaliau „likviduoti“.

Kurie liko „nesulikviduoti, tie, laimei ir pražūčiai, buvo su juo neatskiriamai susijungę; tai yra ta valdovų grupė, kurios sudėtį mes anksčiau aprašėme.

Vyriausiojo Lietuvos (o gal „Litvakijos“?) rabino,

Chaimo Buršteino raštas

LR VALSTYBĖS SAUGUMO DEPARTAMENTUI

Čia mes nusprendėme paviešinti šį „pikantišką“ dokumentą, tiek jo pilną tekstą, tiek ir pačio dokumento fotografiją. Dokumentas yra tiesiogiai susijęs su ankščiau vykusiu Chanukos skandalu ir žydijos bei jos pakalikų šmeižto ir melo kampanija (kuri tęsiasi iki šiol) prieš Lietuvį nacionalistų organizacijos, VLNDS ideologą ir Vadą, Mindaugą Murzą-Gervaldą. Manome, kad tokie dokumentai parodo, kad VSD **gina ne Lietuvos Valstybę ir jos interesą, o yra stumdoma skirtingų žydų-parazitų klikų, kurios de facto viešpatauja Lietuvoje ir pasaulyje** (tik pamanyk, **kažkoks nususęs rabiniūkštis komanduoja VALSTYBĖS SAUGUMO DEPARTAMENTUI!!!**).

„Lietuvos Respublikos Valstybės saugumo departamento

Šiaulių apygardos skyriaus viršininkui

Stasiui Keserauskui

Gerbiamas p. Keserauskai,

Atsakydami į Jūsų užklausimą apie Chanukos šventę ir ryšium su šios šventės minėjimo Šiaulių žydų bendruomenėje metu įvykusius chuliganiškus išpuolius, norime pažymėti, kad:

1. Chanuka – tai religinė ir istorinė šventė, pažyminti žydų pergalę prieš galingą graikų armiją, įvedusią žiaurius antižydiškus įstatymus. **Žydų tauta laimėjo šį karą, tokiu būdu išsaugodama teisę vykdyti savo Kūrėjo valią.**

2. Chanuka švenčiama aštuonias dienas, pažymint stebuklingą alyvą, naudotą Šventyklos žvakidei uždegti, kurios nedidelio ašotėlio užteko visoms aštuonioms dienoms.

3. Būtina Chanukos atributai – maldos atlikimas ir aštuonkotėės žvakidės (chanukijos) uždegimas žydų namuose ir sinagoguose visas aštuonias dienas.

Renginį, įvykusį 2003 12 24, organizavo ne Lietuvos žydų bendruomenė, bet Chabas Liubavič organizacija.

Mes, Lietuvos žydų bendruomenė, **esame prieš visas manifestacijas Lietuvos miestų gatvėse, kadangi manome netinkamu mūsų nacionalinių švenčių paverkimą maskaradu. Lietuvoje taip niekuomet nesielgė mūsų protėviai.*** Žydų šventes mes visuomet pažymime sinagoguose ir bendruomeniniuose centruose.

Tačiau **chuliganiškus išpuolius minėto renginio metu mes laikome šiurkščia antisemitizmo apraiška, pilietinių Šiaulių žydų bendruomenės narių teisių pažeidimu** ir necivilizuotu elgesiu, neatitinkančiu Europos sąjungos ir 21 a. žmonijos dvasios.

Pagarbiai,

*

Atrodo, kad LŽB siekė „sušvelninti“ savo dažnai atvirą ir akiplėšišką žydiškos įtakos ir politinės galios demonstravimą su baime, kad žydų ir jų pakalikų manifestacijos Lietuvos gatvėse galės sukelti instinktyvinį pasipriešinimą ir nepasitenkinimą iš blaiviai mastyti linkusių Lietuvos žmonių. Tuo tarpu, „Chabad Liubavič“ yra šovinistinė žydų sionistų-judaistų organizacija, kuri yra vienas iš pagrindinių „dvasinių“ pasaulinio žydų suokalbio organų.

LIETUVOS ŽYDŲ
BENDRUOMENĖ

JEWISH COMMUNITY
OF LITHUANIA

יִי רֵי שֶׁעָקְחָה
אֶת יִשְׂרָאֵל
חֶקְחָהּ חֵירוּתָהּ
שֶׁל יִשְׂרָאֵל

2004.08.05 Nr. 219

1. _____ Nr. _____

Lietuvos Respublikos Valstybės saugumo departamento
Šiaulių apygardos skyriaus viršininkui
Stasiui Keserauskui

Lietuvos Respublikos
valstybės saugumo departamento
Šiaulių apygardos skyrius

GAUTAS
2004-08-05 Nr. (16)-16-180

Gerbiamas p. Keserauska,

Atsakydami į Jūsų užklausimą apie Chanukos šventę ir ryšium su šios šventės
minėjimo Šiaulių žydų bendruomenėje metu įvykusius chuliganiškus išpuolius,
norime pažymėti, kad:

1. Chanuka – tai religinė ir istorinė šventė, pažyminti žydų pergalę prieš galingą
graikų armiją, įvedusią žiaurius antižydiškus įstatymus. Žydų tauta laimėjo šį
karą, tokiu būdu išsaugodama teisę vykdyti savo Kūrėjo valią.
2. Chanuka švenčiama aštuonias dienas, pažymint stebuklingąją alyvą, naudotą
Šventyklos žvakidei uždegti, kurios nedidelio ašotėlio užteko visoms
aštuonioms dienoms.
3. Būtinai Chanukos atributai – maldos atlikimas ir aštuonkotės žvakidės
(chanukijos) uždegimas žydų namuose ir sinagogose visas aštuonias dienas.

Renginį, įvykusį 2003 12 24, organizavo ne Lietuvos žydų bendruomenė, bet Chabad
Liubavič organizacija.

Mes, Lietuvos žydų bendruomenė, esame prieš viešas manifestacijas Lietuvos miestų
gatvėse, kadangi manome netinkamu mūsų nacionalinių švenčių pavertimą
maskadau. Lietuvoje taip niekuomet nesielgė mūsų protėviai. Žydų šventes mes
pažymime sinagogose ir bendruomeniniuose centruose.

Tačiau chuliganiškus išpuolius minėto renginio metu mes laikome šiurkščia
antisemitizmo apraiška, pilietinių Šiaulių žydų bendruomenės narių teisių pažeidimu
ir necivilizuotu elgesiu, neatitinkančiu Europos sąjungos ir 21 a. žmonijos dvasios.

Pagarbiai,

Vyriausiasis Vilniaus ir Lietuvos rabinas

Chaimas Buršteinas

2004 07 26

Vilnius

Pytilimo 4, 01117 Vilnius, Lietuva-Lithuania

Tel.: +370 5 2613 003; Fax: +370 5 2127 915; e-mail: jewishcom@post.sci.lt; web: www.litjews.org

A/b LT09 7044 0600 0090 7953, valiutinė a-ba-account LT16 7044 0600 0090 7924

AB Vilniaus bankas, banko kodas/bank code 70440, Gedimino 62, Vilnius, Lietuva/Lithuania

Josefas Smitas

VILJAMO DŽOISO ISTORIJA

Viljamas Džoisas buvo įtakingas britų nacionalsocialistų propagandininkas, garsus dėl radijo programos „Vokietija kviečia“ transliavimo iš Vokietijos į Angliją per vidutinio dažnio radijo bangas.

Viljamas Džoisas gimė 1906 –ųjų balandžio 24 –ąją Bruklinė, Niujorke, kur jis praleido tris savo gyvenimo metus iki tol, kol iškeliavo į savo tėvo gimtinę Airijoje. Jis mokėsi katalikiškoje mokykloje nuo 1915 –ųjų iki 1921 –ųjų. Jis persikraustė į Angliją 1922 –aisiais. Ten jis įgijo savo susidomėjimą fašizmu. Jis rėmė Britų fašistus ir dažnai įsiveldavo į kovas ir konfliktus su marksistų agitatoriais, žydais ir komunistais, gaudamas savo gerai žinomą randą kairėje savo veido pusėje.

Jis nusivylė Britų fašistų netobulėjimu ir įstojo į Konservatorių partiją 1931 –aisiais, tačiau vėliau suprato juos esančius pigiais politikieriais. Kai buvo įkurta Britų Fašistų Sąjunga, jis į ją greitai įstojo ir pasireiškė kaip puikus oratorius. 1934 –aisiais jis tapo partijos propagandos vadovu ir partijos vado pavaduotoju. Aiškiai matosi, kaip Moslis ir Džoisas skyrėsi: Džoisas atvirai palaikė Adolfą Hitlerį, o Moslis labiau prijautė Musoliniui ir Italijos fašistams. Dėl nesėkmingų 1937 –ųjų rinkimų Moslis nusprendė sumažinti savo apmokamų darbuotojų skaičių ir į jų tarpą įėjo Džoisas. Netrukus Džoisas įkūrė Nacionalsocialistų Lygą, kartu su 60 kitų Moslio partijos narių. Tačiau iki 1938 metų ši organizacija visiškai nusilpo. 1939 metais jis išvažiavo gyventi į Vokietiją.

Jei jis nebūtų palikęs Britanijos, judokratijos liokajai, prasidėjus karui, būtų jį neteisingai uždarę į kalėjimą. Jis kėlė grėsmę toli gražu ne Britanijai, kurios interesus jis gynė, o būtent žydijai ir jos pakalikams.

Jis sunkiai rado darbą Vokietijoje, tačiau vėliau jam buvo pasiūlyta dirbti Vokietijos radijo stotyje ir transliuoti laidas anglų kalba, kad politiškai šviesti savo tautiečius, kuriems Britanijos valstybinė propaganda bruko mela (juk ji valdoma žydų). Jo laidos pritraukdavo tiek pat klausytojų, kiek žydijos kontroliuojamo BBC radijo kanalo stotis.

Radijuje Džoisas rado savo nišą, jo oratoriniai sugebėjimai, naudoti politikoje, puikiai pasitarnavo ir radijui. Jo laidos dažnai kalbėdavo apie Vokietijos kariuomenės veiksmus ir pasiekimus, mėginant sumažinti Britanijos valdžios norą kovoti. Pravardė „Lordas ha ha“ buvo duota visiems Nacionalsocialistinės Vokietijos anglų kalbos laidų transliuotojams, bet ji ypač susijusi su Džoiso asmenybe. Ji buvo sugalvota Britanijos laikraštyje „Daily Express“.

Daugelis Britanijos žmonių Džoisą laikė išdaviku. Dauguma pseudo-patriotinių Didžiosios Britanijos masių jo nekenė. Žinoma, tai buvo absurdiška, nes jis mylėjo britų tautą, tačiau nekenė žydijos, kuri šalį ir įvėlė į nereikalingą, jai ir ariškajai žmonijai žalingą karą.

Už jo pastangas Hitleris jį apdovanojo Karo nuopelnų kryžiu (pirmosios ir antrosios klasės). Bet jo sugebėjimai buvo ne vien tik radijo studijoje, jis taip pat sukūrė daug propagandinės medžiagos ir parašė knygą „Prieblanda ant Britanijos“, kurioje jis palygino žydo-kapitalistinę Britaniją su Nacionalsocialistine Vokietija.

Jo paskutinė kalba per radiją labai jausminga. Ji buvo pasakyta sovietams puolant ir sąjungininkams bombarduojant Vokietiją. Jis Britaniją išpėjo apie padarinius, kurie bus kilę iš to, kad ji padėjo sunaikinti Vokietiją. Jis savo kalbą baigė žodžiais „Heil Hitler ir viso gero“.

Karui pasibaigus, Džoisas buvo suimtas miške, netoli Danijos pasienio. Jis norėjo išsitraukti savo padirbtą pasą, tačiau kareiviai pamanė, kad jis traukiasi ginklą ir į jį šovė, palikdami keturias žaizdas. Jis buvo išsiųstas į Londoną ir jis buvo teisiamas dėl „valstybės išdavimo“.

Jis buvo nuteistas pakarti. Paskutiniai didvyrio žodžiai buvo: „Mirtyje, kaip ir gyvenime, aš paniekinu žydus.“ Jis buvo užkastas kalėjimo sargų, o paskui jo palaikai buvo nugabenti į jo tėvo gimtinę, Airiją.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

Šturmuotojas Juozas

NACIONALSOCIALIZMAS IR „RASINĖ NEAPYKANTA“

„Demokratų“ atžvilgiu radikaliems nacionalistams yra dažnai prikabinama „rasinės neapykantos“ etiketė. Šio nedidelio rašto paskirtis yra mūsų skaitytojams šį klausimą iškelti į paviršių ir atskleisti tiesą apie jį. Teigiu, kad šiame rašte bus sėkmingai parodyta *tikroji* nacionalsocializmo ir, apskritai – kovingojo nacionalizmo – pozicija *rasių klausimu*.

Žiūrėdami į įvairias politines doktrinas, mes galime atrasti tam tikras linijas. Sakyčiau, kad viena iš svarbiausių šių „linijų“ yra priešprieša tarp *materialinio-ekonominio determinizmo* ir *rasinio-nacionalinio determinizmo*. Šios dvi sąvokos mums nurodo vieną iš esminių skirtumų, kurie nacionalsocializmą daro priešingu konservatizmui, liberalizmui, marksizmui (komunizmui, socialdemokratijai) ir **VISOMS** „tradicinėms“ „demokratų“ skelbiamoms doktrinoms bei „alternatyvoms“.

1) Materialinis-ekonominis determinizmas remiasi idėja, kad ekonomika ir materialus turtas bei gamybiniai santykiai yra visuomeninio gyvenimo, *pasaulėžiūros* absoliutas. Tai yra, ekonominis-materialusis visuomeninio gyvenimo aspektas, anot ekonominio-materialinio determinizmo yra viso ko pagrindas, doktrinalinio mastymo *esmė*. Galima tvirtai teigti, kad *materialiniu-ekonominiu determinizmu remiasi visos „demokratų“ doktrinos*: nuo komunizmo iki kapitalizmo ir nuo liberalizmo iki „dešiniojo sparno“.

2) Rasinis-nacionalinis determinizmas yra vadovavimasis idėja, kad doktrinalinio mastymo ir valstybinio bei apskritai, žmogiškojo ir organinio gyvenimo esmė randasi biologinio-psichologinio kolektyvinio vieneto išsaugojime ir tobulėjime. Tai yra būtent Gamtos, evoliucijos-devoliucijos, organinio *gyvenimo dėsnių suvokimas ir loginis taikymas žmonių rasinei-tautinei bendruomenei*.

Būtent nacionalsocialistinės pasaulėžiūros doktrina remiasi rasiniu determinizmu. Iš rasinio-nacionalinio determinizmo plaukia savaiminiai teiginiai ir nuostatos, dėl kurių egalitarizmą propaguojanti sistema nacionalsocializmui klijuoja *nepelnytą* rasinės neapykantos etiketę. Tačiau prieš tiesioginį šio klausimo palietimą mes aptarsime keletą kitų esminių momentų.

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje išėjusiame straipsnelyje „Rasė kaip tautiškumo pagrindas“ („Šturmuotojas“, No. 4, 2010-02, 29 psl.), aš paliečiau svarbius klausimus, kurių čia stengsiuos per daug neliesti, bet pagrindinėmis to rašto idėjomis remsis ir čia dėstoma medžiaga.

Mes, kaip nacionalistai, kurie remiamės rasiniu determinizmu ir iš jo išplaukiančiomis išvadomis, matome rasę ir **NACIJĄ** kaip visuomeninio gyvenimo absoliutą, kaip aukščiausią vertybę. Tai reiškia, kad visa kita tarnauja tam tikslui ir yra priemonės jam siekti. Tad Nacijos ir rasės tobulėjimo rasio, biologinio-psichologinio evoliucionavimo prielaida yra rasės ir tautos vienetų tvirtas ir besąlygiškas **integralumas**. Tai reiškia tautinės kultūros ugdumą tyroje Valstybės aplinkoje, rasio grynumo apsaugojimą ir politinę, ekonominę ir socialinę bei dvasinę politiką, atitinkančią Nacijos rasiinius interesus. Tautinė Lietuvių Valstybė būtų ne tik rasinė, bet tautinė, tai nusako šūkis „Lietuva Lietuviams“. Taipogi, Rusija – rusams, Vokietija – vokiečiams ir t. t. Kitataučių atžvilgiu nacionalinė Valstybė privalo turėti aišką ir konkrečią politiką: vykdoma rasiškai *suderinamų* kitataučių elementų asimiliacija, arba repatriacija ir rasiškai *nesuderinamų* kitataučių elementų išjungimas iš visuomenės ir Valstybės gyvenimo ir deportacija. Be šitų dalykų nacionalinis-rasinis integralumas šiais laikais praktiškai neturi jokių šansų egzistuoti.

Šitokią politiką „demokratai“ susies su „rasine neapykanta“. Tačiau toks susiejimas būtų *neteisingas ir melagingas*. Nacionalsocialistai pripažįsta visų sveikų žmonijos rasių teisę ir netgi pareigą į savo rasio-nacionalinio integralumo išsaugojimą. Būtent: neturime nieko prieš negridinės rasės klestėjimą ir darnų gyvenimą *jos rasės tautų gyvybinėje erdvėje*, kaip ir prieš mongolinės rasės klestėjimą ir darnų gyvenimą taip pat *jos rasės tautų gyvybinėje erdvėje*. Mes tai netgi *palaikome*, jeigu tai nesikerta su Lietuvių Nacijos, ar arijų rasės interesais. Tačiau mes, suprasdami Gamtos dėsnius ir natūralią žmonijos evoliucinę-devoliucinę gamtinę atranką, **rasių kovą**, žinome, kad mes savo Nacijos ir rasės stiprėjimo bei tobulėjimo niekaip negalime varžyti, ar stabdyti. Atvirkščiai, jis būtent **PRIVALO BŪTI SKATINAMAS**. *Jeigu taip nebus*, tiek pati rasė, tiek pati Nacija, bus **pasmerkta gėdingam ir triuškinančiam pralaimėjimui** prieš kitų, nors ir žemesnių rasių, jėgą. Pasaulis yra kovos ir darbo – gamtinės kovos – laukas, o ne vaikų smėlio dėžė. Kad ir kaip tai daug kam gali nepatikti, išlieka stipriausieji, arba parazitai, kurie stipriausiuosius išnaudoja (tačiau tai nėra šio rašto tema).

Savo Nacijos, savo rasės gynimas, **jeigu jis nėra parazitinio pobūdžio** (o toks nėra nei baltosios, nei juodosios, nei geltonosios rasės savęs gynimas *savoje* gyvybinėje erdvėje), yra pagirtinas ir pagarbos bei palaikymo vertas dalykas. Rasinė-nacionalinė savigyna, apsauga – integralumas – randantis išraišką **radikaliniame nacionalizme**, tiek fizine (biologine), tiek dvasine (psichologine-psichine) prasme, **neturi nieko bendro su „rasine neapykanta“**. Atvirkščiai, tai yra *vienintelė tikroji* meilė saviems, o iš to kyla **meilė visam Gamtos ir Dievo pasauliui – visatai ir jos tvarkai**.

Dabar derėtų apibrėžti „rasizmo“ sąvoką. Dėka dabar siaučiančios kosmopolitinės-žydiškos propagandos, šią sąvoką aš pats laikau dvilype ir dviprasmiška. Esti *tikrasis* rasizmas ir žydų bei jų pakalikų propagandos piešiamas „rasizmas“, skirtas nacionaliniam-rasiniam mastymui apšmeižti ir demonizuoti masių, kurioms jis ir yra skirtas, akivaizdoje.

1) „Rasizmas“, koks jis yra pristatomas kosmopolitinio egalitarinio režimo – tai pavydi ir pagiežinga neapykanta kitokių tautų bei rasių asmenims, dažniausiai turinti ekonominio nepritekliaus, socialinės trinties ir panašių veiksnių pagrindą.

2) Tikrasis rasizmas kyla iš nacionalinės-rasinės savigynos instinkto. Tai reiškia prisirišimą ir meilę savo rasei ir Nacijai ir kovą prieš **bet ką**, kas tam, kas gali kelti grėsmę: **be šitokio rasizmo jokia tauta negali sveikai rasiškai išlikti**. Tikrasis rasizmas yra idealistinės prigimties, jis neturi nieko bendro su iš materialistiškai egoistinių prielaidų kylančia „rasine neapykanta“.

Nacionalsocializmas priima būtent **tikrąjį rasizmą ir atmeta košerinių elementų išnaudojamo „rasizmo iš neapykantos“ apraiškas**.

Taigi: **Nacionalsocializmas su „rasine neapykanta“ ne tik neturi nieko bendro, jis yra jo priešingybė.** Mes gyvename pasaulyje, kurio raida, atsižvelgiant į tolimesnės mūsų Nacijos ateities perspektyvas, paklūsta Gamtos dėsniams, o ne dirbtinoms žmogaus sudarytoms „socialinėms konstrukcijoms“, kurių ***pagrindas randasi ne dėsnyje, o išmįsle.*** Vien šito *fakto* suvokimas egalitarizmo ir kosmopolitizmo *beprotybę* teoretinėje plotmėje sudaužo į šipulius. Žinoma, tai kas prieštarauja dėsniams ir dūžta net teoretinėje plotmėje, negali būti realiai įgyvendinta ir yra praktinė nesamonė. Tokiais dalykais dera laikyti demokratiją, komunizmą, kapitalizmą ir kitokius „modernios“ visuomenės priimtus žydiškus išsigalvojimus. Kai tautos pabus, bus sutriuškintas ir šios sistemos kūnas – nuodingas demokratizmo ir degeneracijos gyvas lavonas.

Iš pateiktos medžiagos kyla išvada, kad Nacija negali remtis materialiniu-ekonominiu determinizmu ir nebūti veikiamą ir galiausiai ***užvaldoma*** degeneratyvių jėgų ir tendencijų. Rasinis-nacionalinis determinizmas, Gamtos dėsnių taikymas sveikai žmonių visuomenei (nes žmogus – gamtos dalis) sudaro vieną iš esminių nacionalsocialistinės pasaulėžiūros dalių – **rasinį idealizmą**. Rasinio idealizmo žmogus jaučia organišką ir Dievišką ryšį su savo Nacija, rase ir Tėvyne. Rasinės neapykantos žmogus yra materialistiškas žmogus, kurio priešiškus kitoms rasinėms grupėms neturi nieko bendro su savos rasės gynimu: tai iš tiesų yra žydiškai pagiežingas pavydas ir pyktis. Rasinis idealistas suvokia savo pareigą, esant reikalui, tiek užmušti priešą, tiek ir žūti nuo priešo, jeigu tai reikalinga Nacijai, rasei ir šių objektų išlikimui bei žengimui į priekį. Tuo tarpu, jo rasei, ar Tautai ir Nacijai iškilus pavojui, „rasinis nekentėjas“ dažniausiai elgsis kaip bailys. Tas, kuris negali pripažinti, kad turi pareigą gyventi ir, reikalui esant, mirti už ką nors aukštesnio už save ir savo egoizmą paaukoti ir būti pasirengęs tai padaryti, iš tiesų nėra gyvas. Gamtos dėsniai, Nacija, rasė ir teisingumas yra būtent tai, kas yra virš bet kokio individinio egoizmo. Remiantis rasinio idealizmo koncepcija, kai Lietuva ir Europa bus išvaduotos iš svetimo jungo, bus organiškai siekiama Naujojo žmogaus, visų pirma, kaip ***dvasinio idealo, kaip dvasinės revoliucijos tikslo.***

Kai žmogus kovą už Lietuvių Nacijos ir ariškosios žmonijos išlikimą ir šlovingą ateitį laiko „rasine neapykanta“, jis yra ne tik ne teisingas. Tokie žmonės, o kol kas, deja, tokių yra daug, ***yra judokratinės sistemos indoktrinacijos, kosmopolitinio materializmo ir mankurtizacijos aukos.***

Kaip mokė Julijus Štreicheris: „**Tas, kuris žino teisybę, bet nedrįsta jos pasakyti, yra niekingas bailys.**“ Tautietai! Nebūk bailys, skleisk tiesą, skelbk Nacijos ir rasės atgimimą!

LIETUVA, PABUSK!

Alfredo Rozenbergas „Dvidešimtojo amžiaus Mito“ recenzija

T trumpai aptarkime genialųjį Alfredo Rozenbergas veikalą „XX Amžiaus Mitas“. Knyga susideda iš trijų tomų: (1) Vertybių konfliktas, (2) Germaniško meno natūra, (3) Ateities valstybė. Tai yra vienas iš stambiausių, sudėtingiausių, bet ir genialiausių Nacionalsocializmo ideologijos veikalų. Alfredas Rozenbergas - didis mąstytojas, ideologas, vokiečių, europietis ir arijų rasės atstovas. Dabar nuosekliai ir trumpai aptarsime jo didįjį veikalą (Dvidešimtojo Amžiaus Mitą).

I. Pirmasis tomas (Vertybių konfliktas) susideda iš trijų skyrių: Rasė ir rasinė dvasia, Meilė ir garbė, Misticismas ir veiksmas. Šiame tome Alfredas Rozenbergas plėtoja rasinę mintį ir teigia, kad rasė yra išorinė dvasia, o dvasia - vidinė rasė. Jis pateikia pasaulio istorijos apžvalgą, įvardydamas kuriančias ir griauinančias istorines jėgas. Pateikta nepaprastai daug faktinės bei literatūrinės medžiagos, panaudotos autoriaus, savo teiginiams pagrįsti. Nemažai mąstytojų teigė, kad „Dvidešimtojo Amžiaus Mitas“ - Hiustono Stiuarto Čemberleno dvitomio veikalo „Devynioliktojo Amžiaus Pagrindai“ tęsinys. Šitame teiginyje yra daug tiesos, kadangi Alfredas Rozenbergas išplėtojo ir išstobulino Hiustono Stiuarto Čemberleno filosofiją, kaip pastarasis išplėtojo Žozefo Artūro de Gobino mintis ir filosofiją. Rozenbergas ištyrė krikščioniškosios meilės koncepcijos konfliktą su ariškuoju garbės principu ir įrodė pasifistiškos „meilės“ bei pasifistiško altruizmo žalingumą. Manau, kad yra įtin įsidėmėtina, kad pirmajame „XX Amžiaus mito“ skyriuje, Alfredas Rozenbergas apibrėžė pozityvią ir negatyvią krikščionybę. Jis rašė:

„Negatyvioji ir pozityvioji krikščionybė nuo seno buvo susietos konflikto, kuris dabar dar arčiau tęsiasi. negatyvioji akcentuoja etruskiškąją - levantietiškąją tradiciją, jos abstrakščias dogmas ir supuvusius senus prietarus, tuo tarpu pozityvioji sąmoningai kviečia šiaurietiškąjį kraują pabusti“.

Alfredas Rozenbergas pirmajame knygos skyriuje tyrė pasaulio istoriją nuo seniausių laikų iki naujųjų laikų. Ten jis paaiškino senovės Indijos arijų kasteizmo genialumą: tai buvo santvarka, sukurta tam, kad atskirti aukštesnę rasę nuo žemesnės ir užtikrinti, kad jos nesimaišytų. Nemažai dėmesio genialusis mastytojas skyrė ir šiaurinės arijų protėvynės klausimui, taip pat aprašydamas ir senąją Atlantidą. Jis, remdamasis faktine medžiaga, paaiškino, kad palikę šiaurinę protėvynę, persų vadinta „*Arjana Vedža*“, arijai sukūrė Indijos, Persijos bei kitas kultūras. Taip sukurto artimųjų rytų kultūros, kuriose vėliau įsigalėjo priešakinės Azijos rasės įtaka, kuri suteršė ir orientalizavo kadaise didingą arijų kultūrą. Tuo tarpu, Atlantidoje gyvenę šiaurietiškosios rasės atstovai pasiekė Egiptą, kuriame sukūrė senąją Egipto kultūrą. Galima pastebėti, kad istorijoje dažnai pasireiškėdavo ariškų tautų rasinis instinktas, kuris jas saugodavo nuo susimaišymo su žemesnėmis rasėmis. Tai ir davė pradžią ne vienai aristokratinei kultūrai, kurios valdantieji aristokratai buvo gryniausio tautoje esantys šiaurietiškosios rasės atstovai. Vadinas, dvi šiaurietiškosios rasės migracijos kryptys sukūrė pirmąsias mums žinomas Europos bei Azijos kultūras: viena iš šiaurės, kita iš vakarų. Šios migracinės bangos pasiekė net ir tolimiausius pasaulio kampelius. Tačiau apie daugelį mums dabar žinomų rasinės istorijos faktų Rozenbergo laikais nebuvo žinoma, tačiau tai nė kiek nesumažina jo didžiojo veikalo vertės. Graikijos helėnų civilizaciją Rozenbergas laikė didžiu šiaurietiškosios rasės genijaus kūrinium, kuris, vėlesniu laiku, kaip įrodė Čemberlenas, linko į Aziją. Taip Graikija buvo suteršta priešakinės Azijos rasinio tipo įtakos, kuris, kadaise didžiojoje helėnų žemėje, pasėjo Rasinio Chaoso daigus. Graikija buvo regeneruota šiaurietiškosios rasės įtakos iš šiaurinių kraštų, tai yra, iš Makedonijos ir t. t. Aptartas Romos iškilimas, jos nuosmūkis bei daugelis kitų istorijos momentų. Tuo Alfredas Rozenbergas paaiškino rasologijos ir rasių klausimo svarbą pasaulio istorijoje. Šiaurietiškajai rasei susimaišius su žemesnėmis, o, tuoliau, europietiškosios rasės susimaišius su spalvotosiomis, prasideda Rasinis Chaosas, vedantis prie neišvengiamo civilizacijos degeneravimo ir žlugimo. Vietose, kuriose vykdavo rasinė regeneracija ir atsikurdavo šiaurietiškoji rasė savo skaičiumi, prasidėdavo civilizacijos atgimimas, arba migracijos bangos, regeneravusios kraštus, kuriuos pasiekė. Įsisavinus Alfredo Rozenbergo pateiktą ir išgildintą medžiagą nesunku suvokti, kad ariškoji rasė yra vienintelė iš tiesų kultūrą kurianti rasė, o jos branduolys ir vertingiausiaji dalis - šiaurietiškoji rasė. Įtin įtakingų veikalų rasių klausimu autorius - Hansas Frydrichas Karlas Giunteris, nusakęs penkis pagrindinius skirtingus europietiškojų rasių tipus (europietiškosios rasės pagal Hansą Frydrichą Karlą Giunterį: šiaurietiškoji, vakarų (viduržemio), dinariškoji, rytų (alpinė), rytų baltijo) . Rasių mokslo atrastais ir įtvirtintais faktais remiasi ir genialusis Alfredo Rozenbergo veikalas.

II. Antrasis tomas susideda iš keturių skyrių: Rasinė estetika, Valia ir instinktas, Asmenybė ir stilius, Estetinė valia. Čia, be rasinės (šiaurietiškosios) grožio koncepcijos yra itin sudėtingi Alfredo Rozenbergo pasakojimai apie meną, meno istoriją, kultūrą ir filosofiją. Parašyta geniali Šopenhauerio filosofijos kritika. Matyt, sudėtingiausia Rozenbergo veikalo dalis, tačiau pilna nepaprastos išvalgos ir nepalaužiamų teiginių. Rozenbergas paaiškino, kad jeigu Europai lemta atgimti, ji būtinai priims rasinį arijų grožio ir kitus idealus, tiek kultūroje, tiek dvasiniame bei kitokiame gyvenime: tai turi apimti visas gyvenimo sritis. Įrodytas „moderno“ iškrypėliškumas ir svetimumas tikrajai Europos kultūrai. Didis filosofas paaiškino Van Gogo bei kitų „modernistų“ psichologines bei estetines patologijas, jų totalinį išsigimimą ir tai, kaip jie veda Europos estetiką ir grožio sampratą degradacijos link. Alfredas Rozenbergas taip pat paaiškino, kaip išvelgti kultūrinius įvairių rasinių dvasių archetipus bei įtaką dailėje, muzikoje, kitose meno srityse. Šitokia metodika akivaizdžiai plėtoja Hiustono Stiuarto Čemberleno „*XIX Amžiaus Pagrindų*“ tematiką. Taip jis nušvietė kelią, vedantį Europos kultūrinio apsisvalymo link. Panašios idėjos apie archetipus plėtos ir pirmajame pirmo tomo skyriuje. Meno sąsaja su rase yra aprašyta skyriuje „Rasinė estetika“. Modernizmas veda visą pasaulį link totalinio išsigimimo ir, galima tvirtai ir teisingai teigti, yra estetinė patologija. Vienas amerikiečių rašytojas, rašydamas įvadą angliškajam „Dvidešimtojo Amžiaus Mito“ leidimui taikliai nusakė Alfredo Rozenbergo filosofijos kartinį akmenį: „*Rasė yra Alfredo Rozenbergo filosofijos pradžia ir pabaiga*“. Norėčiau pabrėžti, kad tokia gili ir išvalgi filosofinė sistema neturi nei pradžios, nei pabaigos, ji esti beribė, netelpanti į vienos epochos rėmus, kadangi Nacionalsocializmo doktrina tiesiog susistemino daigiatūkstantmetę

šiaurietiškosios (arijų) rasės dvasios išmintį, gamtos dėsnius ir šiuolaikines tvarkos ir stipraus valstybingumo idėjas.

III. Trečiasis tomas „Ateities Valstybė“ - genialus Nacionalsocialistinis idėjinis turtas. Jis susideda iš septynių skyrių: Mitas ir tipas, Valstybė ir lytis, Tauta ir valstybė, Šiaurietiška vokiečių teisė, Bažnyčia ir mokykla, Nauja valstybės sistema, Privalomoji vienybė. Pirmajame skyriuje Alfredas Rozenbergas paaiškino, kad kiekvienas didis istorinis darbas turi įkūnyti kokią nors konkrečią idėją, t. y. turėti „Mitą“. Paaiškinta, kad naujosios Europos centrinė idėja - rasė, kraujas ir Nacija. Alfredas Rozenbergas yra šią idėją, šį „mitą“ konkrečiai įvardijęs: *„Mitas - tai kraujo Mitas, kuris, po svastikos ženklų, pradėjo Pasaulinę Revoliuciją. Tai - rasės dvasios pabudimas, kuris, po ilgo miego, pergalingai davė pabaigą Rasiniam Chaosui.“*

Antrame skyriuje Alfredas Rozenbergas genialiai demaskavo feminizmą, kaip, tiek vyrų, tiek moterų atžvilgiu, žalingą judėjimą. Be moterų sveikatingumo, sąmoningumo ir pagarbos motinystei, europietiškų tautų atgimimas - paprasčiausiai neįmanomas. Rasinės minties priešininkai meluos, kad, neva Nacionalsocializmo ideologija pasisakė už moterų diskriminaciją. Tačiau tai yra ne tiesa. Trumpa ištrauka iš „XX Amžiaus Mito“ III tomo II skyriaus yra pastarojo teiginio įrodymas: *„Moteris giliai priklauso absoliučiam Tautos gyvenimui. Visos išsilavinimo galimybės turi išlikti atviros jai. Per ritmingą lavinimąsi, gimnastiką ir sportą jai turi būti rodomas toks pat dėmesys kaip ir vyrų atveju. Jokie sunkumai jai negali būti sukuriama profesiniame pasaulyje, esant dabartinėms socialinėms sąlygoms, kurių atžvilgiu, motinystės saugojimo įstatymai privalo būti stipriai naudojami.“*

Trečiasis skyrius „Tauta ir Valstybė“ aptaria Nacionalinę Valstybę ir tikro nacionalizmo neatsiejamumą nuo tikro socializmo. Socializmas, kurį čia minime, neturi nieko bendra su marksizmu. Alfredas Rozenbergas jį genialiai apibrėžė: *„Socializmas, apskritai, nusako ideologiją, reikalaujančią individo paklusnumo kolektyvo valiai, tebūnie tai klasė, bažnyčia, Valstybė, ar Tauta.“*

Jis paaiškino, jog tas kolektyvas turi būti suvoktas kaip Nacija, tad Nacionalinė Valstybė privalo būti Socialinė. taigi: be nacionalizmo, Nacionalinė valstybė privalo remtis socialiniu teisingumu ir piliečių lygybe prieš įstatymus. Taip pat dera įsidėmėti, kad šiame skyriuje Alfredas Rozenbergas kritikavo modernistinę urbanistiką, pasisakė prieš „blokinius namus“ ir nusakė, kaip dera persitvarkyti visoms ariškosioms nacijoms, o pirmiausia - Vokietijai.

Ketvirtasis skyrius, nors vadinasi „Šiaurietiškoji vokiečių teisė“, iš esmės atitinka visų Europos tautų problemas. Jame išdėstyta teisės ir teisingumo koncepcijos atitinka visų indogermaniškų (arijų, šiauriečių) tautų dvasią. Alfredas Rozenbergas paaiškino, kad vadinamoji „Romos teisė“, kuria neva remiasi šiuolaikinio pasaulio „demokratinė“ teisė yra visiškai semitizuota. Pagal teisingus Rozenbergo teiginius, teigiamo, jog tikra nacionalinė teisė privalo remtis Tautos rasine dvasia ir gamtos dėsniais. Didysis filosofas ir ideologas šiame skyriuje citavo senovės Indijos arijų šventraščių ištrauką, tą pačią ištrauką pateikiu skaitytojui: *„Teisingumas ir neteisingumas aplinkui neklaidžioja ir nesako: „aš esu tai“. Teisingumas yra tai, ką arijai supranta esant teisinga.“* Prieš tęsiant trumpą knygos analizę, norėčiau, kad skaitytojas įsimintų šį seną sanskrito kalbos posakį, tebūnie tai kelrodis naujosios Europos įstatymų leidėjams: *„Nėra svarbesnio įstatymo už teisybę.“*

Penktasis šio tomo skyrius, „Bažnyčia ir mokykla“, puikiai iškritikuoja žydokrikščionybės kenkėjiškumą ir neretai pasitaikančią antitautinę Vatikano (katalikų) bažnyčios politiką bei jos chaotišką kosmopolitizmą. Rozenbergas teigė, jog, esant sukurta Naujai Tvarkai, reikalinga esminė religinė reforma, kuri neįmanoma be reformatoriaus (beje, panašios idėjos plėtojamos ir garsiajame Adolfo Hitlerio veikale „Mano Kova“). Paaiškinta, kad Nacionalinėje Valstybėje reikalinga tolerancija visoms religinėms doktrinoms bei srovėms, kurios sutinka su Tautos rasine dvasia, taip pat paaiškinta, kad kosmopolitizmas turi būti išguistas iš Nacijos religinio gyvenimo, o Senasis Testamentas privalo būti suvoktas kaip žydiškosios dvasios išraiška ir tokiu atžvilgiu tiriamas. Talmudas ir „Tora“ puikiai rodo žydiškojo materializmo ir sadistiškosios judaizmo religijos esmę. Semitizuota krikščionybė vykdo vergiško mąstymo išgalėjimo procesą Europoje, tai pastebėjo ir Alfredas Rozenbergas, kuris suvokė, kad

krikščionybės dogmos, kurias sukūrė Pauliumi pasivadinęs žydas Saulius iš Tarso, yra pamatas „gojų“ dvasios suteršimui ir nuskurdinimui: bandyta sunaikinti europietiškujų tautų religinę bei kultūrinę dvasią, ją pakeisti neaiškiomis Levanto mintimis ir sektomis. Paulius, nors yra laikomas vienu iš „bažnyčios tėvų“ iš tiesų buvo žydas, kurio tikslas buvo panaudoti krikščionių sektos judėjimą tam, kad sunaikinti Romos imperiją ir pavergti joje gyvenančius „gojus“. Pasidomėjus istorine, faktine medžiaga ir logiškai pamasčius, tai paneigti labai sunku, jei apskritai įmanoma... Tačiau savo veikale Alfredas Rozenbergas pareiškė, kad, jo manymu, Kristus buvo šiaurietiškosios rasės atstovas, o jo mokymą, esą, iškraipė Saulius iš Tarso. Čia galima pastebėti Hiustono Stiuarto Čemberleno idėjų įtaką, kadangi šis didis filosofas irgi buvo tokios nuomonės apie Kristų, kaip ir Rozenbergas. Abu šie mastytojai buvo įsitikinę neva ariška Kristaus kilme, tačiau tai tikrai nėra aišku, net nėra visiškai aišku, ar Kristus iš tiesų egzistavo. Tačiau, mano manymu, šio knygos skyriaus esmė yra nenuginčijama tiesa, kad Europai kultūrą davė ne krikščionybė, o Europa ir ypač germaniškosios kultūros tautos jai (krikščionybei) davė kultūrą ir teigiamus bruožus. Tegaliu teigti, kad tikroji Europos kultūra yra aukščiausias iki šiol sukurtas šiaurietiškosios arijų rasės kūrinys.

Šeštasis skyrius „Nauja valstybės sistema“ analizuoja Valstybės santvarką bei rasines pasaulio problemas. Gana detaliai aptarta to meto pasaulinė geopolitika, pateiktos idėjos kaip rasiškai ir socialiai sutvarkyti JAV, Vokietiją. Teigiama, kad Šiaurės Amerika turi būti įtvirtinta kaip erdvė šiaurietiškosios rasės anglosaksų kultūrai kurtis, tuo tarpu Europa privalo apsisaugoti nuo spalvotųjų rasių invazijos, kaip bausis šio reiškinio pavyzdys buvo pateikta Prancūzija. Kalbama ir apie tolimųjų rytų šalis, bolševizmo kylimą Kinijoje. Alfredas Rozenbergas taikliai apsakė to meto Europos politinę situaciją, taip pat ją išnagrinėdamas ir rasių klausimo atžvilgiu. Jis teigė, kad didžiausias pavojus baltajai Europai - besidauginantys negrai Prancūzijoje. Iš tiesų bausis, kad negridizacijos likimas ištiko jau toli gražu nebe tik Prancūziją, o praktiškai visą Europos žemyną, situacija nepalyginamai bjauresnė, negu Rozenbergo laikais. Rozenbergas aiškino, kad JAV esant rasinei Valstybei, ji uždraustų spalvotųjų imigraciją ir įtvirtintų šiaurietiškosios rasės pozicijas Kalifornijoje, iš jos iškeldintų mongoloidus, o, tuo tarpu, Filipinus (tai tuomet buvo JAV kolinijinė valda) perduotų Japonijai, taip užtikrindama ne tik gerus santykius su ja, bet ir suteikdama vietą, kurioje galėtų gyventi iš Kalifornijos iškeldinti japonai. Taip, Rozenbergo manymu, tuo metu buvo galima įveikti Rasinį Chaosą Šiaurės Amerikoje. Jis Kaliforniją apibūdino kaip: „*būsimą gyvybinę erdvę šiaurietiškosios rasės kultūrai gyvuoti*“. Apibendrinant, galima teigti, kad šiame skyriuje Alfredas Rozenbergas teoriškai paaiškino Naujosios Europos socialinės, kultūrinės bei rasinės Tvarkos sukūrimą.

Septintasis skyrius, apibendrina knygos turinį ir genialiuosius Alfredo Rozenbergo teiginius. Knygos atomazga nusako kelią vokiečių ir kitoms Europos tautoms atgimti, atkuriant geležinę rasinę-nacionalinę tvarką savo tėvynėse. Rozenbergas teigė, kad ateities „Mitas“ yra „*amžinai įkūnytas Juodojoje Svastikoje*“. Prieš padarant išvadas apie šį didį Nationalsocializmo ideologijos filosofo šedevrą, norėčiau pateikti ištrauką iš šio knygos skyriaus:

„Jei Osvaldas Špengleris norėjo kurti formų istoriją (morfologiją) kaip išskirtinius kultūrinius ciklus, kylančius iš abstraktaus dangaus, kaip pirminius faktus, tai Otmanas Španas yra modernusis viduramžiškosios scholastikos kalbėtojas. Mes nustatome šitokią organinės klasifikacijos prioritetų eilės tvarką: (1) Rasinė dvasia; (2) Tautiškumas; (3) Asmenybė; (4) Kultūrinis ciklas. Rasinė dvasia yra neliečiama. tačiau jai atstovauja ir ją vainikuoja su krauju surištas tautiškumas. Simboliškai ji yra koncentruota didžioje asmenybėje, kurios dirbo kūrybinį darbą tam, kad sukurti kultūrinį ciklą, kuris, tuo pačiu, yra nešamas rasės ir rasinės dvasios. Šis visuotumas nėra tik dvasia. Tai yra dvasia ir valia. taip tai yra gyvenimo visuma. tautos tąsa yra natūraliai parvedama į savo kraujo dvasios pagrindą, ne į nebūtiną kultūrinį ciklą, arba bekraują žmonijos kombinaciją. Mes negalime pamatyti, kaip turtinga tautiška kultūra galėtų pasireikšti beveidėje, bedvasėje valstybėje, ar kultūroje. Natūralioji mūsų laikų filosofija yra pasitraukusi nuo "racionaliųjų" sistemų tironijos. Ji yra atbaidyta nuo grynai schematiško dvasinio kevalo. kadaise buvo tikima, kad racionalizmas mus veda link kažkokios absoliučios visumos. Španas kalbėjo prieš tradicinę graikišką išmintį, kuri teigė, kad Dievas yra visų daiktų etalonas ir, kad tikra religija yra randama tik katalikų bažnyčioje. Jis manė, kad jokia kita tiesa neegzistuoja. Ši pažiūra buvo demaskuota, kad ji laikosi teginio, kad kunigas yra visų dalykų etalonas. Priešiška visam tam yra naujai gimusi mūsų laikų pasaulėžiūra, kuri teigia: RASIŠKAI SURIŠTA DVASIA YRA VISŲ MŪSŲ IDEALŲ,

BESIVERŽIANČIOS VALIOS IR VEIKSMO MATMUO. Kaip pasekmė, žlugimas, vieną kartą ir visiems laikams, ištiks materialistišką, berasi individualizmą ir gamtai svetimą universalizmą. Jis mirs visomis savo atmainomis. Tad irgi mirs Romos teokratija ir masoniškasis „HUMANITAS“. Visa universalinė praeitų dvejų šimtmečių estetika numirs. Mes turime patraukti bekraują, „intelektualinę“ schematiškųjų sistemų šiukšlių krūvą. Vienintelė transformacija, kuri yra lemiama visam mūsų dvasiniam elgesiui yra baigta. mes pamirštame tai, kas yra neprivalu.“

Taigi, Alfredo Rozenbergo „Dvidešimtojo Amžiaus Mitas“ - neapsakomos vertės istorijos, filosofijos, Nacionalsocializmo ideologijos ir rasių kovos tyrimo veikalas, kuris vainikavo rasinės minties raidą nuo grafo Žozefo Artūro de Gobino laikų iki XX amžiaus vidurio. Jeigu Gobino ir Čemberleno idėjos, kartu su Madisonu Grantu ir kitais sudarė kalną, tai to kalno viršukalnė - Alfredo Rozenbergo filosofija. pabaigai, norėčiau pasakyti pagrindinę šios recenzijos mintį, cituodamas didį mastytoją Hiustoną Stiaurtą Čemberleną:

„NĖRA NIEKO LABIAU ĮTIKINAMO KAIP NACIJOS SAVIMONĖ. ŽMOGUS, PRIKLAUSANTIS KURIAI NORS KONKREČIAI RASEI, NIEKADA NEPRARAS ŠIO JAUSMO. RASĖ PAKELIA ŽMOGŲ VIRŠ SAVĖS, SUTEIKIA JAM YPATINGĄ, BEVEIK ANTGAMTINĘ ENERGIJĄ, IŠ CHAOTIŠKO TAUTŲ SUSIMAIŠYMO IŠSKIRIA JĮ KAIP INDIVIDĄ. KRAUJAS, TEKANTIS GYSLOSE, ATNEŠ AUDRINGĄ GYVENIMO SUKLESTĖJIMĄ, ATNEŠ ATEITĮ.“

Theodor Fritsch

IŠTRAUKA IŠ „VADOVĖLIO ŽYDŲ KLAUSIMU“

Redakcijos žodis

Čia pateikiame mažą dalį genialaus vokiečių mokslininko bei mastytojo, Teodoro Fričo veikalo žydų klausimu, ištrauką. Šio vyro intelektualinis darbas padėjo skleisti tiesą ir sąmoningiausiai vokiečių tautos daliai įdiegti teisingas gilaus mokslinio antisemitizmo idėjas. Tikimės, kad ši medžiaga bent truputį padės toliau gilinti žinias žydų klausimo atžvilgiu.

KAPITALIZMAS

Antrasis aukščiausias pilietinės visuomenės pradžios taškas – turtas – prisidėjo prie politinio judaizmo, kartu su gojų lygybės valstybėje, idėjos, iškilimu. Piniginė kapitalizmo vertė pašalino senąsias žmogiškosios tvarkos vertybės ir visus priėmė su ištiestomis rankomis gyventi kartu „ekonomijose“, žinoma, visus, kurie turi turto. Ši nauja vertybių tvarka buvo primesta senajai vokiečių bendruomenei prieš jos valią, bet buvo esminga kapitalizmo išsivystymui.

Žydai savo pačia natūra buvo daugiau negu tinkami kapitalizmui ir jo metodams. Judaizmas, kartu su kitomis istorinėmis jėgomis, prisidėjo prie kapitalizmo, kaip istorinės realybės, susiformavimo (žr. Vernerio Sombarto: „Žydai ir ekonominis gyvenimas“, Leipcigas, 1911). „Priešingai, negu senoji vidurinioji klasė, žydas reprezentuoja fundamentaliai individualistinę ekonomikos koncepciją.“ (Sombartas) Jo plati ekspansija, jo keistumas, jo pusinė pilietybė tarp vietinių tautų, joturtas, jo racionalistinė religija, ji intelektualistinė rasė jį padarė daug tinkamesniu kapitalistiniams uždaviniams, negu žmones iš kitų tautų.

Kur karališka malonė neatidarydavo vartų, ten juos 19 – amė amžiuje atverdavo pinigai. Drąsusis Bremeris Smidtas 1820 –ųjų rugpjūčio 20 –ąją iš Frankfurto rašė: „Iki praeitų metų pabaigos, buvo netgi prieš visą moralę ir mandagumą leisti žydai įeiti į taip vadinamą gerą visuomenę. Joks bankininkas Frankfurte nekviisdavo žydo su savimi valgyti ir federaliniai ministrai priėmė šį paprotį tiek, kad jie irgi to nedarydavo. Man grįžus čia, aš savo

didžiai nuostabai matau, kad žmonės kaip Betmanas, Gontartas, Brentanas ir k. t. valgo ir geria su žydais, kviečia juos į svečius, arba jų yra kviečiami į svečius... Jie man duoda atsakymą, kai aš maščiau: niekada negalima imtis svarbaus verslo be kontakto su šiais žmonėmis, jie paprasčiausiai turi išlikti draugais, jie negali su jais ginčytis. Tik kapitalizmo periode ekonomija suveda žydus ir nežydus, ji sudaužo getą iš vidaus, netgi prieš jurisdikcijos pasikeitimą. „Pinigai jiems siūlė vienintelį būdą atverti geto vartus.“ (Encyclopaedia Judaica, p. 1056). Berlyno salonai išaugo iš Danielio Itzigo ir visos jo štvės bankų ir gamyklų (dėl karinių atsargų). Buvo žydų milijonierių netgi prieš „emancipaciją“ (Graetz, „Žydų istorija“). Vokiškųjų žemių karališkasis ir patricėjiškasis merkantilizmas krito žydams dėl jų pinigų, užsidirbtų ankstyvame kapitalizme.

Visuomenę įtakoję ne tiek ekonomika, kiek politika. Itzigas, Rotšildas, Bleichas, Frydlanderis, Ratenau, stūmė politiką kaip verslo vadovai. Hanburgo žydas bankininkas Čarlzas Melchioras sėdėjo vokiečių delegacijoje, kuri priėmė žeminančią Versalio sutartį. Jų pozicija ekonomikoje visuomenėje reiškė politinę įtaką.

Per 19 – ajį amžių buvo privesta prie aiškos vertybių skalės, pagal kurią matuodavo visi piliečiai. Kuo labiau šita skalė buvo įtvirtinama, tuo laisvesnis buvo žydų infiltravimasis į suskaldytą visuomenę. Buržuazinės visuomenės revoliucija, 1789 – ūjų „Didžioji Revoliucija“, žydams suteikė politinio viešpatavimo galimybę. Žydai iš Karmeliečių rajono pasirodė kaip barikadų didvyriai Paryžiaus Nacionalinė Asamblėjoje, kad Prancūzija jiems nori duoti „viską, kaip žmonėms“, bet nieką „kaip žydų tautai“. Žydai tada turėjo suteiktą savo emancipaciją „kaip žmonės“, bet naudojos, žinoma, visais privalumais savo laisvėms „kaip tautai“. Klermonto – Tonerė žodžiai rodo pagrindinį buržuazinis visuomenės suklydimą, kurį žydai per 150 metų nuo revoliucijos ištisai išnaudojo. Ne be priežasties jaunieji Reinlando žydai sveikino „getų mušėj“ Napoleoną, kuris okupuotai Vokietijai primetė žydų emancipacijos palaimą, kaip buržuazinės Revoliucijos paveldėtojas (Prince, 24 psl.).

Pavienios vokiečių valstybės pamažu pasekė buržuazinės Prancūzijos pavyzdžiu.

Amžiaus pradžioje, nors jos pašalino specialius apribojimus žydams ir jiems suteikė tam tikrą formalios lygybės laipsnį, jos nepriėjo prie visiškos pilietybės suteikimo. Šitame lygmenyje išliko 1812 – ūjų Prūsijos ediktas, Bavarijos miesteliai 1813 – aisiais, Badenas 1807 – aisiais ir t. t. Bet vokiečių tauta priešinosi netgi šioms nuolaidoms. 1869 – ūjų liepos 3 – iąją dieną, Šiaurės Vokietijos Konfederacijos buvo išleistas įstatymas, pagal kurį buvo pašalinti „visi apribojimai, kilę iš religinės konfesijos dėl pilietinių ir politinių teisių“, t. y., tuo būdu judaizmui buvo atvertas kelias į valstybę. Pietinės šalys ėmėsi panašių priemonių po 1871 – ūjų. Tik nerašytas nacionalistinio instinkto įstatymas kovojo toliau Antrojo Reicho laikais. 1918 – ieji privedė prie visų politinių galimybių pasidavimo piliečių masei. Balsotojai turėjo rinktis tuos atstovus pagal jų turtą ir išsilavinimą. Kelias, kuris buvo pradėtas 18 – ame amžiuje su savo „modernia“ politine mintimi, his savo ankstyvuoju kapitalizmu dabar vedė į savo tikslą. Pilietinis visuomenės valstybė buvo atidaryta žydams.

LIBERALIZMAS

Taigi nėra nuostabu, kad žydai pilietinės visuomenės valstybėje kovojo už liberalizmą. Rabinas Princas skundėsi: „Liberalizmo šansas yra toli. Vienintelė politinė pasaulėžiūra, kuri gali skatinti judaistinės valios asimiliaciją netrukus bus prarasta.“ (psl. 150). Žydai Ernstas Federis ir Elbogenas apie savo politiškai veiklius „draugus“ sužino, kad „imant visumoje, liberalizmas turi viršsvorį.“ „Žydai pilietinėje revoliucijoje stovėjo mūšio fronto pirmojoje linijoje“ (Rudolf Schay: „Žydai Vokietijos politikoje“, Berlynas, 1929, psl. 307). Liberalizmas, su savo žmonių lygybės doktrina ir individo „laisve“ jiems padėjo solidariai dirbti kartu po neutralių individų kaukėmis. Jie tuo pasinaudojo. Jo racionalioji pasaulio teorija rišasi su jų tikėjimu, nors teologinės žydų

tendencijos skyrėsi. Liberalizmo civilinis, ne-herojiškas, komerciškas, „privatus“, savanaudiškas požiūris buvo žydiškosios rasės ir jos specifijos atitikmuo. Kas besutinka liberalizmą, sutinka žydus. Kas sutinka žydus, sutinka liberalizmą. Nėra joks sutapimas, kad liberalioji pasaulio tvarka priėmė Vokietijos žydus po 1933 – iųjų! Žydai buvo liberalizmo Vokietijoje avangardas.

Liberalizmas, kaip požiūris ir jausmas, išgaugo „gudriuose“ salonuose ir daug uždirbančiuose 18 – ojo amžiaus bankų namuose ir fabrikuose, Mendelsono, Itzigo ir Rotšildo pasaulyje. Jis buvo parodytas kaip platus „progresyvus“ 19 – ojo amžiaus masės jausmas, bet iš pradžių neturėjo jokios solidžios organizacijos. 1848 – aisiais Šv. Pauliaus Bažnyčia tapo liberalizmu, pirmą kartą aktyviu, kaip politinis judėjimas. „Liberalai, ekonominiais interesais ir ypač bendruoju piliečio išlaisvinimo principu, susieti su žydais.“ (Schay), dirbo už judaizmą prieš susirinkimą Šv. Pauliaus Bažnyčioje. Reino apygardos tarybos – įtakojamos jų – 1843 – aisiais privertė Prūsijos karalių padaryti pirmą žingsnį link žydų emancipavimo. Frankfurto Nacionalinėje Asamblėjoje sėdėjo keturi žydai: prezidentas, Eduardas Martinas Samsonas, viceprezidentas, Gabrieliūs Ryseris, liberalinėje dešinėje, Liudvikas Simonas iš Tryro ir Moricas Hartmanas iš Bohemijos, radikalioje kairėje. Eduardas Samsonas sušaukė 1849 – ūjų Nacionalinės Asamblėjos delegaciją, kuri Prūsijos karaliui Frydrichui, vokiečių buržuazijos vardu, siūlė Vokietijos Imperijos karūną. Vienas iš trijų žydų Prūsijos Nacionalinėje Asamblėjoje 1848 – aisiais, buvo Jonas Jakobis, žydo verslininko iš Kionigsbergo, kuris vėliau kovojo su Robertu Blumu Vienoje, sūnus. Tarp 1848 – ūjų maištininkų kovojo žydai, taip pat kaip tarp Prancūzijos revoliucijos herojų barikadų. Kovoje už įvairius vokiečių miestus žydai dažniausiai būdavo liberalų pusėje ir vadovaujančiose Nacionalinės Asamblėjos pozicijose. Esminė revoliucinių sukrėtimų Frankfurte dalis buvo netgi vien tik apie žydų klausimą: „Šiandien žydas be liberalinės valstybės yra nesuvokiamas“, Prince (35 psl.). Žydas buvo visose buržuazinės visuomenės partijose. 1860 – aisiais, kai Vokietijos liberalizmas, nepaisant savo ideologinės vienybės, taktiniais klausimais buvo susikilęs į solidžias ir organizuotas partijas, žydai išliko vadovai dvejomis pagrindinėmis kryptimis: Progresas ir Nacionaliniai liberalai. „Žydų enciklopedija“ išdidžiai sako: „Abiejuose stovyklose žydai buvo vedančioje pozicijoje.“ (Tomas N, 1051 psl.). Ir taip išliko iki Liberaliųjų partijų pašalinimo 1933 – aisiais. Žinoma, turėtų būti pažymėta, kad žydai ne visada atvirai veikia kaip liberaliųjų grupių atstovai, bet dažnai veikia su mažesne publika, bet nei kiek ne mažiau įtakingu vaidmeniu, kaip donoriai, ar komiteto nariai. Nėra nuostabu, kad žydų rinkėjai balsuoja už Liberalus, Nacionalinius liberalus, ar demokratų.

Nacionaliniai liberalai jau pradžioje buvo po žydiška vadovybe. 1880 – aisiais jų pirmieji vyrai buvo buvęs Frankfurto Asamblėjos prezidentas, Samsonas ir Liudvikas Bambergas iš Meinco, kuris 1870 – ūjų kare tarnavo kaip tarpininkas tarp Bismarko ir liberaliosios spaudos. 1848 – aisiais jis stovėjo kariajame liberalų sparne ir dalyvavo Pfalco sukilime. Jis daugiau nebegalėjo remti Bismarko paramą Nacionaliniam liberalizmui ir partiją paliko 1880 – aisiais. Jis 1884 – aisiais prisijungė prie Laisvųjų liberalų. Jis ypač dirbo prie Antrojo Reicho finansinės legislatūros, bet niekada nepamiršo, kad yra žydas, kaip yra aišku iš jo aršios kovos prieš Heinricho fon Tryčkės antijudaizmą.

VYTAUTAS ALANTAS

TAUTOS POLITINĖ VIENYBĖ

Redakcijos žodis

Čia leidžiame dar vieną Lietuvių rašytojo, Vytauto Alanto raštą (pirmajame „Šturmuotojo“ numeryje buvome išleidę jo „Vadovybės principą valstybės gyvenime“, „Šturmuotojas“, No. 1, 2009-11, 19 psl.). Esminės šios medžiagos idėjos atitinka ir nacionalsocialistinių mastymų, bet turime pažymėti, kaip ir anksčiau, kad Antano Smetonos režimas iš tiesų buvo per daug „minkštas“, galima teigti, reakcingos buržuazinės charakteristikos ir tikrai nėra lygus nacionalsocialistinei, ar fašistinei valstybei (nors į fašistinę panašumų turėjo labai daug). Augustinas Voldemaras, „Geležinis vilkas“, norėjo vesti Lietuvą revoliucingo nacionalizmo keliu, kuris būtų buvęs artimas Nacionalsocialistinei Vokietijai. Kaip matome, būtent Vokietijoje autoritetinė sistema buvo geriausia. Ji nebuvo reakcinga, o revoliucinė. Jos fenomenas, deja, nepasikartojo Lietuvoje. Žinoma, nepaneigsime, kad 1926 m. perversmas iš tiesų išgelbėjo Lietuvą nuo žydiškojo bolševizmo, nepaneigsime, kad Smetonos režimas buvo geresnis ir už 1918 – 1926 metų demokratizmą, už komunistinę diktatūrą ir už dabartinę „demokratiją“. Tačiau pažymėsime, kad tikram Tautos atgimimui yra reikalingas nuoširdesnis ir radikalesnis pasikeitimas, negu kad buvo tada. Alantas pažymi, kad tai, jog Smetonos režimas toleravo kitas politines partijas, buvo klaida. Bet iš esmės jis palaikė tą santvarką. Žinoma, ji turėjo daug trūkumų, bet tikrai buvo geresnis pasirinkimas už senąją, ar šiuolaikinę demokratiją, kuri yra Tautos naikintoja. Vis dėlto manome, kad Lietuvių nacionalsocialistai gali semtis vertingos informacijos iš Vytauto Alanto raštų, kaip iš esmingai teisingos ir idėjiškai artimos mums medžiagos.

TAUTOS POLITINĖ VIENYBĖ

1. Veiksniai, privedusieji prie 1926 m. posūkio

Pirmaisiais nepriklausomybės metais buvo tikima, kad tikriausias kelias į tautos gerovę eina per demokratiją. Tiesą sakant, pasibaigus Didžiajam karui, kurį laimėjo didžiosios demokratinės valstybės, gali būti, kitaip ir sunku buvo galvoti. Anuo laiku demokratiniam psichozui niekas nesispyrė, nes demokratinis valdymas buvo laikomas geriausiu. Juo labiau, kad tokiame psichozui dirba buvo paruošta dar gerokai prieš karą. Pavergtos tautos kovojo su monarchiniais režimais dėl savo laisvės, kurią jos įsivaizdavo tik demokratinėmis valdymo formomis. Būtų buvę nenuosekli, jei, kovodamos su vienais sostais, jos būtų skelbusios kitų sostų atėjimą. Bet šis demokratinės minties viešpatavimas nebuvo ilgas: galima sakyti, dar ne visiškai spėjus užgesti karo gaisrams, prasidėjo prieš ją reakcija, kuri plačia banga užliejo daugelį kraštų.

Pirmaisiais po Didžiojo karo metais Lietuva akiai sekė demokratiniais, iš kitur atpūstais, vėjais, manydama, kad tai yra vienintelis teisingas kelias jos tvarkai ir pažangai patriktinti. Ir kadangi lietuviai nemėgsta kompromisų ir sustojimų pusiaukelyje, tai jie pirmaisiais nepriklausomybės metais sukūrė patį demokratiškiausį režimą visame pasaulyje. Apie tai, kad kraštutinis demokratinis valdymas kraštui, visiškai neturinčiam politinio patyrimo, negali būti naudingas, kad demokratinė doktrina yra mums visiškai svetima, kad ji nesiderina nei su lietuvių tautos dvasia nei jos praeitimi, niekas anais laikais nė galvoti negalvojo.

Atkuriant valstybę, vadovams prieš akis stovėjo du svarbiausi uždaviniai: konsoliduoti jaunos valstybės pagrindus ir užgydyti lietuvių tautai karo padarytas dvasines ir medžiagines žaizdas. Šiems uždaviniams spręsti turėjo būti pavartota visa tautos energija, turėjo būti organizuojami visi tautos moraliniai bei medžiaginiai ištekliai. Kitaip sakant, prieš akis stovėjo milžiniška darbymetė, kurią buvo galima sėkmingai nugalėti tik talkos būdu. Bet ar ši talka buvo įmanoma be tautos politinės ir moralinės vienybės?

Šiandie, žiūrint į aną laikotarpį iš tam tikros perspektyvos, galima konstatuoti, kad dvidešimtųjų metų mūsų tautos vadovai pasirinko kryptį kaip tik priešingą tai, kuri kraštui buvo reikalinga. Jų pasirinktoji kryptis vedė ne į tautos vienybę, bet į jos jėgų sklaidymą ir jų neproduktingą eikvojimą savitarpio ginčams. Aišku, partijos savo programas skelbė ir stengėsi jas įgyvendinti tautos „vienybės“ ir jos „gerovės“ vardu, tačiau ta vienybė buvo suprantama tiek, kiek ji telpa partijos programos rėmeliuose. Dvidešimtaisiais metais po ilgos sausros Lietuvą užplūdo politinis potvynis, kurio paviršiuje kunkuliavo įvairios srovių srovelės, viena su kita kovodamos, viena kitą naikindamos, nevaldomos jokios vieningesnės valios. Atsirado labai daug pašauktųjų, o kadangi jie norėjo būti ir išrinktaisiais, tai kovojo nesivaržydami jokiais moraliniais varžtais, kurie yra privalomi padoriam žmogui ir piliečiui. Susikūrė tam tikras luomas žmonių, kurio svarbiausias tikslas buvo kova dėl valdžios. **Tie naujosios Lietuvos „vadai“ skelbė, kad valstybė yra piliečio daiktas, kuris turįs jam tarnauti, ir kad pilietis valstybei nieko neprivalas.** Kadangi kiekviena partija stengėsi prisivilioti ko daugiausia pasekėjų, kad turėdama daugumą galėtų dominuoti, tai pažadų nesigailėjo, laikydamiesi to principo, kad tikslas pateisina priemones. Tokia politinės moralės anarchija, be abejo, turėjo nesantaikos bacilomis užkrėsti ir bendrą tautos moralę, juo labiau, kad politinėje veikloje anais laikais uoliai dalyvavo ir dvasininkija. Kadangi nė viena partija nebuvo pakankamai stipri, kad galėtų paimti valdžios vairą, tai atsirado tiek vairų, kiek buvo partijų. **Tuo būdu valstybėje vyravo ne įcentrinės, bet išcentrinės politinės jėgos, kurios be atodairios griovė valstybės autoritetą ir vedė kraštą prie politinio ir moralinio pakrikimo.**

Valstybės autoritetas piliečio akyse turėjo mažėti ir dėl to, kad mozaikinė, iš partijų sulipdyta, dėl savo nepastovumo ir turėjimo atsižvelgti į partijų interesus, negalėjo pasižymėti gerais sprendimais ir jų kietais vykdymais. Juo labiau ji negalėjo sudaryti ilgamečių planų, kurių buvo taip reikalinga atsikuriančiai valstybei ir iš karo griuvusių atsistatančiam kraštui. Žodžiu, seimokratinė santvarka dvidešimtaisiais metais ko mažiausiai atitiko Lietuvos reikalus ir tuos uždavinius, kuriuos tada valstybė ir tauta turėjo spręsti. Bet svarbiausias jos nukrypimas, kaip ankščiau buvo pažymėta, nuo anų laikų lietuviškos tikrovės buvo tas, kad ji ėjo ne tautos jėgų vienijimo, bet skaldymo keliu. Tai atsitiko dėl to, kad demokratinis režimas iš savo prigimties nėra vienijimo režimas, o antra, lietuvių tauta dar neturėjo pakankamai politinio patyrimo, kad būtų galėjusi savarankiškai spręsti ir nepasiduoti partijų politinei demagogijai, kuri ją demoralizavo ir terorizavo. Tokios buvo trumpai tarant priežastys, privedusios prie 1926 m. posūkio.

Tačiau būtų klaidinga manyti, kad pirmųjų seimų laikotarpyje po kraštą plito tik anarchija. Šalia demoralizuojančio elemento tautos dvasios gilumoje augo ir brendo politinės rimties pasiilgimas, kuris tautinės linkmės kūrėjų ir vadovų buvo pradėtas diegti dar prieškariniais laikais. Ir galima pasakyti, kad juo žaizda darėsi gilesnė, juo didesnis noras augo ją gydyti. Kitaip sakant, šalia tuometinės iškreiptai suprastos demokratinės srovės

ėmė gaivaliotis autoritetinės santvarkos doktrina, kurios tvirtumas glūdėjo ne jos šalininkų gausingume, bet tame fakte, kad, nusigrežusi nuo svetimų įtakų ir įsižiūrėjusi tik į lietuvišką tikrovę, ji žadėjo karo ir partijų išvargintam kraštui vienybę, ramumą ir pastovumą. Todėl vargu ar bus paradoksas, jei pasakysime, kad prie 1926 m. posūkio paruošimo daugiausia prisidėjo pati tuo metu viešpatavusi santvarka. Partijų žmonės, demoralizuodami kraštą jokios moralės dėsniais nevaržomomis agitacinėmis kalbomis, iš tikrųjų, ruošė seimokratinę santvarką pražūtį... Vadinasi, psichologiškai Gruodžio 17 d. perversmui kraštą paruošė du svarbiausi veiksniai: **pačios seimokratinės santvarkos moralinis pakrikimas ir bejėgiškumas ir krašto pasitikėjimas ta politine mintimi ir žmonėmis, kurie atstovavo autoritetiniam valdymuisi.** Tai pakankamai aiškiai rodo kad ir tas faktas, kad 1926 m. santvarkos pasikeitimas Lietuvoje įvyko ramiai, be kraujo praliejimo. Naujos santvarkos reikalas jau taip giliai buvo įleidęs šaknis į tautos sąmonę, kad santvarkos pasikeitimas nieko nenustebino: jis buvo savaime suprantamas ir iš anksto tautos pritartas.

1926 m. Gruodžio 17 d. posūkis yra politinės vienybės mintie nenuginčijamas laimėjimas. Tuo posūkiu buvo padarytas galas politinio ir moralinio lietuvių tautos skaldymo procesui ir kartu buvo gražintas pasitikėjimas valstybės autoritetu. Gruodžio 17 d. vėl atgaivino tautos vienybės idealą, kurį taip karštai skelbė aušrininkai, A. Smetonos „Viltis“, ir kuris taip negarbingai buvo pamirštas partinių aistrų sukuriuose. Vietoje partijų skelbiamo šūkio: „valstybė piliečiui“, buvo paskelbtas šūkis „pilietis valstybei“. Gruodžio 17 – ji ėmė gyvenime taikinti naują politinę ideologiją, kuriai medžiaga buvo paimta ne iš svetimų politinių vadovėlių, bet iš lietuviškos tikrovės, lietuvių tautos dvasios savybių ir mūsų istorinio patyrimo. Politinėje srityje Gruodžio 17 – ją galima apibūdinti kaip pradžią naujo mūsų pokarinės istorijos laikotarpio, kuris į valstybės reikalų tvarkymo pagrindą padėjo bendrų interesų principą, o į tautos politinį auklėjimą – visų lietuvių vieningumo šūkį. Kartu tai buvo, be abejo, posūkis ir kultūrinėje, ekonominėje bei socialinėje srityje, kadangi šie klausimai neįeina į šią temą, tai mes čia jų neliesime. Žodžiu, Gruodžio 17 – ji pabaigia vieną ir pradeda naują pokarinės Lietuvos istorijos gadinę, kuri dar tebesitęsia ir šiandien.

2. Politinės minties raida po 1926 m. posūkio

Ar pateisino savo buvimą autoritetinis valdymasis? Šis klausimas yra panašus į tokį klausimą: ar yra pateisinamas dalykas, kai anarchija pakeičiama ramumu, pastovumu ir sudarymu tokių sąlygų, kur reiškiasi tautos kūrybinė galia? Taip statyti klausimą, be abejo, būtų absurdas ir todėl aš čia nematau autoritetinio režimo teisinti ar peikti, o tik noriu iškelti tas pasekmes, kurių turėjo mūsų politinės minties raidai Gruodžio 17 – ji ir po jos susikūrusi santvarka.

Kaip jau anksčiau buvo trumpai pastebėta, 1926m. posūkis lietuvišką politinę mintį griežtai pasuko valstybingumo link. Buvo nusigrežta nuo politinio išsiblaškymo ir paskyrumo – partiškumo – ir pasukta į politinį bendrumą – valstybingumą. Šiandien valstybingumas visokių pakraipų žmonėms jau yra pasidariusi dogma, dėl kurios teisingumo net abejoti nedrįstama, bet iki Gruodžio 17 – šios tas žodis nefigūravo anų laikų politinėje terminologijoje ir jo sąvoka partijoms buvo svetima. **Valstybingumo ideologiją po Gruodžio 17 – šios reikėjo sukurti, kaip reikėjo sukurti ir daugelį kitų šūkių, kurie tautos nuotaikas turėjo prablaivinti ir formuoti jas naujomis linkmėmis.** Valstybingumo mintis buvo griežtai priešinga tam politiniam galvojimui, kuris viešpatavo seimokratinės santvarkos metu. Ji atitraukė masių dėmesį nuo luominių ar siaurų profesinių reikalų ir nukreipė jį į bendrus valstybės reikalus. Valdžia, kuri buvo sudaryta ne partinio kompromiso būdu, galėjo valstybės reikalus spręsti taip pat ne kompromiso keliu, bet atsižvelgdama į bendrus valstybės interesus. Valstybingumas juk yra ne

kas kita, kaip bendrų krašto reikalų pirmavimo pripažinimas prieš atskiro piiečio, atskiros srovės, arba atskiros grupės reikalus.

Kita Gruodžio 17 – sios pasekmė yra politinės tautos vienybės paskelbimas. Ką tai reiškia? Tai visų pirma reiškia, kad iš krašto valdymo buvo pašalintas didžiausias tautos skaldymo veiksnys – partijos. Tautinės linkmės autoriai, tiesa, čia nebuvo nuoseklūs iki galo: atsistoję valdžios priešakyje ir pasiėmę atsakomybę, jie partijų tuojau nepašalino: jos buvo paliktos, tik perėjo į opoziciją. Partijų uždarymas įvyko daug vėliau, bet partinė spauda vis tiek pasiliko. Žodžiu, mūsų autoritetinė santvarka niekad nebuvo panaikinusi tų veiksmų, iš kurių sklido opozicinės nuotaikos. Reikia pasakyti, kad autoritetinės santvarkos kūrėjai nepakankamai išnaudojo psichologinį momentą savo politinei ideologijai sustiprinti, kai jie, paėmę valdžią, paliko veikti susikomprovitavusioms partijoms. Valstybės reikalai būtų galėję nepralaimėti, o tik laimėti, jei partijos būtų buvusios iš karto uždarytos ir opozicinė dvasia sunaikinta. Tuomet būtų buvusios pašalintos tos kliūtys, kurios visą laiką daugiau ar mažiau trukdė laisvai plisti tautinei ideologijai ir su kuriomis bekovojo buvo nemaža išeikvota laiko ir energijos. Politinės vienybės minčiai tas kelias nebuvo lengvas. Ji turėjo skintis jį nuolat kovodama ir nuolat susidurdama su nepalankiomis nuotaikomis, kurias formavo opozicinės partijos. **Ir jei politinės tautos vienybės mintis vis dėlto plito ir stiprėjo, tai šį reiškinį galima paaiškinti tik tos minties dinamizmu, realumu ir atitikimu to istorinio momento, kuriuo ji pasirodė mūsų politinėje arenoje.** Juo labiau šios minties gajumą tenka užakcentuoti dar ir dėl to, kad jos propagavimas neturėjo sistemingos organizacijos, kad ji daugiausia buvo skelbiama sporadiškai. Didžiausias tautos politinės vienybės propagandos veiksnys buvo tautinės vyriausybės vedamoji linija bei jos darbai, tačiau norint, kad vyriausybė pasiliktų nuolatiniam sąlytyje su tautos masėmis ir kad jos žygiai susilauktų tinkamo vertinimo iš visuomenės pusės, buvo reikalinga veikli propaganda, kuri ne tik aiškintų piliečiui vyriausybės darbus, bet ir jį atitinkamai auklėtų. Tautinėje santvarkoje propagandos stoka visą laiką buvo aiškiai jaučiama.

Bet, sakau, nežiūrint šių klaidų, - partijų toleravimo ir propagandos stokos – valstybingumo principo ir tautinės vienybės paskelbimas sudarė visiškai kitokias politines sąlygas ir kitokius nusiteikimus visame Lietuvos gyvenime. Po Gruodžio 17 – sios mūsų jaunimo ir visuomenės politiniame auklėjime įsivyravo naujos tendencijos. Dėl autoritetinės santvarkos vadovų psichologinės struktūros ar dėl kurių kitų priežasčių, kaip ankščiau pastebėjau, nebuvo padarytos visos išvados, kurias buvo galima padaryti iš susidariusios politinės padėties po 1926 m. posūkio. Tai mes vaizdžiai matome kad ir jaunimo auklėjimo srityje. Buvo panaikintos visos srovinės jaunimo organizacijos (vidurinėse mokyklose), bet iš tikrųjų nelegaliai daugelis jų ir toliau veikė; taip pat veikė ir jų spauda. Vadinas, teorijoje politinės vienybės principas buvo pritaikintas iki galo, bet praktikoje buvo sustota pusiaukelyje. Bet nežiūrint svyravimų arba toleravimų, jaunimo auklėjime vis dėlto atsirado daugiau vieningumo, tautiškumo ir valstybingumo. Nors srovinė politika iš mokyklos autoritetinio režimo metu ir nebuvo visiškai išvyta, tačiau jau tas faktas, kad su ja buvo kovojama, užkirto kelią jai ten viešai plisti, ir jaunimo auklėjimas galėjo būti varomas daug ramesnėse sąlygose, kaip kad seimokratijos laikais.

Plačiųjų tautos sluoksnių politinis auklėjimas po 1926 m. posūkio pasireiškė ta prasme, kad, keliant jų kultūrinį bei socialinį lygį, **kartu buvo formuojama ir jų politinė sąmonė, reikalaujanti gerbti autoritetą, - visų pirma valstybės autoritetą, - suprasti ir pajusti lietuviško solidarumo reikalą ir išmokti statyti bendruosius valstybės reikalus pirmoje vietoje.** Nebūtų galima ir čia sakyti, kad tautinės linkmės užsibrėžtas tikslas būtų buvęs visu 100 nuošimčių pasiektas, tačiau vis dėlto reikia pasakyti, kad tautos masių politinis galvojimas buvo gerokai apvalytas nuo partinio balasto, apšlifuotas nuo politinio galvojimo kampuotumo ir grąžintas į pusiausvyrą. Tautos politinis galvojimas pasidarė ramesnis, vieningesnis ir valstybiškesnis. Šio laimėjimo tautinei linkmei negali užginčyti jokia kiek bešališkiau galvojanti srovė. Jei šandie visos mūsų srovės

staiga pasidarė labai valstybingos, tai, be abejo, dėl to, kad valstybingumo principas buvo padėtas į pagrindą režimo, išsirutuliojusio po 1926 m. posūkio.

Politinės tautos vienybės mintis, pradėjusi gajėti 1926 m., savo išsamiausią išreiškimą įgavo 1938 m. Konstitucijoje. Šioje Konstitucijoje išsikristalivazo tautinės vienybės dvasia ir tie principai, kuriais šandie remiasi tautinė valstybė.

3. Autoritetinis veiksnys vienybės supratime

Po 1926 m. posūkio, kaip ankščiau buvo pastebėta, opozicinės grupės nebuvo panaikintos. Net ir gerokai vėliau uždarius partijas, jų spauda vis tiek buvo palikta. Opozicijai nebuvo atimtas balsas savo nuomonės reikšti ne tik bėgamaisiais valstybinio gyvenimo klausimais, bet net ir pagrindinėmis valstybinės santvarkos problemomis. Sakysime, vadinamųjų liaudininkų srovė niekad nebuvo nustojusi reikalauti grįžti prie demokratinės santvarkos. Šią mintį jų spauda atsidėjusi propagavo nuo pat 1926 metų. Ji primygtinai siūlė ir tebėsiūlo šandie atsukti istorijos laikrodį ant tos vietos, kur jis, liaudininkų nuomone, sustojo 1926 m. Gruodžio 17 d.

Tokios pat linkmės ir taktikos laikėsi ir krikščionių demokratų partija, kol nebuvo uždaryta. Uždarius partijas 1935 m. lapkričio 6 d. ir sustojus eiti „Rytui“, buvo pradėtas leisti naujas laikraštis, „XX amžius“, kuris lig šiol dar nėra pareiškęs savo politinio credo. Kol kas, atrodo, jaunieji krikščionys demokratai aiškesnės politinės ideologijos neturi. Ar jie linksta į autoritetinį režimą ar į demokratinį – neaišku. Tačiau jei teoriškai jie dar nėra apsisprendę, tai praktiškai jie jau yra pasirinkę kelią, kurio gaires trumpai galima taip nusakyti: bendradarbiavimas su liaudininkais kovai prieš tautininkus.

Iki 1939 m. pradžios dešinieji ir kairieji nors buvo opozicijoje, bet opoziciją varė paskirai, tuo pačiu metu kovodami savo tarpe. Ypač juos skyrė civilinė metrikacija, valstybės ir bažnyčios santykiai, tikėjimo dalykai mokyklose ir kiti klausimai. Nuo pat nepriklausomybės pradžios ir dar prieš tai dešinieji ir kairieji visada stovėjo priešingose stovyklose ne tiek dėl politinių, kiek dėl pasaulėžiūrinių skirtumų. Bet 1939 m. pradžioje tos dvi srovės „susitarė“ ir pradėjo bendrą akciją prieš tautinės linkmės santvarką. Nors jos pasiskelbė susitarusios labai aukštū idealų – tautinės vienybės, bendrų valstybės interesų – vardu, tačiau iš tikrųjų juos suartino bendras „priešas“ – svarbiausias jų tikslas buvo kova su tautininkais ir jų sukurta santvarka. Ir įdomu pastebėti, kad susiblokavusios dešinioji ir kairioji srovė išėjo į kovą tais pačiais tautos vienybės šūkiais, kuriuos tautinė linkmė visą laiką skelbė.

1939 m. pavasarį dešiniams ir kairiesiems „susitarus“, ėmė reikštis aiškesnės tendencijos „peržiūrėti“ tautinės linkmės sukurta santvarką. Opozicinės grupės tautiniam režimui niekad nepritarė. Bet toks opozicijos nusistatymas negalėjo tautiniam režimui daug pakenkti, kol jis buvo vienalypis. Į opozicijos žygius buvo galima žiūrėti tik kaip į opozicijos žygius, ne daugiau. Tačiau padėtis kiek pasikeitė, kai tautinės linkmės valdžia po didelių smūgių užsienių politikos srityje buvo pakeista ta prasme, kad į 1939 m. balandžio mėn. įėjo ir kitų srovių žmonių. Tuomet opozicinių grupių norai staiga pasidarė labai dideli, nes joms atrodė, kad užtvankos sugriuvo ir kad „aušta nauji laikai“. Užkulisiuose buvo imta kombinuoti, kaip pakeisti pagrindines 1938 m. Konstitucijoje numatytas institucijas, jas susrovinant. Ir tos „reformos“ buvo siūlomos daryti tautos vienybės vardu...

Taigi, stabtelėjime kiek ties tuo kaip atkakliai šandien linksniuojamu vienybės klausimu. Kai tautai ir valstybei gresia pavojus, jos nariai savisaugos instinkto vedami ieško glaudesnio savitarpio ryšio, lengviau pasiduoda drausmei, kuria kaip tik ir pasireiškia valstybės ir tautos atsparumas. Pavojaus metu bendras interesas savaime pasidaro suprantamas ir lengvai atsistoja asmeninių ir srovių interesų priešakyje. Pavojus sucementuoja

tautos kolektyvą ir sudaro progos pasireikšti pilietiniam solidarumui ir net pasiaukojimui dėl bendro intereso. Pavoju gresiant, vienybė įvyksta be jokių sunkumų ir ypatingų pastangų. **Pavojaus metu vienybė yra būtinybės vienybė.** Kiekviena tauta, vis tiek, ar ji bus kultūringa ar nekultūringa, pavojaus metu dažniausiai pasidaro vieninga.

Bet išorinių pavojų metu pasiekta tautos vienybė gali išnykti ir dažniausiai išnyksta tiems pavojams praėjus. Vadinas, tokia vienybė nėra pastovi, nes pavojaus momentais tautos susivienijimas pasiekiamas iš reikalo, o ne iš įsisamoninimo tos minties, kad tautai reikalinga vienybė ne tik sunkiu momentu, bet ir taikos metu. Vienybė, nepagrįsta tautos vidinio įsitikinimo, negali būti patvari. Siekdami vienybės, mes, be abejo, nenorime, kad ji būtų atsitiktinių aplinkybių padaras, bet mes norime, kad ji būtų tas pastovus moralinis ir kartu politinis dėsnis, kuris nuolat reguliuotų tautos bendruomenės narių savitarpio santykius.

Kad mums šandie reikia vienybės, įrodinėti nebereikia: tai yra dogma, kurią visi pripažįsta. Šandie daugiausia nuomonių skirtumų sukelia ne vienybės reikalingumo ar nereikalingumo reikalas, bet klausimas, kaip ji turi būti įgyvendinama. Juk kai mes sakome, kad tauta turi būti vieninga, mes praktiškai nieko neišsprendžiame, o tik nurodome labai bendrą idealą, kurio turime siekti. Vienybės šūkis nieko konkrečiai neįpareigoja. Tai yra tik moralinis imperatyvas, niekam jokių konkrečių pareigų bei uždavinių neuždeda. Pagaliau ir pati vienybės sąvoka gali būti suprantama įvairiai. Juo labiau nuomonių skirtumai pradeda reikštis, kai imama kalbėti apie konkretų vienybės principo taikinimą praktikoje.

Kai kairioji ir dešinioji srovė siūlo sudaryti srovių vienybę, tai, iš paviršiaus žiūrint, atrodo labai gražu: visos svarbiausios srovės susitaria, sudaro valdžią ir, atrodo, vienybė realizuota. Jei taip lengvai vienybės klausimas, imant politiškai, išsprendžiamas, tai negalėtų surasti pateisinamų argumentų tie, kurie prie tokio sprendimo nenorėtų prisidėti. Bet dalykas yra daug pinesnis, nekaip kad iš pirmo žvilgsnio atrodo. Susitarus srovėms dėl bendradarbiavimo, vienybė dar, toli gražu, nebus pasiekta: sunkiausias jos kelias prasideda tada, kai ji susiduria su tikrove, t. y. kada reikia konkrečiai imti spręsti valstybinius reikalus. Štai čia ir prasideda tos povandeninės uolos, į kurias lengvai gali sudūžti valstybės laivas, nors jo varininkai ir turėtų ko geriausių norų nuvairuoti jį iki numatyto uosto. O tai atsitinka dėl to, kad susėdimas srovių prie bendro stalo yra tik mechaniškas bendradarbiavimas, nes nė viena iš jų, išeidama į valdžią, neatsisako nei nuo savo politinių simpatijų ar antipatijų vienai ar kitai režimo formai nei nuo savo pažiūrų į vieną ar kitą valstybei turintį pagrindinės reikšmės klausimą. Praktikoje a priori nustatytos srovinės vienybės vargu ar galima pasiekti; sroviniu principu sudarytoje vyriausybėje vienybė turi būti siekiama kiekvienu atskiru klausimu. O kadangi atskirų nuomonių bendrumo įmanoma pasiekti tik kompromiso keliu, - jei apamai šiuo atsitikimu kompromisas yra galimas – tai štai mes ir vėl grįžtame į tą pačią vietą, iš kurios išėjome 1926 m. Gruodžio 17 d. Seimokratijos laikais taip pat visą laiką buvo ieškoma kompromiso tarp įvairių partijų, kuris, toli gražu, ne visada buvo pasiekiamas, o jei ir būdavo pasiekiamas, tai dažniausiai vienos kurios grupės naudai, bet tautos ir valstybės interesų sąskaita. Vadinas, nors mechaninę srovių vienybę paversti lemiu valdymosi veiksmu būtų ne kas kita, kaip grįžimas į prieš Gruodžio 17 d. laikus.

Kad tautos vienybė būtų pastovus politinis ir moralinis veiksnys ir kad valdžia, sudaryta srovių bendradarbiavimo principu, nenukryptų nuo plataus tautos vienybės kelio į partinius šunkelius, dar yra reikalingas moralinis bei politinis autoritetas, kuris, turėdamas visos tautos pasitikėjimą, galėtų vienas kalbėti tautinės vienybės vardu ir srovių nuomonių skirtumus spręsti arbitrariškai. Kitaip sakant, reikia dar moralinės ir politinės valios, kuri stovėtų aukščiau srovių. Reikalingas ne tik valstybės reikalų, bet ir tautinės vienybės ideologijos vairuotojas, kuris vienas būtų kompetentingas vienybės turiniui aiškinti. Dabartinės mūsų santvarkos priešai sako, kad, susėjus dirbti skirtingų pažiūrų žmonėms, kriterijus galys būti tautos ir valstybės interesai, bendroji gerovė, teisingumas ir teisė. Bet tiek valstybės interesai, tiek bendroji gerovė gali būti įvairiai

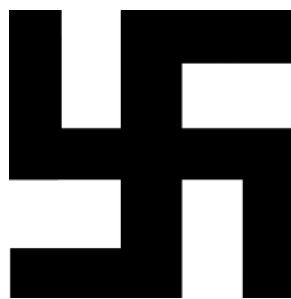
aiškinama. Ir dėl teisingumo bei teisės gali būti įvairių nuomonių. Tuo, be abejo, nenorima pasakyti, kad gali būti daug teisingumų, tuo tik norima pasakyti, kad teisingumas konkrečiais atvejais gali būti įvairiai suprantamas: kas vieniems teisinga, kitiems gali būti neteisinga. Pagaliau, aukščiau paminėtos sąvokos yra abstrakcijos, kurios, taip sakant, neturi „vykdomosios galios“. Kilus nuomonių skirtumui, jos nieku būdu negali būti arbitrai ar tų nuomonių derintojos. Čia reikalinga ne abstraktinė sąvoka, bet sąmoninga intuicija, kuri orientuotųsi nuolat besikeičiančio gyvenimo reikaluose ir kurios rankose būtų valstybės vairas, kad, reikalui esant, jis visada būtų pasukamas tinkamiausia linkme. Tokia institucija mūsų Konstitucija yra numačiusi Respublikos Prezidentą.

4. Perspektyvinės pastabos

Sprendžiant iš mūsų nepriklausomo valstybinio gyvenimo patyrimo, neatrodo, kad šie mums būtų prasminga ieškoti naujų politinių kelių. Ak, žinoma, mes nesame akli pirmojo dešimtmečio tautinės linkmės režimo garbintojai: buvo per tą laikotarpį padaryta nemaža klaidų, buvo nesklandumų, buvo svyravimų, lėtumo ir t. t., bet žinome ir tatau, kad tai buvo kuriamasis valstybės ir režimo laikotarpis, juo labiau, kad buvo stengiamasi kurti iš savo medžiagos, nieko neseikiojant. Ir istorinis Lietuvos momentas buvo be galo nepalankus: jaunam režimui teko kovoti ne tik su vidaus negerovėmis, bet ir su užsienių politikos sunkumais, susijusiais su Vilniaus ir Klaipėdos problemomis. Naujosios valstybės kūrimas, seimokratijos padarytų žaizdų gydymas ir užsienių politikos problemų painumas buvo tos svarbiausios kliūtys, kuriomis besigrumiant turėjo stiprėti tautinės linkmės santvarka. Tai buvo tokios problemos, kurios ir daug didesnei ir stipresnei valstybei bei labiau subrendusiam režimui būtų sudarusios nemažą rūpeščio.

Bet tai jau praeitis: norinti gyvuoti tauta privalo žiūrėti į ateitį. Mes visi tikime, kad Lietuvai ateis geresni laikai, bet mes nesame tokie naivūs, kad galėtume manyti, jog juos atneš politinių formų pakeitimas: naujus laikus neša tik darbas ir tvarka. Kita vertus, būtų trumparegiška manyti, kad kartą surasta politinė forma jau yra amžina. **Nieko nėra amžina, nėra nė politinių formų amžinų, bet yra gadynės, kurioms labiausiai tinka ta, o ne kita politinė forma. Lietuvos dabar gyvenamą gadynę geriausiai atitinka autoritetinė santvarka dėl to, kad ji stiprina tautos kolektyvą vienijančia linkme, kad ji sudaro pastovias sąlygas tautinei individualybei bei kultūrai bręsti ir, pagaliau, dėl to, kad tai yra tos pačios – tautos – santvarka, kurią ji susikūrė savo patyrimu.** Lietuvių tautai, ilgus amžius neturėjusiai valstybinio gyvenimo praktikos, reikėjo išeiti tam tikrą politinį stažą, kuris pripratinų ją politiškai galvoti ir įsisamontintų tą mintį, kad, sprendžiant viešuosius reikalus, negalima nukrypti nuo valstybinio pagrindo. Kitaip sakant, reikalingas politinis išsiauklėjimas. Demokratijos laikai tokio išsiauklėjimo negalėjo duoti. Autoritetinė santvarka šia linkme jau daug yra padariusi, bet dar nemažą tenka ir padaryti. Politinis tautos auklėjimas negali būti skubos darbas. Juo labiau šis procesas negali būti greitas lietuvių tautai, kuriai tenka politiškai ne tik persiauklėti, bet ir išsiauklėti.

Tad šie mums atrodo, mūsų svarbiausias uždavinys turėtų būti ne naujų režimų dairymasis, ar senųjų iš archyvo vilkimas, bet esamo stiprinimas. Ateina į gyvenimą jaunoji karta. Jau ji ima vadžias ir atsakomybę. Režimas pats savaime yra tik negyva raidė: viskas priklauso nuo to, kaip jis yra vykdomas. Jaunoji mūsų karta yra išaugusi kitokiose sąlygose, kaip vyresnioji, ji yra lietuviškos ir vakarietiškos kultūros padaras. Reikia tikėti, kad ir dabartinei santvarkai ji pasistengs duoti kitokį ritmą. Pati išaugusi veiklioje Vakarų kultūros atmosferoje, ji, be abejo, ir savo politiniame darbe turės parodyti daugiau energijos, ryžtumo ir drąsos, be kurios didesnių uždavinių realizavimas yra sunkiai įmanomas. O tų uždavinių šie mums atrodo netruksta. Jie reikalingi greitų sprendimų, bet ypač jie reikalingi greitaus vykdymo, kuris galimas tik esant tautai drausmingai morališkai ir vieningai politiškai.

REDAKCIJOS ŽODIS

Čia baigiasi šeštasis „Šturmuotojo“ numeris. Sveikiname visus nacionalsocialistus su Adolfo Hitlerio 121 – osiomis gimimo metinėmis. Taip pat raginame nebūti abėjingiems tam, kad lytiniai iškrypėliai gegužės 8 – ają organizuoja savo ir „demokratijos“ pergalės parada. Tauta turi vieningai pasipriešinti ne tik šitai degradacijai, bet visam demokratizmui iš esmės. Tačiau nekovoiant būtent po radikalaus nacionalizmo vėliava, veiksmas bus pasmerktas ilgesnėje perspektyvoje būti fiktyviu ir beprasmišku.

Kitame numeryje jau galėsime aptarti kitus įvykius, tačiau taip pat, kaip visada, didelį dėmesį skirsime savo skaitytojų ideologiniam švietimui.

Didžiausią visų metų dieną – balandžio 20 – ają, raginame visus, kurie suvokia tiesą apie mūsų Idėją, būti rimtyje ir simboliškai paminėti Adolfo Hitlerio gimimo metines. Ateis laikas ir mes nugalėsime, nes arba ateitis bus mūsų, arba jos mūsų Tautai ir baltajai rasei nebus iš viso! Lietuva, pabusk!

HEIL HITLER!

